

2876. அடியும் முடியும் அமைந்ததோர் ஆத்தி

முடியும் நுனியின்கண் முத்தலை மூங்கில்

கொடியும் படையங் கோட்சரன் ஐயைந்து

மடியும் வலம்புரி வாய்த்ததவ்¹வாறே.

(ப. இ.) தோற்றமும் மறைவும் பொருந்தியுள்ள இவ்வுலகம் ஓர் ஆத்தி என்று உருவகிக்கப்பட்டது.

ஒருபுடையொப்பாக ஆத்திமலர் வெண்மை நிறம்பற்றி மாயையாகக் கொள்ளலுமாம். அம்மாயையின் மாட்டுள்ள பற்று அருளால் அற்று அகலும். அகலவே சுற்றந்தமூவும் காட்டாகிய முற்றிய மூங்கிலின்முத்து வீழ்ந்தனைய திருவடிப் பேற்றின்பம் கைகூடும். முத்தலையென்பதற்கு மூன்று திருக்கண்களையுடைய சிவபெருமான் எனவும் முத்தலை வேற்படை தாங்கும் முக்கண்ணன் எனவும் கூறலுமாம். கொடியாகிய திருவடிநினைப்பும், படையாகிய திருவடி மறப்பும் இல்லாமல் அதுவே தானாய்நிற்கும் நிலையில் குற்றல் பொருந்திய அறிதற்கருவி ஐந்தும் செய்தற்கருவி ஐந்தும் தாமே அகலும். ஐ + ஐந்து = ஐயைந்து; ஐந்தும் ஐந்தும், உம்மைத்தொகை. ஐயைந்து என்பதற்கு இருபத்தைந்து எனக்கொண்டு உன்மெய் இருபத்துநாலும் சிறப்புத் தன்மைசேர் ஆள் ஒன்றும் ஆக இருபத்தைந்து என்றலும் ஒன்று. அவ்விடத்து அருள் துணையால் "ஞானவாள், ஏந்தி நாதப் பறையறைந்து, மானமா ஏறி, மதிவெண்குடைகவித்து, நூற்றுக் கவசம் பூண்டு" மாயப்படையினை வெல்லுவார். தூய இவ்வெற்றியின் அடையாளமாகத்தாவெண் வலம்புரிச் சங்கு நலம்புணர முழங்கும்.

(அ. சி.) அடியும் முடியும் - தோற்றமும் சிறப்பும். ஆத்தி - உலக சம்பந்தம். முடிய - கெட. முத்தலை மூங்கில் - முத்தியை அளிக்கும்

ஞானவாள். 8. திருப்படையெழுச்சி, 1.

மூன்று கண்களுடைய சிவம். கொடியும், படையும் - நினைப்பும் மறப்பும். கோட்சரன் ஐ ஐந்து - குற்றம் பொருந்திய ஞானேந்திரியம் ஐந்து. கன்மேந்திரியம் ஐந்து. மடியும் - கெடும். வலம்புரி - வெற்றிநாதமாகிய சங்கொலி.

(51)

2877. பன்றியும் பாம்பும் பசுமுசு வானரந்

தென்றிக் கிடந்த சிறுநரிக் கூட்டத்துக்

குன்றாமை கூடித் தராசின் நிறுத்தபின்

குன்றி நிறையைக் குறைக்கின்ற¹வாறன்றே.

(ப. இ.) பதுங்கிக் கிடக்கும் பன்றியணைய தோல்வியும், பாம்பின் சூற்றமணைய வெற்றியும், பசுவாகிய ஆடணைய அடக்கமும், முசுவானர மணைய அடங்காமையும் எங்கணும் விரவிக்கிடந்தன. தென் + திக்கு + இடந்த எனப்பிரித்து

நன்றாக எல்லாப் புலங்களிலும் இடம் கொண்டிருந்தன என்றலும் ஒன்று. இப் பொருட்கு இடத்த என்பது மெலிந்து நின்றதெனக் கொள்க. சிறுநரிக் கூட்டமாகிய பயனில்லாத நினைப்புகளுள், ஒருவன் சோர்வடையாது திருவடி நினைப்பிற் கூடித், தராசின் நாடுனிபோன்று எண்ணத்தால் உணரும் உணர்ச்சியினைச் சிவபெருமான் மாட்டு மாறின்றி நிறுத்தினால் பன்றியனைய இருள்மலமிகுதியை நாளும் ஒளிவரக் குன்றிமணியொப்பச் சிறிது சிறிதாகக் குன்றவைத்தல் கூடும். இருண்மலம் பன்றியாகவும் மருண்மலம் அன்னமாகவும் உருவகிக்கப்படும். இருண்மலம் ஆணவமலம். மருண்மலம் - மாயாமலம் இக்குறிப்பு முறைமே மாலும் அபயனும்கொண்ட வடிவாற்புலனாம்.

(அ. சி.) குன்றியும் பாம்பும் - தோல்வியும் வெற்றியும். பசு - முகவானரம்; அடக்கமும் அடங்காமையும். தென்றி கூட்டத்து செறிந்த புன் மன எண்ணங்களில். குன் பின் - ஈடுபடாது சிவத்திடை மனதை நிறுத்தினால். பன்றி வாறே - அஞ்ஞானத்தைப் போக்கலாம்.

(52)

2878. மொட்டித் தெழுந்ததோர் மொட்டுண்டு மொட்டினைக்

கட்டுவிட் டோடின் மலர்தலுங் காணலாம்

பற்றுவிட் டம்மனை பாழ்பட நோக்கினாற்

கட்டுவிட் டார்க்கன்றிக் காணவொண் ணாதன்றே.

(ப. இ.) திருவருளால் திருவடிப் பேரின்பம் சிற்றரும்பாய் எழுந்து ஒப்பில் பேரரும்பாய் மொட்டிக்கும். அம் மொட்டினைக் கட்டாகிய பற்றினைவிட்டு ஆருயிர் ஓடிச்சென்று உணர்வினிற் கைக்கொண்டால் அம் மொட்டுப் பேரின்ப மலராக மலரும். மலரவே அதனை நுகர்ந்து பேரின்பம் கொள்ளலுமாம். மருள் நிலையாகிய உலக வியல்பிற் பற்றினைச் செலுத்தி நின்றால் அம் மனையாகிய திருவடிப் பேறு எய்தாது பாழ்பட நோக்கும். திருவடிப் பேரின்பம் கட்டுவிட்டார்க்கே உணர்வினிற் கண்டு நுகரும் உண்மையாகும். ஏனையார்க்குக் காணவொண்ணாதென்க. பற்றுவிட்டு - பற்றினைச் செலுத்தி. கைவிட்டு எடுத்தான் என்பது போலாகும். அல்லது பற்று + இட்டு என்பது வகர உடம்படு மெய் பெற்றுப் பற்றுவிட்டு என்றாயிற்று எனலும் ஒன்று. 'உயிர்வரின்'

1. இரும்புகுக். புறநானூறு, 309.

உக்குறள் மெய்விட்டோடும்' என்பதன்கண் 'ஓடும்' என்றமையால் ஒரோவழிக் குற்றுகரமும் முற்றுகரம்போற் புணரும் என்பது காண்க.

(அ. சி.) மொட்டித்து - தவத்தால். வெளிப்பட்டு. மொட்டு = சிவானந்தம். கட்டுவிட்டு - யான், எனது என்னும் கட்டை நூக்கி. மலர்தல் - சிவானந்தம் வெளிப்படுதல். பற்றுவிட்டு - மனதைப் பற்றில்விட்டு. மனை - முத்திவீடு.

2879. நூரின்றிப் பாயும் நிலத்தினிற் பச்சையாம்

யாவரும் என்றும் அறியவல் லாரில்லை

கூரு மழைபொழி யாது பொழிபுனல்

தேரினிந் நூர்மை திடரினில் ¹லாதன்றே.

(ப. இ.) எண்ணமாகிய சித்தச் செலவு நூரெனப்பட்டது. சிவன் 'சித்தமும் செல்லாச் சேட்சியன்'; ஆதலின் அவன் சித்தம் ஒடுங்கிய விடத்துத் தானே பாய்ந்து வெளிப்படுவன். அதனால் நூரின்றிப் பாய்வன் என்றனர். நிலமாகி உணர்வெண்ணத்துள் சிவப்பெரின்பம் வெளிப்பட்டு விளங்கும். பச்சை யென்பது அவ் வின்பம் என்றும் பொன்றாது ஒன்றுபோல் விளங்குவது பற்றிக் கூறப்பட்டதொன்றாகும். இவ்வுண்மையினைத் திருவருள் எய்தாத எவரும் யாண்டும் அறியவல்லாரல்லர். மிக்கோங்கும் பொறிபுலனின்பம் பொழியாது. பொழியாதாகவே சிவப் பேரின்பம் கழியா அழியாப் பெருவெள்ளமாகச் சுரந்து நிற்கும். ஆராய்ந்துணரின் இத் தன்மையனாகிய அவன் 'கள்ளமுள்வழிக் கசிவானவன்'. அஃதாவது சிவன் திருவடியைப் பற்றாது நிற்கும் பாவிகள் உள்ளம் தூர்ந்த கிணறுபோல் திடராகும். திடரில் நூர் நில்லாமை யாவரும் தெரிந்ததே. அம்முறையில் சிவனும் நில்லான் பொல்லார் எண்ணத்தின்கண்.

(அ. சி.) நூர் - நினைந்து எண்ணும் எண்ணங்கள். பாயும் சிவானந்த வெள்ளம் பாயும். நிலம் - சித்தம்.

பச்சையாம் - சிவம் வெளியாம். கூரும் மழை பொழியாது - இந்திரியச் சேட்டைகள் இல்லாது. பொழிபுனல் - சிவானந்த வெள்ளம். இந் நூர்மை - இத் தன்மை. திடர் - இந்திரிய வயப்பட்ட சித்தம்.

2880. கூகை குருந்தம தேறிக் குணம்பயில்

மோகம் உலகுக் குணாகின்ற காலத்து

நாகமும் ஒன்று நடுவுரை செய்திடும்

பாகனு மாகின்ற பண்பனு ²மாகுமே.

(ப. இ.) அருட்கண்ணாகிய அகக்கண் திறப்பிக்கும் வரை ஆருயிர்க்கிழவர் 'பொருட் கண்ணிழந்து உண்பொருள் நாடிப் புகலிழந்த' பகல் குருடராவர். அதனால் அவர் கூகை என உருவகிக்கப்பட்டனர். சிவகுரு

1. உள்ள. அப்பர், 5. 82 - 4.

2. இருடரு. அப்பர், 4. 92 - 4.

" அருக்கனார். சிவஞானபோதம், 11. 2 - 1.

" ஐம்புல வேடரின். " 8.

" மருளனேன். 8. அருட்பத்து, 9.

வூற்றிருக்கும் தவநிறை திருமரம் குருந்தம் என்பது பொருந்தும் இயற்கையன்றோ! அதனால் சிவகுருவின் திருவடிணையினைச் சேர்வதைக் 'குருந்தம் தேறி' என உருவகித்தனர். அஃது ஆளுடைய அடிகட்குத் 'திருப்பெருந்துறையில் செழுமலர்க் குருந்த மேவி' ஆட்கொண்டருளினமையான் உணரலாம். சிவகுருவின் திருவருளால் சுட்டியணரப்படும் உடலும், உலகும், உலகியற் பொருள்களும் முக்குண விரிவாயுள்ளன; மயக்கும் தன்மையன என்னும் உண்மையினை உணர்தல் வேண்டும். உணரவே நாகமாகிய (2877) மனக்குரங்கு பாகம் எய்தி அடங்கும். 'காடுங் கரையும் மனக்குரங்கு கால்விட்டோட' எனத் தாயுமானச் செல்வர் (30 - 1) அருளியவாற்றான் உணர்க. மனமடங்கவே நடுவுரையாகிய திருவைந் தெழுத்தைச் சிவதூக்கை பெற்று ஓவாது ஓதிவரும் தாவாச் செவ்வியராவார். என்குணம் நிறைந்த சிவப் பண்பருமாவார்.

(அ. சி.) கூகை ஏறி - அஞ்ஞானமுள்ள சூவன் சிவமாகிய குருவை அடைந்து குணம்

காலத்து - உலகுக்கு முக்குணமாயை காரணம் என்று அறிகின்றபோது நாக. டும் - குரங்கையொத்த மனமும் அடங்கும். பாக பண்பறும் ஆமே - மனத்தை அடக்கி நடத்துகின்ற தன்மையுடையவன் அவன்.

(55)

2881. வாழையுஞ் சூரையும் வந்திடங் கொண்டன

வாழைக்குச் சூரை வலிது வலிதென்பர்

வாழையுஞ் சூரையும் வந்துண்டஞ் செய்திட்டு

வாழை யிடங்கொண்டு வாழ்கின்ற வாறன்றே.

(ப. இ.) வாழையாகிய இன்பமும், சூரையாகிய துன்பமும் இருவினைக்கூடாக வந்து அகப்புறக்கலனாம்

எண்ணம், மனம், எழுச்சி, இறுப்பு என்னும் நான்கனுள் சிறப்பாக இறுப்பு மெய்யென்னும் புத்தி தத்துவத்தை உறைவிடமாகக் கொண்டன. இன்பத்தினும் துன்பம் மிக்க வலியுடையது என்று கூறுவர். என்னை, இன்பமும் துன்பமும் தாமே வருவன அல்ல. பெரும்பாலும் வேறொரு வாயிலாகவே வருவன. அவ்வாயிலை மூன்றாகப் பகுத்தனர். அவை தன்னைப்பற்றி வருவன, பிறவுயிர்களைப்பற்றி வருவன, இயற்கையாகிய தெய்வத் தூண்டுதலான் வருவன என்பன. ஆயின் ஒருவர் வாயிலாக நமக்கு இன்பம் வரும்போது நாம் மகிழ்ந்து அவர்க்கு இன்புறத் தக்க நன்றி பாராட்டுதலைச் செய்வோம். அல்லது வாளா மறந்திருப்போம். அனால் துன்பம் வருமேல் அத் துன்பம் வருதற்கு வாயிலாக வுள்ளாரைத் துன்பம் பலவுறுத்தி மகிழ்வோம். இயலவில்லையேல் மறவாது நினைந்து நெஞ்சம் புண்ணாவோம். அதனால் பாவமும் பெருகும். இம் முறையான் என்க. தெய்வம் ஈண்டு ஊழ். வாழையும் சூரையும் ஆகிய இன்பத் துன்பங்களைத்

திருவருட்டுணையால், இருவினையொப்பால் வன்மையாக வேறுபடுத்துதல் வேண்டும். வேறுபடுத்தலாவது 'நாமல்ல இந்திரியம், நம் வழியின் அல்ல, வழி நாமல்ல' என்று உண்மை கண்டிருத்தல். அங்ஙனமிருந்தால் என்றும் ஒன்றுபோல் வாழும் தலைமைப்பாடமைந்த சிவபெருமான் நம்முடைய வுள்ளத்தை விட்டகலாது மேலோங்கி விளங்கி இடங்கொண்டருள்வன். கொள்ளவே நாமும் நன்றாக வாழ்ந்து இன்புற்றிருப்போம்.

(அ. சி.) வாழையும் சூரையும் - இன்பமும் துன்பமும் வந்து இருவினையால் வந்து. வன் துண்டம் செய்திட்டு - இன்ப துன்பங்களில் மனம் வையாது இரண்டினையும் ஒப்ப நோக்கினால். வாழ் + ஐ இடங்கொண்டு - என்றும் உள்ள சிவம். மனத்தின்கண் இடம் கொண்டு.

(56)

2882. நிலத்தைப் பிளந்து நெடுங்கடல் ஓட்டிப்

புனத்துக் குறவன் புணர்ந்த கொழுமூன்

விலக்குமின் யாவாக்கும் வேண்டிற் குறையாது

அருத்தமு மின்றி யடுவது மாமே.

(ப. இ.) ஆருயிர் திருவருள் வலத்தாலும் நல்லாரினக்க நலத்தாலும் சிவபெருமானின் திருவடிபுணர்வை எய்துதல் வேண்டும். அந் நெறிச் செல்லாது நிலத்தை உழுதலானும், நிலத்தைப் பிளந்தும் காலிற் போதலானும், கலத்திற் சென்று கடல்கடந்து மிடலொடும் பெரும் பொருள் ஈட்டலானும் கொள்ளே காலம் போக்குவர். நில ஒப்பினால் உடலைப் பெரிதெனச் செருக்கலும், காலினும் கலத்தினும் புகுதலான் உடைமையைப் பெரிதெனச் செருக்கலும் ஆகிய தம் முனைப்புடையாராயிருப்பர். முனைப்புடையராகவே ஐம்புல வேடருட்படுவர். அதனால் அறிவு திரிந்து வேடராவர். புணர்ந்த கொழுமூன் என்றதனால் இருவினைத் துடக்குட்பட்டுப் பிறப்பு இறப்புக்குட்படும் சிறப்பிலராவர். அருள் நாட்டத்தால் இவற்றை யகற்றுதல் வேண்டும். அகற்றாதொழியின் குறைவிடா நிறைவாய் வளரும் திருவடியின்பமாகிய அருத்தம் எய்தாது. அதுமட்டுமன்றி ஆருயிர்களை மூண்டும் மூண்டும் பிறப்பு இறப்பினுக்குட்படுத்தி அளவில் துன்பத்தினையும் எய்துவிக்கும்.

(அ. சி.) நிலத்தைப் பிளந்து - பூமியின்கண் சகலபோகத்தையும். நெடுங்கடலோட்டி - கடல் யாத்திரை செய்து வேண்டிய செல்வங்களை ஈட்டியும் புனத்துக் குறவன் - ஐம்புல அனுபவியாகிய சூவன். புணர்ந்த கொழுமூன் - அடைந்த தேக உலக பாசங்கள். அருத்தம் - நற்பயன். அடுவது - பிறந்து இறந்து உழல்வதுமாம்.

(57)

2883. தளிர்க்கும் ஒருபிள்ளை தட்டா எனகத்தில்

விளிப்பதோர் சங்குண்டு வேந்தனை நாடிக்

களிக்குங் குசவர்க்குங் காவிதி யார்க்கும்

அளிக்கும் பதத்தொன்றிங் காய்ந்துகொள் வாரக்கே.

(ப. இ.) சிவபெருமான் திருவடியையன்றி எண்ணத்தின்கண் வேறொன்றும் மருவுவதற்கு இடங்கொடாதவன் தட்டானாவன். தட்டுதல் - மருவுதல். தளைதட்டுதல் - தளைபொருந்துதல் என்பதனான் உணர்க. பற்றற்று நிற்பார் தம் உள்ளத்திற் பிளவுபடாத ஒப்பில் தலைமைத் திருவடியின்பம் பெருகும். பிள்ளை: பிள் + ஐ - பிள்- பிளவுபடுதல். ஐ - தலைமைத் திருவடியின்பம் வெற்றி முழக்கம் செய்வதோர் சங்கொலியுண்டு. வேந்தனாகிய ஆருயிர்களை நாடிக் களிக்கும் குசவராகிய விடுத்தல் மூச்சும், காவிதியாகிய எடுத்தல் மூச்சும் என்னும் இரண்டன் பாலும் மனத்தைச் செலுத்தினால் அம் மனம் அவற்றிற்கு இரையாகும். விடுத்தல் - இரேசகம். எடுத்தல் - பூரகம். அப்பொழுது அகத்தவப் பயிற்சி ஆசான் வாயிலாக ஒப்பற்ற தடுத்தல் மூச்சாகிய கும்பகத்தை ஆய்ந்து கொண்டு அதன்வழி யொழுதுவார்க்கு அழியாப் பேரின்பம் உண்டாம்.

(அ. சி.) தளிர்.....அகத்து - பற்று அற்றவனது உள்ளத்தில் சுகம் உண்டாகும். விளிப்பதோர் சங்குண்டு - அது பத்துவித நாதங்களில் சங்கோசை கேட்கும்போது. வேந்தன் - ஆத்மா. குசவர் காவிதி; இரேசக பூரகம் பதம் ஒன்று - கும்பகம்.

(58)

2884. குடைவிட்டுப் போந்தது கோவில் எருமை

படைகண்டு மூண்டது பாதி வழியில்

உடையவன் மந்திரி யுள்ளலும் ஊரார்

அடையார் நெடுங்கடை ஐந்தொடு நான்கே.

(ப. இ.) உள்ளங் கவிந்து கள்ளப் புலன்வழிச் செல்லும் பற்றுதலினின்றும் நூங்குதல் வேண்டும். அங்ஙனம் நூங்கிய எண்ணமாகிய சித்தத்தைக் கோவில் எருமை என்றனர். கோவில் எருமை: ஆருயிரின் நிலைக்களமாகிய எண்ண வளர்ச்சி. உயிர்ப்புப் பயிற்சிக்குத் தடையாகிய காம முதலிய அறுபகையும் படையால் வருவதைக் கண்டு பாதி வழியில் அவ்வெண்ணம் மூண்டது. அவ் வழிர்க்கு நெருங்கிய உடையவனாகிய வலிய அமைச்சனாம் இறுப்புமெய் உண்மையை நினைக்கும் நினைக்கவே அவ்வழிர் ஐந்தும் நான்கும் கூடிய தொகை ஒன்பது; இவை உடம்பகத்துள்ள ஒன்பது வாயில்களாகும். இத்தகைய உடம்பினுள் புகார் என்க.

(அ. சி.) குடைவிட்டு - கவிந்துள்ள ஆசை நூங்கி. போந்தது - சிவத்திடம் சென்றது. கோவில் எருமை - மனக்கோவிலில் உள்ள சித்தம் படையகண்டு - காமாதி சேனைகளைக் கண்டு. பாதி வழியில் - யோக அப்பியாசத்தின்

நடுவில். மூண்டது - தப்பித்துக் கொண்டது. உடையவன் மந்திரி - புத்தி. உள்ளலும் - விசாரித்தால் ஊரார் - தேகியாராகிய சுவனார். அடையார் நெடுங் கே ஒன்பது வாயிலையுடைய தேகத்தில். புகார் - பிறவார்.

(59)

2885. போகின்ற எட்டும் புகுகின்ற பத்தெட்டும்

ஆகிப் படைத்தன ஒன்பது வாய்தலும்

நாகமும் எட்டொடு நாலு புரவியும்

பாகன் விடாவிடற் பன்றியு மாகுமே.

(ப. இ.) புலன்களிற செல்லும் நலமில் விருப்பமும், உள்ளே புகுந்து பற்றக்கூடிய உயிர்ப்பின் மாத்திரை அளவு எட்டும், ஆகிச் சமைந்தன கண் முதலாகிய ஒன்பது துளையுள்ள வாயில்கள். நிலையான எண் விரல் மூச்சும் நால்விரல் மூச்சும் முறையே நாகம் (2880) எனவும் புரவி எனவும் கூறப்பட்டன. இவற்றைச் செலுத்தும் ஆருயிரான பாகன் செலுத்தாது அடக்குதல் வேண்டும். அங்ஙனம் அடக்கினால் மெய்யுணர்வு வெற்றியுண்டாகும். பன்றி - வென்றி.

(அ. சி.) போகின்ற வெட்டும் - இந்திரியங்களில் செல்லும் விருப்பமும். புகுகின்ற.....பத்தெட்டு - உள்ளே புகுகின்ற பற்றக்கூடிய எட்டு மாத்திரையான பிராணன். நாக.....புரவியும் - நிலையான எண்விரல் பிராணனோடு நால்விரல் பிராணனையும் பன்றி - வென்றி.

(60)

1. எண்ணுகேன். அப்பர், 9. 96 - 1.

2886. பாசி படர்ந்து கிடந்த குளத்திடைக்

கூசி யிருக்குங் குருகிரை தேர்ந்துண்ணுந்

தூசி மறவன் துணைவழி எய்திடப்

பாசங் கிடந்து பதைக்கின்ற¹ வாறன்றே.

(ப. இ.) குளமாகிய ஆருயிர்களின் உள்ளத்தினிடத்துப் 'பாசியாகிய காமம் வெகுளி மயக்கங்கள் படர்ந்து கிடந்தன. அவ் வுள்ளத்துடன் கூடியிருக்கும் குருகாகிய ஆருயிர் இரையாகிய ஐம்புல நுகர்ச்சிகளை நலம் பொலம் ஆய்ந்து நுகரும் உய்யவேண்டும் துணைக்கருவிக் கூட்டங்களுள் ஒன்றாகிய பற்றறுதி என்றும் கொடிப்படை தாங்கி முற்செல்லும் ஆண்மை மறவன் துணைவழிச் செல்வன். செல்லவே காமம் வெகுளி மயக்கமென்னும் பாசங்கள் நிலையின்றி மெலிந்து பதைபதைத்து அடங்கி யழியும். அதுவே அவற்றை வெல்லும் வழியுமாகும். பற்றறுதி - வெறுப்பு; வைராக்கியம். தூசி - கொடிப்படை; முற்படை.

(அ. சி.) பாசி - ஆசை. குளம் - சித்தம். குருகு - சுவன். இரை - இந்திரிய விடயங்களை தூசி மறவன் - வைராக்கியம் பதைக்கின்றவாறு - கெடும்.

(61)

2887. சும்ப மலைமேல் எழுத்தோர் கொம்புண்டு

கொம்புக்கும் அப்பால் அடிப்பதோர் காற்றுண்டு

வம்பாய் மலர்ந்ததோர் பூவுண்டப் பூவுக்குள்

வண்டாய்க் கிடந்து மணங்கொள்வன் ஈசனே.²

(ப. இ.) புலன் நோக்கம் அடங்கிய சித்தம் சும்பமலை எனப்பட்டது. அதன்கண் உண்டாகிய திருவடிப் பேரின்பம் என்னும் கிளையொன்று உண்டு. அப் பகுதியாகிய பேரின்பம் தொடர்ந்து வருமாறு திருவருளால் வசுவதோர் தென்றலாகிய தமிழ் மென்காற்று ஒன்று உண்டு. இயற்கை நறுமணங் கமழும் மெய்யுணர்வு வடிவாய் விளங்கும் அழியா ஆருயிர் மலர் ஒன்றுண்டு. அப் பூவினுள் விழுமிய முழுமுதற் சிவன் வண்டாகப் பின்னிக்கிடந்து மணங்கொண்டு இன்புறுத்துவன். மணங்கொள்ளுதல்: கலத்தல்.

(அ. சி.) சும்பம் - இந்திரியச் சேட்டைகள், அடங்கிய மனம். கொம்பு - இன்பம். காற்று - இன்ப உணர்ச்சி. வம்.....பூ - ஞான மயமான ஆன்மா.

(62)

2888. வண்ணையுந் தண்டும் விரவி யிசைமுரல்

தாணுவம் மேவித் தகுதலைப் பெய்தது

வாணிபஞ் சிக்கென் றதுவடை யாமுன்னங்

காணியும் அங்கே கலக்கின்ற³வாறன்றே.

(ப. இ.) அகத்தவம் என்று சொல்லப்படும் உயிர்ப்புப் பயிற்சியால் பத்துவகையான முழக்கம் (586) அகத்தே எழும். அவற்றுள் யாழொலி

1. தொண்டர்காள். 8. திருப்படையெழுச்சி, 2.

2. அற்புதத். 9. கருவூர்த் தேவர், கங்கை - 3.

3. அருந்தின்பத். சிவஞானசித்தியார், அளவை யிலக்கணம், 7.

யும், தண்டு என்று சொல்லப்படும் புல்லாங்குழலொலியும் உள்ளன. இவ்விரண்டும் ஒன்றுகூடி இசையொத்து முரல் உயிர்ப்பானது நிலைபெற்ற பொருளாதலின் தாணு எனப்பட்டது. அவ் உயிர்ப்புப் பயில்வார்க்கு வயமாகப் பொருந்தித்

தடுத்தலாகிய கும்பகத்தைச் செய்ய வாய்த்தது. வாணிகமாகிய புலனுசர்வு விரைந்து வந்து அதனைக் கெடுத்தற் பொருட்டுச் சேருவதற்கு முன்னர், யாவற்றையும் ஒரு காலத்து ஓரிடத்திருந்து ஒருங்கு அறியும் காட்சி யோகக் காட்சி. அத்தகைய யோகக் காட்சியால் எல்லாவற்றையும் இருந்த இடத்திருந்தே காணுவதாகிய அறியும் தன்மை உண்டாம். அவ் வறியும் தன்மையும் அவ் வுயிர்ப்புப் பயிற்சியின் கண்ணே வந்து கலந்து கொள்ளும் முறைமையுண்டாகும். ஆங்கு - அவ் வுயிர்ப்புப் பயிற்சியில். யோகக் காட்சி நூருள் மூழ்கினான் நிலையினை ஒக்கும். நூருள் மூழ்கினானுக்கு நூரால் நனையப்படாத இடம் உடம்பில் ஒன்றும் இன்றல்லவா? அதுபோல் யோகக் காட்சியினர் எல்லாப் பொருள்களையும் ஓரிடத்தே இருந்து காண்பர். இஃது அவர்தம் அறிவு சிவனையே நோக்குவதால் அவர்களுடைய அறிவுக் காட்சிக்குக் கருவியாக இருப்பது சிவனுடைய எங்கு நிறைந்த மங்கா அறிவு. அதனால் எங்கு நிறைந்த பொருள்கள் எல்லாவற்றையும் அறிதல் கூடும். நூருள் பரட்டளவு நின்றார், முட்டுக்காலளவு நின்றார், இடுப்பளவு நின்றார் அவ்வவ் வெல்லை வரையுமே நூரின் நனைவினைப் பெற்றிருப்பர். அதுபோல் ஆருபிரும் கண் முதலிய புலனால், இறுப்புமெய்யாகிய புத்தியினால், உணர்வு மெய்யாகிய உழைப்பு உணர்வு உவப்பு (அராகம்) என்னும் கருவிகளால் அறியும் அறிவு அவ் வவ்வெல்லை வரையுமே அறியும்.

(அ. சி.) வுண்ணை - யாழ். தண்டு - புல்லாங்குழல். தாணு - சிவம். தகுதலை - இன்பத்தை. வாணிபம் -

இந்திரியச் சேட்டை. காணி - முத்தி உலகம்.

(63)

2889. கொங்குபுக் காரொடு வாணியஞ் செய்தது

அங்குபுக் காலன்றி ஆய்ந்தறி வாரில்லை

திங்கன்புக் கால்இரு ளாவ தறிந்திலர்

தங்குபுக் கார்சிலர் தாபதர் தாமன்றே.¹

(ப. இ.) புலப்பசையாகிய விசயவாசனையில் வெளிவந்து மனம் புகுவரே வாணிகம் செய்வதென்பதாம்

கொங்கு, மணம் என்னும் பொருளையும் உடையது. மணம், அடங்கிய மனத்தைப் புறத்து ஈர்ப்பது. அதனால் ஆருயிரின் அறிவு புறத்துவர வாயிலாக இருப்பவர் சிறப்பிலாச் சிறியோராவர் அவர் தம் சோக்கையினையே கொங்கு என்றனர். இச் சிறியாருடன் பயின்று சிறப்பிலாத் தொழிலை, பிறப்புலாந் தொழிலைப் புகிகின்றோ மென்னும் எண்ணம் இவரைவிட்டு நூங்கிச் சிறப்புளாப்பால் சேர்ந்து செயலற்றிருக்குமிடத்தே புலனாவதாகும். அதுபோல் அங்கென்று சொல்லப்படும் செயலறும் இடமாகிய நன்னிலத்துப் போனாலல்லாமல் சிறப்பில்லாத் தொழில் புலனாகமாட்டாது. நன்னிலம் தூரியநலம். நிலவு வெளிப்பட்டால் இருளையறிய முடியாதல்லவா? அதுபோல் நன்னிலமாகிய தூரியம் புகுந்தாரும் புலப் பொருள்களை

யறியார். புலப்பொருள் கண் முதலிய பொறிகட்குப் புலனாகும் பொருள். தங்குமிடமாகிய நன்னிலம் சில அகத்தவத்தோர் - தாபதர் புகுந்தனர்.

1. ஒளிக்கும். கொடிக்கவி, 1.

(அ. சி.) கொங்கு பக்காரோடு - இந்திரிய வழிச்சென்றவரோடு. அங்கு - துரிய அவத்தையில். திங்கள் பக்கால் - தண்ணிய ஒளி வெளிப்படுமாகில். தங்கு பக்கார் - துரியத்தில் நின்றார்.

(64)

2890. போதும் புலர்ந்தது பொன்னிறங் கொண்டது

தாதவிழ் புன்னை தயங்கு மிருகரை

ஏதமில் ஈசன் இயங்கு நெறியிது

மாத ரிருந்ததோர் மண்டலந் தானன்றே.

(ப. இ.) திருவருள் நினைவால் அறியாமையாகிய இருட்பொழுதும் விடிந்தது. பேரறிவாகிய சிவஞாயிறு எழுந்தது. பொன்னிறம் பேரறிவு. பூந்தூள் சிந்தும் புன்னை மரங்கள் என்பது திருவருளைப் பொழியும் பெரும் பொருளாம் சிவம் என்பதாகும். அச் சிவன் அகமும் புறமுமாகிய இரு கரைகளிலும் வெளிப்பட்டு நின்றருள்வன். எக்குற்றமுமில்லாத முக்கணானாகிய சிவபெருமான் செவ்வியுயிர்க்கு உடனாய் நின்று உதவும் ஒப்பிலாவுதவி இதுவாகும். நெறி ஈண்டு நெறியின் பயனாகிய உதவி. அது காரியத்தைக் காரணமாக ஏற்றிக் கூறினார். மாதர் - அழகு. சிவத்தைப் பேணில் தவத்திற்கு அழகாகும். அத்தகைய அழகு நிறைந்த நிலவுலகம் இத்தகைய நற்றவர் வாழுமிடம்.

(அ. சி.) போது - அஞ்ஞான இருள். புலர்ந்தது - நூங்கிற்று. பொன்னிறம் - ஞான ஒளி. தாதவிழ்புன்னை - அருளைப் பொழியும் சிவம். இருகரை தங்கும் - உள்ளும் புறமும் விளங்கும். மாதர் - அழகு. மண்தலம் - பூமி.

(65)

2891. கோமுற் றமருங் குடிகளுந் தம்மிலே

காமுற்ற கத்தி இடுவர் கடைதொறு

மூவற்ற வெல்லை விடாது வழிகாட்டி

யாமுற்ற தட்டினால் ஐந்துண்ண லாகுமே.

(ப. இ.) கோபமுற்றென்பது கோமுற்றென நின்றது. எனவே வெறுப்புற்றென்பதாகும். இனம்பற்றி விருப்பும் கொள்ளப்படும். வெறுப்பு விருப்புக்கள் காரணமாக ஆருயிராகிய குடிகள் தாங்கள் விரும்பிய புலப்பொருள்களை அடைய முயன்று அப் பொருள்கள் உள்ள இடங்களின் வாயில்கள்தோறும் சென்று உரத்தகுரலில் குறையிரந்து நிற்கும். அங்ஙனம்

நிற்கும் அவ் வயிரைத் திருவருட் சிவகுரு ம் ஆகிய மேற்பிறப்பு வற்றுதற்பொருட்டு உள்ளத்தை உலக வியல்புகளிலே செல்லவொட்டாது நன்னெறிக்கு உய்க்கும் நாதன் திருப்பெயராகிய திருவைந்தெழுத்தைச் செவியறிவுறுத்தியருள்வன். ஆருயிர் முனைப்பையும் நூக்கியருள்வன். நூக்கினால் என்பது தட்டினாலென்னும் சொல்லாற்றலாற் பெற்றாம். அம் முனைப்பு நூங்கவே திருவைந்தெழுத்தாற் பெறப்படும் திருவடிப்பேரின்பம் நுகரலாம். இதற்கமை திருவைந்தெழுத்துச் 'சிவய சிவ' (2560) என்ப இது 'நால்வாநம் மூலர் நயந்தெமையாள் ஐங்குரவர், சால்பாம் 'சிவயசிவ' சார்ந்து' என்பதனாற் காண்க.

1. மாதர்ம. சம்பந்தர், 9. 136 - 1.

" பொற்றியென். 8. திருப்பள்ளியெழிச்சி 1.

(அ. சி.) கோமுற்று - வெறுப்பு விருப்பு உற்று குடிகள் - சூவர்கள். காமுற்று அகத்தி - (அகற்றி - அகத்தி)

விருப்பு வெறுப்புக்களை மகிழ்ந்து நூக்கி. கடைதோறும் - நேர்ந்த இடந்தோறும். மூவற்ற - பிறவி கெட எல்லை விடாது வழிகாட்டி - ஆகம மார்க்கம் தவறாமல் உபதேசித்து.

(66)

2892. தோட்டத்தில் மாம்பழந் தொண்டி விழுந்தக்கால்

நாட்டின் புறத்தில் நரியழைத் தென்செயும்

மூட்டிக் கொடுத்து முதல்வனை முன்னிட்டுக்

காட்டிக் கொடுத்தவர் கைவிட்ட வாறன்றே.

(ப. இ.) தோட்டத்தில் மாம்பழம் தொண்டி விழுந்தக்கால் என்பது ஆருயிரின் செயலறலாகிய நிட்டை

கலைந்தவிடத்தென்பதாம். தோட்டம் நற்றவம்புரியும் சுற்றிடம். மாம்பழம் நிட்டை. தொண்டி விழுதல் உள்ளே வண்டிருந்து குடைந்து தொளையாக்குதல். அதுபோல் ஆருயிரின் நாட்டத்தின்கண் பண்டைப் பயிற்சிப் பசையினால் மாற்றம் ஏற்படும்.

ஏற்படவே நிட்டை கலையும். நிட்டை கலைந்தால் உள்ளம் புறத்துச் செல்லும். செல்லவே நோன்பு என்னும் பூசை முறையை மேற்கொள்வர். அதனால் அடையும் பெரும்பயன் யாது? ஒன்றுமின்றென்பதாம். நரி யழைத்தல் - செயல்செய்தல்.

திருவருளால் சிவகுருவானவர் நிட்டைபுரியுமாறு தூண்டித் துணைசெய்து, முதல்வனாகிய ஆலமர் செல்வனை முன் நிறுஇத் திருவைந்தெழுத்தைச் செவியறிவுறுஇச் சிவபெருமான் திருவடியிணையினைச் காட்டிக்கொடுத்தனர்.

அங்கனம் காட்டிக்கொடுத்தவரை நாம் நினையாது தினைப்பெழுது இருப்பினும் அவரும் நினையாமையாகிய

கையினைச் சோரவிடுவர். இவையெல்லாம் அவர் சோரவிட்டமையால் நேர்வன. அங்கனம் நேராவண்ணம் அச்

சிவகுருவினை இடையறாது நாடுதல் வேண்டும். நாடுதல் - சிந்தித்தல். முன்நிறுஇ - முன்நிறுத்து. செவியறிவுறுஇ:

சொல்லொணா அருமறைத் திருவைந்தெழுத்தை உபதேசித்து. சிவகுருவை யன்புடன் ஓவாது
எண்ணிக்கொண்டிருப்பதே நம் கடமை என்னும் உண்மை வரும் திருமூலர் திருப்பாட்டான் உணர்ச்சு.

"தெளிவு குருவின் திருமேனி காண்டல்

தெளிவு குருவின் திருநாமம் செப்பல்

தெளிவு குருவின் திருவார்த்தை கேட்டல்

தெளிவு குருவருச் சிந்தித்தல் தானே."

(183)

(அ. சி.) தோட்.....கால் - சுகசமாதி கலைந்தால் நாட்.....செயும் - உலகத்தில் கிரியா மார்க்கத்தைக்
கைக்கொண்டு என்செய்ய முடியும். மூட்டிக் கொடுத்து - சமாதிக் கு ஏற்பாடு செய்து. முதல்வனை - தென்முகக்
கடவுளை. முன்னிட்டு - முன்னிலையாக வைத்து.

(67)

2893. புலர்ந்தது போதென்று புட்கள் சிலம்பப்

புலர்ந்தது போதென்று பூங்கொடி புல்லிப்

புலம்பி னவளோடும் போக நுகரும்

புலம்பனுக் கென்றும் புலர்ந்திலை ²போதே.

1. காத்தாள். அப்பர், 4. 1 - 5.

2. போற்றியென். 8. திருப்பள்ளி எழுச்சி, 1.

" கூவின பூங்குயில். " . "

(ப. இ.) நெறி நூலும் துறைநூலுமாகிய செந்தமிழ் வேதாகமங்களும், அந் நூல்கள் ஓதியும் ஓதுவித்தும் வரும்
ஒண்மைக் குருமாரும், நுண்ணுணர்வாகிய தன் நுகர்வும் ஆகியவற்றைப் புட்கள் என்று ஓதினர். அப்புட்கள்
அறியாமையாகிய இருள் அருளால் கெட்டதென்று ஒலித்தன. அந்நன்மை ஒலித்துக்கொண்டிருப்பவும் அதனை உறுதி
என்றுணர்ந்து அவ்வழியொழுகாது பலர் பொழுதுவிடிந்தது என்று வந்து கண்டுங், கேட்டும், கொண்டும், கூடியும்,
'உண்டும், உறங்கியும் இன்புறலாமென்று பூங்கொடியாகிய மாயாகாரியப் பொருள்களையும், இணைவிழைச்சையும்
நாடியலைகின்றனர். இணைவிழைச்சை விடாது பற்றி ஒருவதின்றி மருவுகின்றனர். நல்லாரிணக்கமில்லாத அல்லார்
நிலை புலம்புநிலையேயாகும். புலம்புநிலை - இருள்நிலை. அஃதாவது அறியாமை நிலையுடன் ஐம்புலனுக் கர்வுச் சிறப்பாகிய
பெண்களுடன் கூடும் கூட்டத்தையே பெரிதென்று நாடிப்போக நுகர்கின்றனர். அப்போகம் சிவபோகமாக

வேண்டுமென்பது நல்லோர் குறிக்கோள். அஃதாவது சிவனடியை மறவா நினைவுடன் ஆண்டான் அடிமைமுறை பூண்டு நுகர்தல். அங்ஙனமின்றித் தன் முனைப்புடன் இறையை மறந்து எந் நுகர்வு நுகரினும் அது பிறவிக்கு வித்தாம். அறமுறை திறம்பிய பாவமுமாகும். அறக்கூழ்ச்சி சாலையில் அமைக்கப்பட்ட உணவினை அவர்கள் அருளுடன் வாக்க உண்பார் நன்றிமறவா நினைவும் அன்புங் கொண்டு உண்ணின் அஃது அறமாகும். அங்ஙனமின்றி நன்றி மறத்தலும் கட்டுண்டலும் செய்வரேல் அது பாவமாகும். இவையே மேலனவற்றிற்கு ஒப்பாவன கட்டுண்டல் - களவுசெய் துண்டல். அறியாமை வயப்பட்ட ஆருயிர்க்கிழவன் புலம்பனெனப்படும். அத்தகைய புலம்பனுக்கு எந்தநாளிலும் அறியாமையாகிய அகவிருள் விடிந்த தில்லை என்க. ஆருயிர்க்கிழவன்: ஆன்மா.

(அ. சி.) புலர்ந்தது போது - அஞ்ஞான இருள் கெட்டது புட்கள் - அனுபவங்கள். பூங்கொடி - பெண்.

(68)

2894. போதிரண் டோதிய் புரிந்தருள் செய்திட்டு

மாதிரண் டாகி மகிழ்ந்துட னேநிற்குந்

தாதிரண் டாகிய தண்ணம் பறவைகள்

வேதிரண் டாகி வெறிக்கின்ற 1வாறன்றே.

(ப. இ.) காலை மாலை என்று சொல்லப்படும் இருவேளைகளிலும் நெறிநூல் துறைநூல்களாகிய

வேதாகமங்களை முறையற ஓதுதல் வேண்டும். அங்ஙனம் ஓதவே அகம் புறமாகிய இரண்டிடத்தும் திருமகள், ஒத்துத் துணைசெய்தருள்புரிவள்; மகிழ்ந்துடனாகி நிற்பள். தாதாகிய வெண்ணீர் செந்நீர் என்னும் இரண்டன் கலப்பால் கருவுட்புகுந்து ஆருயிர் பிறக்கும். அவ் வயிர்களைப் பறவைகள் என்று உருவகித்தனர். 'இலக்கம் உடம்பு இடும்பைக்கு' ஆதலின் உடம்பினை வேதென்றனர். அஃது ஆண் பெண் என இரண்டென்றனர். வேது - துன்பம். அவ் வுடலைக்கண்டு அவ் வயிர் செய்வதறியாது நடுங்குகின்றது.

(அ. சி.) மாது - இலக்குமி. தாது இரண்டு - சுக்கில சுரோணிதம். பறவைகள் - சூவர்கள். வேதிரண்டு - ஆண் பெண் சரூரங்கள்.

(69)

1. இலக்கம். திருக்குறள், 627.

"வேண்டேன்புகழ். 8. உயிருண்ணிப்பத்து, 7.

2895. தோணியொன் றுண்டு துறையில் விடுவது

ஆணி மிதித்துநின் றைவர்கோ லுன்றறும்

வாணியஞ் செய்வார் வழியிடை யாற்றிடை

ஆணி கலங்கில் அதுவிது¹வாகுமே.

(ப. இ.) ஆருயிர்கள் பிறவிப்பெருங்கடலைக் கடந்தாகவேண்டும். அதற்கு மக்கட்பிறப்பே தக்கதும் மிக்கதும் ஆகும். அத்தகைய பிறப்பைத் தோணியென்றுருவகித்தனர். தோணியாகிய வடம்பு மெய்புணர்ந்தாரைத் திருவடிக்கரையாகிய பெருந்துறையிற் கொண்டுய்க்கும். தோணியின் பக்கஇடம் ஆணி எனப்படும். அவ் வாணியினை மிதித்தேறுதல் வேண்டும். ஏறி நெறிநின்று ஐம்புலத் தொழில்களைக் கோலூன்றி யகற்றுதல்வேண்டும். அருளால் அகற்றவே சிவகுரு வந்தருள்வர். அவரொரு பெருவணிகர். முதலிலா வணிகர். ஊதியமே தருவணிகர். அவர் எழுந்தருளி நம்முடைய அறியாமையாகிய இருட்டை வாங்கிக்கொண்டு, தனது முற்றுணர்வாகிய ஒளியைத் தந்தருள்வர். இது 'தந்ததுன் தன்னைக் கொண்டதென் தன்னைச் சங்கரா யார் கொலோ சதுரர்' என்னு மறைமுடிவான் நன்குணரலாம். ஒருபுடையொப்பாகத் திருநூலகண்டத் துள்ளுறையும் இதனை விளக்குவதாகும். மேலும் ஆற்றின் இடைநடுவில் உடம்பாகிய தோணியின் இருப்புக்கு ஆணியென்னும் அறியாமை நூங்குமானால் அதுவாகிய சிவன் இதுவாகிய ஆருயிராகும்.

(அ. சி.) தோணி - சரூரம். துறை - முத்தித் துறை. வாணி - மனத்தை ஐவர் கோல் ஊன்றலும் - இந்திரியங்கள் வேலைக்கு ஆரம்பித்ததும். வாணிபம் செய்வார் அஞ்ஞானத்தை வாங்கிக்கொண்டு ஞானத்தைக் கொடுக்கும் குரு. ஆணி கலங்கின் - பிறவிக்கு ஏதுவாகிய அஞ்ஞானம் கெட்டால். அது விதுவாகும் - சுவன் சிவனாகும்.

(70)

18. மோனசமதி

(மேன்மை ஒடுக்கம்)

2896. நின்றார் இருந்தார் கிடந்தார் எனவில்லை

சென்றார் தருஞ்சித்த மோனச மாதியாம்

மன்றேயு மங்கே மறைப்பொரு ளொன்றுண்டு

சென்றாங் கணைந்தவர் சேர்கின்ற²வாறன்றே.

(ப. இ.) மேன்மையான சமதி மோனசமதி எனப்படும். அதனை அருளால் அடையல்வேண்டி முயற்சிப்பார் காலத்தாழ்ப்பின்றி உடனே பயில்வர். அவர்கள் அப் பயிற்சிக்கண் நின்றார் சிலகாலம், பின் சிறிது பயின்று இருந்தார் சிலகாலம், பின் தோய்ந்துகிடந்தார் சிலகாலம் எனக்

1. தந்ததுன். 8. கோயிற்றிருப்பதிகம், 10.

" அதுவிது. சிவஞானபோதம், 12. 4 - 1.

2. புல்நுனிமேல். நாலடியார், 29.

கால இடையீடு கூறுவார் எவருமில்லர். புறத்துக் காணப்படும் (2715) ஐவகை மன்றங்களினும் மிக்கதாய் அகத்துக் காணப்படும் நெஞ்சக மன்றத்து உயிர்க்கு உயிராய் நுண்பொருளாய் நிற்கும் மறைபொருள் ஒன்றுண்டு. அப்பொருளே சிவபெருமான். நெஞ்சக மன்றத்தின்கண் நிகழ்த்தும் நடப்பே முதற்கண் நடத்த நடப்பகும். மறவா வணர்வாற் சென்று அச் சிவபெருமான் திருவடிக்கீழ் உறைபவர் அவனுடன் பின்னிப் புணர்ந்து மன்னி யின்புறம் அணைந்தோராவர்.

அணைந்தவர் திருவடியினைச் சேரும் ஆறு இதுவாம். ஆறு: வாயில்; வழி.

(அ. சி.) என இல்லை - என இல்லாமல். சென்றார் - சமாதியை அடையப் பயிற்சி செய்பவர். அங்கே - மோன சமாதியில். மறைப் பொருள் - பரமசிவம். ஆங்கணைந்தவர் - சமாதி கூடியவர்.

(1)

2897. காட்டுங் குறியுங் கடந்தவர் காரணம்

ஏட்டின் புறத்தில் எழுதிவைத் தென்பயன்

கூட்டுங் குருநந்தி கூட்டிடி னல்லது

ஆட்டின் கழுத்தில் அதர்கிடந்¹ தற்றே.

(ப. இ.) ஆருயிர்களின் செவ்வி பார்த்துத் திருவருளே திருமேனியாகக்கொண்டு வெளிப்பட்டு வந்தருளும் சிவபெருமான் சிவகுருவாவன். அவனும் ஒருபுடையொப்பாகக் காட்டுவதன்றி நுகர்வினை முற்றவுணர்த்தலாகாமையின் காட்டுங் குறியும் கடந்தவன் சிவபெருமான் என்றருளினார். அவனே அடையும் காரணமாகிய பயிற்சிகளைக் கூறியுணர்த்தியவாறே இடையறாது பயிலுதல் வேண்டும். அங்ஙனமன்றி ஏட்டின் புறத்து எழுதிவைத்துக் கொண்டமையால் விளையும் பயன் யாது? திருவடியினைக்கீழ் கூட்டுவித்தருளும் குருநந்தி கூட்டினால் அல்லாமல் வேறு நன்னெறிக்கு உய்க்கும் வாயில் இல்லை. மற்றுள்ள நூற்பயிற்சி முதலன அத்தனையும் ஆட்டின் கழுத்தில் பயனின்றித் தொங்கும் மடியோ டொக்கும். அதர்போன்று பயனிலவாம் என்க. வாயில் - வழி. மடி - முலை.

(அ. சி.) காட் பயன் - அடையாளத்துக் கொண்டு அப்பாற்பட்ட சிவத்தை அடையும் நெறியை ஏட்டில் எழுதிவைத்துக் கொண்டால் மாத்திரம் பயன் இல்லை. கூட்டும் ல்லது - குரு உபதேசித்த நெறியில் நின்றால் அல்லது. ஆட்டி தற்றே - வெள்ளாட்டின் கழுத்தில் தொங்கும் பயன்ற அதர்போல முடியும்.

(2)

2898. மறப்பது வாய்நின்ற மாயநன் நாடன்

பிறப்பினை நூங்கிய பேரரு ளானன்

சிறப்புடை யான்திரு மங்கையுந் தானும்

உறக்கமில் போகத் துறங்கிடுந்²தானே.

(ப. இ.) ஆருயிர்கள் அறியாமை வயப்பட்டுப் புலம்பு எய்தின. புலம்பு - கேவலம். பின்னர் அருளால் அவ்

வறியாமையைத் தேய்த்து

1. காவலனை. பழமொழி நானூறு, 274.

"சாத்திரத்தை. திருக்களிற்றுப்படியார், 4.

"ஆற்றல். திருவள்ளுவமாலை, 15.

2. பிறப்பென்னும். திருக்குறள், 358.

மாய்த்தற்பொருட்டு மாயாகாரிய உடம்பினை எய்தின. எய்திப் புணர்வு நிலையையடைந்தன. அடைந்து மயக்கமுற்றன. புணர்வு - சகலம். இம் முறையால் அவ் வுயிர்கள் தம்மையும் தம்மைவிட்டுப் பிரியாது உடனின்றி செலுத்தும் தலைவனையும் மறப்பதுவே தொழிலாகி உழல்கின்றன. அத்தகைய மறப்பிற்கு ஏதுவாய மாயாகாரிய உடம்பினையே அவ்வுயிர்கள் பெற்றிருக்கின்றன. அதனால் 'மாயநன் நாடன்' என்றனர். என்றும் பிறவாப் பெருமைசேர் முழுமுதல்வன் சிவன். அவன் பேரருளையும் உடையவன். பேரின்பப்பெருவாழ்வாம் சிறப்பினையுடையவனும் அவனே. பேரறிவுப் பெருந்திருவாம் திருவருளம்மையையுமுடையவன். அம் மங்கையும் தானுமாய் ஆருயிர்களின் போகநிலையில் ஏற்படும் உறக்கமில்லாத பேரின்ப நுகர்வில் அச் சிவபெருமானும் அவ் வுயிர்களுடன் உடனாய் நின்று கண்டு காட்டும் பண்டைப் பண்பாளனாகலின் தானும் உடன் உறங்கிடுவன் என்க. ஈண்டு உறங்கிடுதல் நன்றாகத் தங்கிடுதல்.

"பிறவாப் பெருந்தெய்வம் பேணுசிவன் ஏனோர்

பிறப்பால் சிறுதெய்வம் பேசு"

என்பதனை நினைவுகூர்க. மேலும்,

"கரும்பினும் இனியான் தன்னைக் காய்கதிர்ச் சோதி யானை

இருங்குட லமுதந் தன்னை இறப்பொடு பிறப்பி லானை

பெரும்பொருட் கிளவி யானைப் பெருந்தவ முனிவ ரேத்தும்

அரும்பொனை நினைந்த நெஞ்சம் அழுகிதா நினைந்த வாரே."

(4. 74 - 3)

என அப்பரருண் மொழியினையும் நினைந்தின்புறுக.

(அ. சி.) மறப்பது வாய் - மறப்பதுவே தொழிலாய். மாய நன்னாடன் - மாயா சரூரத்தை உடையவன். திருமங்கை - திருவருட் சத்தி. உறக்கமில் போகம் - சிவயோக சமாதி. உறங்கிடும் - அமைந்திருப்பான்.

(3)

2899. துரியங்கள் மூன்றும் கடந்தொளிர் சோதி

அரிய துரியம் அதில்மூது மூன்றாய்

விரிவு குவிவு விழுங்கி யுமிழ்ந்தே

உரையில் அநுபூ திகத்தினுள் ளானே.

(ப. இ.) ஆருயிர்ச் செயலறல், அருட்செயலறல், அருளோன் செயலறல் என்னும் மூன்றும் முத்திரியம் என்ப. இம் மூன்று நிலையினையும் கடந்து ஒளிவிட்டுக்கொண்டிருக்கும் பேரொளிப்பிழம்பு சிவன். அம் மூன்றன் அப்பால் நிலையாகிய துரியாதீதமும் மூன்றாம் என்ப. அந்நிலைக்கண் ஆருயிர்க்கு விரிவு குவிவாகிய நினைப்பும் மறப்புமுண்டாகா. விழுங்கி உமிழ்தல் என்பது கொண்டும் ஒழிந்தும் வருதலில்லாத சொற்கழிவாகிய பேரின்பநுகர்வு நல்லாந்தம் நுகர்வுணர் வாகுமேயன்றி வேறன்று. நுகர்வுணர்வு - அனுபவம். அந் நுகர்வுணர் வின்கண் நுகரின்பமாய்ச் சிவபெருமான் நூங்காதுறைந்தருள்வன்.

(அ. சி.) துரியங்கண் மூன்றும் - சுவதுரியம். சுவதுரியம் - பரதுரியம். அதன்மூது மூன்றாய் - சுவ, சிவ, பரதுரிய அதீதங்கள். விரிவு குவிவு - நினைப்பு மறப்பு. விழுங்கி உமிழ்ந்து - ஒழித்து. உரையில் - சொல்ல இயலாத. அநுபூதிகம் - அனுபவம்.

(4)

2900. உருவிவி யூனிவி யூனமொன் றில்லி

திருவிவி தூதிவி தேவர்க்குந் தேவன்

பொருவிவி பூதப் படையுடை யாளி

மருவிவி வந்தென் மணம்புகுந் தானே.

(ப. இ.) விழுமிய முழுமுதற் சிவபெருமான் மலம் வினைகளுக்கு ஈடாக வரும் உருவினையுடையவன் அல்லன். பிறப்பில்லாதவன். இயல்பாகவே மலமில்லாதவன். சென்றடையுந் திருவில்லாதவன். குற்ற மற்றவன். தேவர்க்கும் தேவனாயுள்ளவன். ஒப்பில்லாதவன். பூதப் படைகளை யுடைமையாகக் கொண்டாள்பவன். தான் எல்லாப் பொருட்கும் சார்பாக இருப்பதல்லாமல் தான் ஒன்றையும் சார்ந்திருக்குந் தன்மையனல்லாதவன். இத் தன்மையாவன ஒன்பது ஒப்பில்பண்புகள் வாய்ந்த அவன் வலியவந்து அடியேன் உள்ளம் புகுந்தருளினன். திருவிவி: திரு + வில்லி = அழகிய பொன்மலையை வில்லாக வுடையவன் என்றலும் ஒன்று. மருவிவி என்பதற்குத் தொடக்குண்ணாதவன் என்றலும் ஒன்று.

பூதம் என்பது ஆருயிர்களையே. இத் திருப்பாட்டு ஒருபுடையொப்பாக 'சிவஞ்சத்தி' என்னும் திருப்பாட்டின் பொருளின் கருவாகத் திகழும். 'வில்லி', 'விலி' என இடை குறைந்ததெனக் கொள்க.

(அ. சி.) ஊனிலி - மாயை இல்லாதவன். திருவிலி - திரு + வில்லி மேருவில்லி. மரு - குற்றம்.

(5)

2901. கண்டறி வாரில்லைக் காயத்தின் நந்தியை

எண்டிசை யோரும் இறைவனென் றேத்துவர்

அண்டங் கடந்த அளவிலா ஆனந்தத்

தொண்டர் முகந்த துறையறி ²யோமன்றே.

(ப. இ.) சிவபெருமான் ஆருயிர்களின் தவமார் உள்ளத்திடைப் பள்ளஞ்சேர் வெள்ளமென நூங்காது

நின்றருள்வன். ஏனைப் புறத்துக் காணப்படும் திருக்கோவில் முதலியனவெல்லாம் உள்ளத்துள்ள நூங்கா இறைவனை நினைப்பூட்டும் வழியடையாளங்களாகும். இவ் வுண்மையினையுணர்ந்து உள்ளம் பெருங்கோவிலாக்கொண்டு நந்தி எழுந்தருளியுள்ள மெய்மையினைத் திருவருள் நினைவால் கண்டறிவாரில்லை. எட்டுத் திசையினுமுள்ள மட்டிலன்பர் அனைவர்களும் சிவபெருமானையே முழுமுதல் இறைவனென்று தொழுது வணங்குகின்றனர். அண்டங்கள் அனைத்தையும் கடந்த அளவிடப்படாத பேரின்பத் திருத்தொண்டர்கள் தம் உணர்வுறு நுகர்வாய் உண்ணும் திருவடிப் பேரின்பத் துறையினை முறையற அறவேயுணர நாம் அறியோம். அறவே - முற்றாக.

(அ. சி.) காயத்தின் - உடம்பினுள். முகந்த - அனுபவித்த.

(6)

1. சிவஞ்சத்தி. சிவஞானசித்தியார், 2. 4 - 2.

" சிவனரு. " 1. 3 - 11.

" மண்ணல்லலை. அப்பர், 6. 45 - 9.

" சூர்த்தானைச். " " 54 - 2.

" மருந்தானை. " 6. 63 - 2.

2. மிண்டு. 9. திருப்பல்லாண்டு, 2.

2902. உலாங் குகையில் உணர்வாகும் ஸீத்து

அடலார் சமாதி இதயத்த தாக

நடமா டியகுகை நாடிய யோகி

மிடையாகா வண்ணம்சா திக்குமெல் வல்வே.

(ப. இ.) உடலென்னும் குகையில், உணர்வென்னும் இருக்கையில் மல முதலியவற்றை வெல்லும் திண்மைவாய்ந்த நிட்டைகூடும் நிலையம் நெஞ்சமாகும். இந் நெஞ்சத்தை இடமாகக்கொண்டு இறைவன் நடமாடு கின்றனன். யோகியர் அவனையே நாடிநிற்கின்றனர். திருவருள் நினைவால் இடையூறு ஒருசிறிதும் நேராவண்ணம் நிட்டையினை நிலைபெறச் செய்தின்புறுவர்.

(அ. சி.) உணர்வாகும் பீடம் - உள்எம் மிடையாகா வண்ணம் - இடறு இல்லாமல்.

(7)

2903. தற்பர மல்ல சதாசிவன் தானல்ல

நிட்கள மல்ல சகள நிலையல்ல

அற்புத மாகி யநுபோகக் காமம்போற்

கற்பனை யின்றிக் கலந்துநின் றானன்றே.¹

(ப. இ.) முழுமுதற் சிவபெருமான் தற்பரத் திருவருவாம் ஆண்டானு மல்லன். அதன்மேலுள்ள

அருளோனுமல்லன். உருஉறுப்புக்கள் உடையனுமல்லன். அவை இல்லானுமல்லன். இன்னவாறுள்ளான் என்று எவராலும் கூறவொண்ணாததோர் வியத்தகு நிலையனாக வுள்ளவன் அவன். கருத்தொத்த காதலர் மருவி நுகர்ந்த அக் காமவிற்பம்போல் அவன் நிலையும் அவன் திருவடியின்பமும் நுகர்வாம் நுண்ணுணர்வால் உணர்வனவாகும். நொடிப்பாம் கருவியுணர்வான் உணர வாராவென்க. அதனால் பொய்யெனப் புகலும் கற்பனையுமன்று மெய்யெனக் காணுமாறு கலந்து நின்றருளினன்.

(8)

2904. முகத்திற் கண்கொண்டு காண்கின்ற மூடர்காள்

அகத்திற் கண்கொண்டு காண்பதே ஆனந்தம்

மகட்குத் தாய்தன் மணாளனோ டாடிய

சுகத்தைச் சொல்லென்றாற் சொல்லுமா றெங்ஙனே.

(ப. இ.) பொருளின் வடிவினை முகக்கண் கொண்டு பார்க்க முடியும் ஆனால் அப்பொருளின் முடியும்

பண்பினை அகக்கண்ணாகிய அறிவுக் கண்ணால் மட்டும் காணுதல்கூடும். அறிவுக் கண்ணால் காணப்படும் அம்மெய்ப்பொருளை முகக்கண்ணால் காணலாம் என்று நாடியும் நவின்றும் வருவார் மூடராவர். அவர்களையே நோக்கி முகத்திற்கண் கொண்டு காண்கின்ற மூடர்காள் என்றனர். மேலும் முகக்கண் பொருள்களைக் காணுங்கால் பொருட்கண்ணாகும். புலமை பெறுங்கால் புலமைக் கண்ணாகும்; நலம்புரியுங்கால் நாகரிகக்கண்ணாகும்;

குறிப்புணருங்கால் அறிவுக் கண்ணாகும்; சிவத்திணையுணரத் துணை செய்யுங்கால் புண்ணியக் கண்ணாகும்.

திருவடிப் பேரின்பம் அகத்துக் கண்ணாகிய அறிவுக்

1. அகளமாய். திருவந்தியார், 1.

2. அகளமய. திருக்களிற்றுப்படியார், 4.

கண்ணான் நேரும். அதுவே அழிவில் பேரின்பம் எல்லையிலா நல்லின்பம். அத்தகைய பொய்யில்லாத - மெய்யான இன்பத்தினைத் தாந்தாமே தம் முணர்வான் நுகர்ந்தருந்தியுணர்வதன்றி நுவல்வது எவர்க்கும் ஒல்லாது. அதனை நுவல்க என நொடிவது படியில் நகையே. நுவல்வது - சொல்லுவது. நொடிவது - சொல்லுவது. சொல்லொணாமையாற் பொய்யுமன்று. நல்லறிவும், மனைமாண்பும், புனையணியும், வினைத்திறனும், மக்கட்பேறும் உடைய ஒரு பெருங்குடித்தாயானவள் தன் காதற் கணவனுடன் மருவி ஓதற்கரிய இன்பமுற்றளள். இவ்வின்பினை உருவும், திருவும், பருவமும், குணனும், அறிவும், அன்பும், செறிவும் சேரப் பெற்ற தன்மகள் - தவப் பேற்றால் வந்த செல்வி உணர வினவின் அவட்கு உணர்த்துமாறெங்கனம்? உணருமாறு சூழ்வுண்டாக்கி எல்லா நலனும் ஒருங்குவாய்ந்த நல்லான் நம்பி ஒருவனுக்கு அவளைத் திருமணம் புரிவித்து அவன்றன் வாழ்க்கைத் துணையாய் வாழ்வித்த காலத்துத் தானே உணர்வள். இம்முறையே செவ்வியாய்ந்த ஆருபிகள் சிவகுருவின் திருவருளால் திருவடிக்கண் கூட்டப்பெற்றதும் அப்பேரின்பத்தினைத் தாமே நுகரும் முகக்கண்ணால் காணும் புறப்பொருள்கள் வாயிலாக நூங்கள் அடையுமின்பம் நிலையில் சிற்றின்பம். அத்துடன் அமைந்து விட்டால் மூடராவீர். அகக்கண்ணாகிய திருவருட்கண்ணால் உணர்வின் நுகர்வாகக்காண்பதே நிலையுடைய பேரின்பம் என்றலும் ஒன்று.

2905. அப்பினில் உப்பென அத்தன் அணைந்திட்டுச்

செப்பு பராபரஞ் சேர்ப்ர மும்விட்டுக்

கப்புறு சொற்பத மாளக் கலந்தமை

எப்படி யப்படி என்னுமவ்¹வாறன்றே.

(ப. இ.) வேறாய் நின்ற இருபொருள் பிரிக்கமுடியாவாறு ஒன்றாய்க் கலந்து இரண்டும் அழியாது

ஒன்றாய்நிற்பதற்கு ஒப்பு உப்பும் அப்பும். ஆதலால் நூிற்கலந்து கரைந்து ஒன்றாய்நிற்கும் உப்பென்று சொல்லும்படி அத்தனாகிய சிவபெருமான் ஆருபிருடன் அணைந்தருள்வன். அணையவே பொருளாகப் பராபரமாகிய பேருபிரென்றும் பரமாகிய ஆருபிரென்றும் பேசப்படும் ஆண்டானும் அடிமையும் ஆகிய இரண்டும் புணர்ப்பல் ஒன்றாகும். ஒன்றாங்கால் இறவா இன்பம் என்னும் ஒரு பெயரே பெறப்படும். கவர்ப்பட்டுச் சொல்லும் நிலையும் மாறும். கவர்ப்பட்டுச் சொல்வதாவது அவன் நான், அல்லது ஆண்டான் அடிமை, இன்பு அன்பு எனக் கூறுவன. திருக்கோவில் செல்வார் பலராய்ப் பல

பெயருடையராய்க் காண்ப்படினும் அத் திருக்கோவிற் சார்பால் எல்லாரும் 'கோயிற் பிணாப்பிள்ளைகள்' என்பது போன்று கோவிலார் என்றே பெயர் பெறுவர். இதுபோல், கல்லூரி, வகுப்பு, அலுவலகம், மணமனை முதலியனவும் சார்புநிலையால் ஒருபெயரே பெறுதல் காண்க. இதனைத் 'தன்நாமங் கெட்டாள்' என்னும் அப்பர்மொழியும் வலியுறுத்தும். கோப்பெருஞ் சோழன் தனக்கும் பிசிராந்தையார்க்கும் உள்ள வேறன்மையைக் கூறப்போந்தபோது பிசிராந்தையார் 'தன்பெயர்

1. மெய்ஞ்ஞானம். சிவஞானபோதம், 7. 3 - 3.

"இரும்பைக். சிவஞானசித்தியார், 11. 2 - 5.

"கொண்ட. திருக்களிற்றுப்படியார், 24.

"சிவனெனவே. " 91.

"கேட்டன். புறநானூறு, 216.

கிளக்கும் காலை என்பெயர், பேதைச் சோழன் என்னும் சிறந்த, காதற் கிழமையும் உடையன்' என்பதும் இந்நிலைபினை உணர்த்தும். மேலும் பின்னல், புணர்ப்பு, கலப்பு என மன்னும் பெயர்களும் அவ்வாறேயாம்.

(10)

2906. கண்டார்க் கழகிதாங் காஞ்சிரத் தின்புழந்

தின்றார்க் கறியலாம் அப்பழத் தின்சுவை

பெண்டா னிரம்பி மடவிய ளானாற்

கொண்டான் அறிவன் குணம்பல தானே.¹

(ப. இ.) எட்டிப்பழம் தின்பாரைக் கொல்லும் தன்மைத்து. ஆனால் பார்ப்பாரைத் தன் வனப்பினால் ஈர்க்கும் தன்மைத்து. அதுபோல் மாயாகாரியமாகிய வலகமும் தன்பாற் பற்றுக்கொண்டாரை மருட்டிப் பிறப்பில் புகுவிக்கும் தன்மைத்து. ஆனால் அது காண்பார்க்குக் கடல், மலை, கான்யாறு, நானிலப்பகுப்பு, நல்லுயிர் வாழ்க்கை முதலாக வுள்ளனவற்றால் மிக்கவனப்பினைக் காட்டி ஈர்க்கும் தன்மைத்தாக இருக்கிறது. எட்டிப்பழத்தை அறிவால் மருண்டு தின்றவர் உண்மை யறியுமாறுபோன்று உலகிடைச் சிக்குண்டவர் தாமே உண்மையறிவர். உருவும் திருவும் பருவமும் எய்திய ஒரு பெண்ணை அவை முற்றவும் உடையனாய் மணந்தவன் மட்டுமே அப் பெண்ணின் இன்பினை நுகர்ந்துணர்ந்து எழிலுறுவன். அதுபோல் ஆருயிர்கள் சிவத்தைப் பேணிப் பேரின்பம் பெறுதல் வேண்டும். அம்முறையால் அவைகள் பெண்ணெனப்படும். பெண் நிலையில் ஆருயிர்கள் ஆண்டான் திருவடியின்கண் வேறாக் கூடும். அப்பொழுது திருவடியின்பத்தினை எய்தும் இவ்வுண்மை வரும் திருச்சிற்றம்பலக் கோவையாரின் திருப்பாட்டானும் உணர்க:

"சங்கந் தருமுத்தி யாம்பெற வான்கழி தான்கெழுமிப்

பொங்கும் புனற்கங்கை தாங்கிப் பொலிகலிப் பாறுலவு
தூங்க மலிதலை யேந்தலின் ஏந்திழை தொல்லைப்பன்மா
வங்கம் மலிகலி நீர்தில்லை வானவன் நோர்வருமே."

(85)

(அ. சி.) காஞ்சிரம் - எட்டி. மடவியள் - மடந்தைப் பருவத்தினள். கொண்டான் - கணவன்.

(11)

2907. நந்தி யிருந்தான் நடுவுள் தெருவிலே

சந்தி சமாதிகள் தாமே யொழிந்தன

உந்தியி னுள்ளே யுதித்தெழுஞ் சோதியைப்

புந்தியி னாலே புணர்ந்துகொண் டேனன்றே.

(ப. இ.) திருவருள் நினைவால், சிவகுருவருளால் அகத்தவப் பயிற்சியால் உள்ளத்தின் நடுவில் நந்தி

எழுந்தருளியிருந்தனன். தாலி (2868) கட்டி முடிந்தபின் மணச் சடங்குப் பொருள்கள் தாமே கழிவன போன்று நந்தி

எழுந்தருளிமையால் சந்தி சமாதிகள் தாமே அகன்றன. உள்ளத்தின்நடு - சித்தத்தின் மத்தி. மேல் வயிறாகிய மணி

பூரகத்தினிடத்துத் தோன்றி மிக்கு எழும் திருவருள் பேரொளிப்பிழம்பாகிய சிவபெருமானை 'உயிராவணமிருந்து

உற்றுநோக்' குதலாகிய

1. வருமிவ. 12. காரைக்காலம்மையார் , 58.

2. ஆனந்த. 8. திருக்கோவையார், 307.

உள்ளத்தினால் தள்ளரிய அடிமையாய்ப் புணர்ந்துகொண்டேன். புந்தி - உள்ளம்.

(அ. சி.) நடு உட்டெரு - சித்தத்தின் மத்தியில், அஃதாவது உள்ளத்தில். சந்தி - சமாதி; யோகமும் சமாதியும்.

(12)

2908. விதறு படாவண்ணம் வேறிருந் தாய்ந்து

பதறு படாதே பழமறை பார்த்துக்

கதறிய பாழைக் கடந்தந்தக் கற்பனை

உதறிய பாழில் ஓடுங்குகின் றேனே.

(ப. இ.) திருவருள் நினைவால் சோர்வுண்டாகாமல் தனித்திருந்து ஆராய்தல்வேண்டும். பழமறையாகிய

'சிவசிவ' என்னும் (2550) செந்தமிழ்த் திருமறையினை உணர்விற்கணித்து ஓவாவறுதியுடன் நிற்றல்வேண்டும்.

இவ்விரண்டும் முறையே கைகூடினால் நம்மை மயக்கிக் கட்டுறுத்துக் கதறவைக்கும் பாழாகிய மாயை அடங்கியொடுங்கும். மாயை அடங்கி யொடுங்கவே, அப்பாற்பட்ட கற்பனைக்கு எட்டாத நனிமிகு வியப்பாய்த் தனிநிலைப் பொருளாய்த் தோன்றும் முழுமுதற் சிவத்தில் ஒடுங்குகின்றேன்.

(அ. சி.) விதறு - சோர்வு. வேறிருந்து - தனித்திருந்து. பதறுபடாது - பதையாது. கதறிய பாழ் - ஓட்டெடுக்கும் மாயை. அந்தக் கற்.....பாழில் - சிவத்தில்.

(13)

2909. வாடா மலப்புனை சேவடி வானவர்

கூடார் அறநெறி நாடொறு மின்புறச்

சேடார் கமலச் செழுஞ்சுட ருட்சென்று

நாடார் அமுதூற நாடார் அமுதமே.

(ப. இ.) சிவவுலகினர் நறுமனம் கமழும் வாடாமாலையினைக் கொண்டு நாடொறும் முக்கணப்பனாம் சிவபெருமான் திருவடியிணையினைத் தொழுவார். அத்தகைய சேவடியிணையுடைய சிவனை மனத்தால் ஓவாது உன்னி உழைத்தல்வேண்டும். அங்ஙனம் உழைப்பார் அறநெறியினைக் கூடுவர்; ஏனையார் கூடார் ஆருயிர்கள் நாடொறும் நிறையின்பம் முறையுற எய்துதற்பொருட்டுச் சிவபெருமான் அழகிய தாமரை மலரை யொத்த அவ்வுயிர்களின் நெஞ்சகத்தினுள் செழுஞ்சுடராய்ச் சென்று திகழ்கின்றனன். ஒன்றிய பெருஞ்சுடராய் நின்றும் அதனை இனிமையுற நாடார். அதனால் அவன் திருவடித் தேனமிழ்தினைத் தினைத்தனையும் நாடார்.

(அ. சி.) வாடா.....ஆனவர் - பரமசிவம். கூடார் - தம்மை அடையாதவர். சேடார் கமலம் - உள்ளக் கமலம். நாடார் - விரும்பார்.

(14)

2910. அதுக்கென் றிருவர் அமர்ந்தசொற் கேட்டும்

பொதுக்கெனக் காமம் புலப்படு மார்போல்

சதுக்கென்று வேறே சமைந்தாரைக் காண

மதுக்கொன்றைத் தாரான் வளந்தரு மன்றே.

(ப. இ.) வாழ்க்கைத் துணைநலம் பெற்றச் சிறந்தது1 பெற வாழும் சூரியோர் காதலராவார். அவ்விருவரும் 'மனையறத்திலின்பமுறும் மகப் பெறுவான்வேண்டி' உடனுறைவின்பம் பெற்றுத் திடனுற வாழுதற் பொருட்டே திருமணம் புணர்ந்து மனையறம் புக்கனர். அவ்விருவரும் சிவனடி மறவாச் சிந்தையராய்க் குடும்ப வாழ்க்கையிணையே தவநெறியாகக் கொண்டு ஒழுகுபவர் ஆவர். அவ்விருவரும் மகவுவேண்டுமென்று விரும்பி ஒருவரோ டொருவர்

உரையாடுவர். அவ்வூரையினைக் கேட்டதும் காரணமுள்வழி அன்பு வெளிப்படுமாறு போன்று விரைவாக அவர்களிடையே
காமம் வெளிப்படும். இவையனைத்தும் சிவபெருமான் திருவாணை என்று சிரமேற்கொள்ளும் வரத்தினர். அதுபோல்
அகப்பறக்கலன்கள் நான்கும் மிக்பெரும் செவ்வீவாய்த்து நனிமிகு விரைவில் உலகியலைத் துனியெனக் கொள்வர்.
கொண்டு திருவடி பூண்டு வாழச் சமைவர். அத்தகையாரைத் திருவுள்ளத்தாற் காண்பன் சிவன். கண்ட அப்பொழுதே
தேன் துளிக்கும் கொன்றை மாலையினைத் திருவடையாள மாலையாகப் பூண்டு திகழும் சிவபெருமான் தன்
திருவடிவளப் பேரின்பமுற்றும் ஈந்தருள்வன். சிவன்பெருமானுக்குக் 'கண்ணியும் தாரும் கார்நநுங் கொன்றையே.'
கண்ணி தலைமாலை. கொன்றையின் சிறப்பை வருமாறு நிறைவுகூர்க: ஆருயிர்கள் தம்முனைப்பை ஆண்டான்கொன்
றையானான், ஏர்கொன்றை அக்குறிப்பாம் எண்.'

(அ. சி.) அதுக்கென்று இருந்தார் - காம இன்பத்தை அனுபவிப்பதற்கே இருந்தவர்களாகிய மங்கையருடைய.

பொதுக்கென - விரைவாக.

(15)

2911. தானும் அழிந்து தனமும் அழிந்துந்

னோம் அழிந்து உயிரும் அழிந்துடன்

வானும் அழிந்து மனமும் அழிந்தபின்

நானும் அழிந்தமை நானறி யேனன்றே.

(ப. இ.) திருவருள் நினைவால் எழுந்தருளிய சிவகுருவின் மறையால் தானாகிய உடம்பு அழிந்தது. அழிந்தது
என்பது பற்றுகின்றது என்பதாம். ஈட்டும் பொருளும் அழிந்தது. வளமுள்ள ஊனும் அழிந்தது. உயிர்ப்பும் அழிந்தது.
வான்முதலிய பூதங்களும் அழிந்தன. மனமும் அழிந்தது. இவையனைத்தும் பற்றற்றான் திருவடிக்கே பற்றுக்கொள்ளத்
துணையாயினவென்பதே யழிந்ததென்பதாம். அங்கனமாகவே தன்முனைப்பாகிய நான் என்பதும் அழிந்தது.
கதிர்வரவால் இருள் நுங்குதலும், மருந்துண்ண நோய் நுங்குதலும், திருத்துங்கல்வி கற்க அறியாமை நுங்குதலும்,
பொருள்வர வறுமை நுங்கலும், அருள்வர அகவிருள் நுங்கலும், மழைவரப் பீழை நுங்கலும் முதலியன இதற்கொப்பாகும்.
ஆனால் அவை எங்ஙனம் நுங்கின என அறியவாராமை போன்று இவையனைத்தும் அகன்றமை நானறியேனே என
ஓதினர். இவற்றை அடியொற்றி எழுந்த திருவாசகச் செழும்பாட்டு வருமாறு:

"வான்கெட்டு மாருத மாபந்தழல்நீர் மண்கெடினும்

தான்கெட்ட லின்றிச் சலிப்பறியாத் தன்மையனுக்கு

ஊன்கெட்டு உயிர்கெட்டு உணர்வுகெட்டென் உள்ளமும்போய்

நான்கெட்ட வாபாடித் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ."

1. காமஞ் சான்ற. தொல். பொருள், 192.

(அ. சி.) தான் - உடம்பு. தனம் - பொருள். ஊன் - மாமிசம். வான் - ஆகாயம். மனம் - நினைப்பு, மறப்பு. நான் - சுவபோதம்.

2912. இருளும் வெளியும் இரண்டையும் மாற்றிப்

பொருளிற் பொருளாய்ப் பொருந்தவுள் ளாகி

அருளால் அழிந்திடும் அத்தன் அடக்கே

உருளாத கன்மன முற்றுநின் றேனே.

(ப. இ.) இருளாகிய மறப்பும், வெளியாகிய நினைப்பும் என்னும் இரண்டினையும் திருவருள் நினைவால் மாற்றுதல்வேண்டும். மாற்றவே பொருள்கள் அனைத்தினும் சிறந்து செம்பொருளாய்த்திகமும் சிவத்துடன் பொருந்துதல் வாய்க்கும். வாய்க்கவே அச் சிவன் நாட்டத்தினுள்ளே எழுந்தருளி ஆட்கொண்டருள்வன். ஆட்கொள்ளவே காமம் வெகுளி மயக்கம் கையகன்றழியும். அழியவே அத்தனாகிய சிவபெருமான் திருவடக்கண் முன் உருகாத மனம் உருகி நன்மனம் பொருந்தித் திருந்தநின்றேன். அதுவே அந்தமில் இன்பத்து அழிவில் வீடாகும். நாட்டம் - சித்தம்.

(அ. சி.) இருளும் வெளியும் - நினைப்பும் மறப்பும். பொரு பொருந்த பொருள்களுள் சத்துப்பொருளாய் அமைய. உள்ளாகி - உள்ளத்தில் எழுந்தருளி. அழித்திடும் - மோகத்தைக் கெடுத்த உருளாத - சென்று உருகாத.

2913. ஒன்றிநின் றுள்ளே யுணர்ந்தேன் பரபாரம்

ஒன்றிநின் றுள்ளே யுணர்ந்தேன் சிவகதி¹

ஒன்றிநின் றுள்ளே யுணர்ந்தேன் உணர்வினை

ஒன்றிநின் றேபல ஓழிகண் டேனன்றே.

(ப. இ.) திருவருள் நினைவால் உள்ளம் ஒருங்கி உன்னினேன். உன்னலும், பராபரமாகிய பெரும்பொருளை யுணர்ந்தேன். அதுபோன்று சிவகதியினையும் உணர்ந்தேன். அதுபோன்று திருவடியுணர்வினையு முணர்ந்தேன். அதுபோன்று பலஓழிகளையும் கண்டுணர்ந்தேன். ஊழி - யுகமுடிவு. சிவகதி நிலையினை அப்பர் பெருமான் ஓதியருளும் வரும் அருமறையானும் உணர்க:

"கேடு மூடிக் கிடந்துண்ணு நாடது

தேடி நீர்திரி யாதே சிவகதி

கூட லாந்திருக் கோளிலி யூசனைப்

பாடு மின்இர வோடு பகலுமே."

(5. 56 - 9.)

(அ. சி.) ஒன்றிநின்று - ஒருமுகப்பட்டு. உணர்வினை - தத்துவ அறிவை. பல ஊழி - பல யுகங்கள்.

(18)

1. வெம்மை. அப்பர், 5. 43 - 8.

19. வரையுரை மாட்சி

2914. தான்வரை வற்றி னாரை வரைவது

தானவ னானபி னாரை நினைவது

காமனை வென்றகண் ணாரை யுகப்பது

தூமொழி வாசகஞ் சொல்லுமின் 'நூரன்றே.

(ப. இ.) ஒருவன் ஒன்றிலும் பற்றில்லாமல் இருக்கவேண்டுமானால் பற்றற்றான் பற்றினைப் பற்றுதல்வேண்டும்.

நிலையிலா ஊசலில் இருப்பவன் நிலையாக நிற்கவேண்டுமானால் தரையில் நிற்கவேண்டும். இவ்வுண்மை மெய்கண்டார் அருளிய செந்தமிழ்ச் சிவஞானபோதத் தனி முழுமுதல் நூற்கண் "ஊசல் கயிறற்றால் தாய் தரையேயாந்துணையான்" எனவரும் ஏதுவான் உணர்க. தான் சிவபெருமானைப் பற்றியே ஏனைப் பற்றுக்களை விட்டமையால் பின்பு ஒன்றனையும் பற்றவேண்டுவது இன்று. அதனால் யாரை வரைவது என்று இயம்பினார். நிலத்தைப் பற்றிய பின்பே ஊர்தியை விலக்குவதும் நாடுக. அதுபோல் தான் திருவருளால் சிவனுடன்கூடிச் சிவனானபின் நினைப்பதற்கு ஒன்றும் இன்மையான் யாரை நினைப்பது என்றனர். ஒருவன் திருமந்திர ஏடு வாங்குவதன்முன் அதனை வாங்கவேண்டும் என்று பெருங்காதலொடு நினைப்பான். அதனை வாங்கிய பின்பு வாங்கவேண்டுமென்னும் நினைப்பு நூங்குவது இதற்கு ஒப்பாகும். ஆனால் பின் அவ்வேட்டினை ஒதியின்புறுவன். அதுபோல் திருவடியிணையினைச் சார்ந்த ஆருயிர்கள் அதனை மட்டும் அறிந்து, பற்றி, அழுந்தி இன்புறும். அதனால் திருவடிசேர்ந்த ஆருயிர்க்குச் செயல் இல்லையென்பது மெய்யுணராதார் சொல்லும் பொய்யுரை என்க. காமம் வெகுளி மயக்கமாகிய முக்குற்றமும் நூங்கிய திருவடியுணர்வுக்கண் பெற்றாரை யுகப்பதும், அவர் பாடியருளிய திருநெறிய தமிழ்வாசகஞ் செப்புவதும் சிறப்பினுக்கு வாயில்களாகும். அதனைத் தெளிந்து கூறுவீராக. திருவடியுணர்வுக்கண்: திருவருட்கண்.

(அ. சி.) தான் - ஆன்மா. வரைவற்றபின் - பற்றுதல் அற்றபின். காமனை - மாதர் போகத்தை. வென்றகண் - வெற்றிகொண்ட அறிவினால்.

(19)

2915. உரையற்ற தொன்றை யுரைசெய்யு மூமர்காள்

கரையற்ற தொன்றைக் கரைகாண வாகுமோ

திரையற்ற நூம்போல் சிந்தை தெளிவார்க்குப்

புரையற் றிருந்தான் புரிசடை யோனே.

(ப. இ.) மாற்றம் மனம் கழிய நின்ற மறையோன் சிவன். மாற்றம் - உரை. மறையோன் - நுண்ணியோன்.

சொல்லிறந்து நின்ற தொன்மைப்

1. நானவனென். சிவஞானபோதம், 10. 1 - 1.

" சிறைசெய்ய " 8. 4 - 1.

" உறுகயி. அப்பர், 4. 26 - 6.

" ஈசனைஎவ். அப்பர், 6. 98 - 8.

" கண்ணுதல். சிவஞானசித்தியார், 1. 2 - 25.

2. சாவமுன்னாள். 8. திருச்சதகம், 4.

பொருளாம் ஒன்றைச் (1567) சொல்லுவேனென்று மடிதற்றுத் தான் முந்தறும்வாயிலாப் பேதையர்களே! எல்லையில்லாத ஒன்றை எல்லை கண்டுள்ளவாறு சொல்லுவார் யார்? நுகர்வுப் பொருளை நுவலவும் ஒண்ணுமோ! 'ஈறிலாப் பதங்கள் யாவையும் கடந்த இன்பமே என்னுடை அன்பே' என அடிகளும் அருளி அவனை நுகர்வுப் பொருளை நுவன்றனர். காற்றிலாவிடத்து அலையின் தோற்றம் இன்மையால் முந்நூர் தெளிந்திருக்கும். அதுபோல் சிவனைமறவா நாட்டத்தால் சிந்தை தெளிவார்க்குச் சிவபெருமான் மறைவின்றி அச் சிந்தையினுள்ளே வெளிப்பட்டருள்வன். அவன் பின்னல் திருச்சடையை உடையவன். பின்னல்: புணர்ப்பு; அத்துவிதம். சிவபெருமான் அகல் நிறைவு; ஆருயிர் அமைநிறைவு; மாறுலகு அடக்க நிறைவு. இவை முறையே வியாபகம், வியாப்பியம், வியாத்தி எனப்படும். சடைப் பின்னலும் பெரும்பாலும் தலைமுடியினை மூன்றாய் வகுத்து ஒன்றின்மேல் ஒன்றாய்ப் பின்னல். இதுவே சடை. திருச்சடையின்கண் உள்ள சவமகள் நடப்பாற்றல். வளர்மதி ஆருயிர் ஐவாயரவு மாறுலகு.

(2)

2916. மனமாயை மாயைஇம் மாயை மயக்க

மனமாயை தான்மாய மற்றொன்று மில்லை

பினைமாய்வ தில்லை பிதற்றவும் வேண்டா

தனையாய்ந் திருப்பது தத்துவந்¹தானே.

(ப. இ.) மாயையின் தொடக்கு அம் மாயைக்கண் மனம் பற்றினார்க்கே உண்டாம். பற்றாதார்க்கு இன்று.

வளர்த்த விலங்கினம் வழிப்படுமாறு போல் சிவனை மறவா மனத்தினர்க்கு மாயையும் வழிப்படும் மனம் சிவத்தில் ஒடுங்கினால் மாயையும் ஒடுங்கி மாயும். மாயை மாயவே வினையும் செருக்கும் நினையாமுன் மாயும், வுடு அழிந்தால் வுட்டுறுப்புக்களும், புழங்கிய பண்டங்களும் பிறவும் உடன் மாயும்; இதற்கிவை ஒப்பாகும். அதுவேயன்றி மாயை இல்பொருள் என்று கூறுவது அடாது. அங்ஙனம் பிதற்றவும் வேண்டா? திருவருள் நினவால் தனை ஆய்ந்திருப்பதே தத்துவ உண்மையாகும். தத்துவ ஆராய்ச்சி, சோதனை என்பனவும் இதுவே. ஆருயிர்களின் சிவனுக் கடிமை என்னும் உண்மையுணர்தலே தத்துவ வுணர்வால் தன்னை யுணர்தல். இதுவே சாலச் சிறந்ததாகும்.

(அ. சி.) மயக்க - சங்கற்பத்தை ஒழிக்க. மற்றொன்றுமில்லை - வேறு சாதனம் வேண்டாம். பினை

மாய்வதில்லை - அதற்குமேல் மாள்வதற்கு வேறொன்று இல்லை.

(3)

1. நானார் என். 8. திருக்கோத்தம்பி, 2.

"வேண்டிய நாள். தாயுமானவர், 26. மண், 10.

"மண்முதற். உண்மைநெறி விளக்கம், 1.

20. அணைந்தோர் தன்மை

2917. மலமில்லை மாசில்லை மானாபி மானங்

குலமில்லை கொள்ளுங் குணங்களு மில்லை

நலமில்லை நந்தியை ஞானத்தி னாலே

பலமன்னி யன்பிற் பதித்துவைப்¹போர்க்கே.

(ப. இ.) விழுமிய முழுமுதற் சிவபெருமானை நந்தி யெனவும் அழைப்பார். அவனை அவனுடைய திருவடி

ஞானத்தினாலே பேரன்பு பெருகி அவ் அன்பும் எத்திறத்தானும் மாற்றொணா உறுதியுடைத்தாய்க் கொண்டு மனத்தில் பதித்தல் வேண்டும். அப்படிப் பதித்து வைப்பார் சித்தாந்த சைவச் செந்நெறி யுலகத்துச் சூரியோராவார். அவர்கள் ஏனை யுலகோர் கட்டிக் கூறும் பொய்ந்தால் = ஒழுக்கங்களைப் பெரிதெனக் கொள்ளார். அந்நிலையே, 'அகன்றாள் அகலிடத்தார் ஆசாரத்தை' என்னும் நிலையாகும். அவர்களுக்கு 1. ஒன்றாய் மூன்றாய் ஐந்தாய் விரிந்து பிணிக்கும்

மலமில்லை. 2. அகம்புறம் தூயராதலின் மாசில்லை. அகத்தே ஐந்தெழுத்தும் புறத்தே திருவெண்ணூறும் சிவமணியும் கொள்ளுதலால் அகம்புறம் தூய்மையாகும். 3. ஒழுக்கம் பற்றாது கட்டுப்பாடு பற்றித் தோன்றும் மானாபிமானமில்லை. 4. உலகோர் வகுத்த ஒவ்வாக் குலமில்லை. 5. ஏனையோர் கொள்ளும் முக்குணங்களும் இல்லை. 6. தந்நலமில்லை. இவையாறும் அற்றவரே அற்றவராவார். 'அகனமர்ந்த அன்பினராய் அறுபகை செற்றாரும் ஆவர். அபிமானம் - பற்று. சிவமணி: கடவுட் கண்மணி; உருத்திராக்கம்.

(அ. சி.) பலமன்னி - உறுதியாக அடைந்து.

(1)

2918. ஒழிந்தேன் பிறவி யறவென்னும் பாசங்

கழிந்தேன் கடவுளும் நானுமொன் றானேன்

²அழிந்தாங் கினிவரு ³மாக்கமும் வேண்டேன்

செழுஞ்சார் புடைய சிவனைக்கண் ⁴டேனே.

(ப. இ.) 'சார்பினால் தோன்றாது தானருவாய் எப்பொருட்கும், சார்பென நின் றெஞ்ஞான்றும்

இன்பந்தகைத்தாக விருப்பவன் சிவபெருமான். அன்பு நாவாகவும் இன்பு தேனாகவும் கொள்ளுதல் வேண்டும். அன்பும் இன்பும் ஒன்றானால் ஆரா அருஞ்சுவை உண்பாம். உண்பே அனுபவம். அனுபவம் - அழுந்தியறிதல். அத்தகைய செழுஞ்சார் புடைய சிவனை அவன் திருவடியுணர்வரல் திருவருள் தர உணர்வினுள் உணர்வாய்ப் புணர்ந்து நின்றுணர்ந்து ஓவா இன்புற்றேன். அதனால் ஒன்றாலும் ஒழிக்க வொண்ணாத எல்லையில் பிறவித் தொல்லை ஒரு

1. ஞாலமதில். சிவஞானசித்தியார், 8. 2 - 22.

" அகனமர்ந்த. சம்பந்தர், 1. 132 - 6.

(பாடம்) 2. இழிந்தாங். 3. மார்க்கமும்.

4. அவனே தானே. சிவஞானபோதம், 10.

" வேண்டேன். 8. உயிருண்ணிப் பத்து, 7.

" நிற்பனவு. அப்பர், 6. 98 - 7.

வாறு ஒழிந்தேன். உறவென்று சொல்லப்படும் பாசம் அறவே கழிந்தது. கடவுளும் நானும் ஒன்றானோம். ஒன்றாதல் என்பது தெளிந்த பளிங்கிற் பதித்த மணிபோன்றும், மலரின் மருவும் மணம் போன்றும் அகல்வும் அமைவுமாய் ஒன்றாதல். மணி - செம்மணி; மாணிக்கம். அகல்வு - வியாபகம். அமைவு - வியாப்பியம். பிறந்திறந்துழலும் இளிவு வரும்வழி வேண்டேன். அழிந்தாங்கு என்பது இறந்தது போன்று மூண்டும் பிறந்திறந்துழலுதல். மேலும் நாரும் நறுமணப் பூவும் கண்ணியாய்ச்

சூழம்கிழ்கின்றோம். கண்ணியாக்கும்போது வேறாக இருந்த இரு பொருளும் புணர்ந்து ஒன்றாகின்றது. அம் முறையே புனிதப் புணர்ப்பிற்கு நனிமிகப் பொருந்திய துனியில் ஒப்பாகும். மாலை கட்டும்போது முதலில் நாரைக் கையில் வைத்து நார் தோன்ற அதனுடன் பூவைத்துக் கட்டுகின்றோம். இது கட்டு நிலை. நார் உயிராகும்; பூ உயிருக்கு உயிராகும். பூ ஒட்ட ஒட்ட நார் மறைந்து பூத்தோன்றுகின்றது. அப்பொழுது அது பூமாலை எனப் பெயர் பெறுகின்றது. நார் உள்ளடங்கிவிடுகின்றது. இஃது ஒட்டுநிலை. இதுவே ஒன்றாம் உண்மைக்கு ஒன்றாம் ஒப்பு. 'கட்டுங்கால் நார்முன்னாம் கண்ணியாங் காற்பூமுன், ஒட்டிலிறை முன்னுயிர்பின் ஒது' என்பதனை நினைவு கூர்க. மேலும்,

"ஆணவத்தோ டத்துவிதம் ஆணபடி மெய்ஞ்ஞானத்

தாணுவினோ டத்துவிதம் சாரும்நாள் எந்நாளோ."

(28)

என்பதுங் காண்க.

(2)

2919. ஆலைக் கரும்பும் அமுதும்அக் காரமுஞ்

சோலைத்தண் ணாரும் உடைத்தெங்கள் நாட்டிடைப்

பூலிக்கண் ணன்ன வடிவுசெய் வாளொரு

கோல்பெண் ணாட்டுக் குறைவொன்று 'மில்லையே.

(ப. இ.) திருவருள் நினைவால் திருவடிபுணர்வால் அத் திருவடிக்கண் அமுந்தியறிதலாகிய தன்னுகர்வு நாட்டில், ஆலையிலிட்டு எடுத்த கரும்பின்சாறும், அமுதாகிய நல்லாவின் தூய பாலும், வெல்லக் கட்டியும், வானாளவும் வண்தருக்கள் நிறைந்துள்ள சோலை நாப்பண் வற்றா ஊற்றாய் முற்றப்பருக உற்று நிற்கும் இனிய தண்ணூரும் உண்டு. மயிற்பூலி போலும் நனிமிகு வியத்தகு வடிவுகளை அவ்வப்பொழுது படைத்தளித்தருளும் செல்வி அருட்பெருந் திருவாகும். அவளே கோலப் பெண்ணாவாள். அவளே வனப்பாற்றலினளாவாள். அத்தகைய உலக அன்னையைச் சார்ந்த மெய்ப்படியார்கட்குக் குறை வொன்றும் இல்லை என்க. ஆருயிர்களைக் கோலஞ் செய்யும் அன்னை கோலப் பெண்ணாள் என்று கூறப்பட்டாள். கோலஞ் செய்தல் - வனப்புறுத்தல்; அமுகு படுத்தல்; ஒப்பனை செய்தல். சூலத்தார் பெறுபயன் ஆலைக் கரும்பு. நோன்பினர் பெருபயன் அமுது. செறிவினர் பெறுபயன் செறிந்தகட்டி. அறிவினர் பெறுபயன், சோலைத் தண்ணூர். சோலைத்தண்ணூர்; உம்மைத் தொகையாய்ச் சோலையும் தண்ணூரும் எனப் பொருள் தந்து சோலை திருவடி நூழலையும், தண்ணூர் திருவடிப் பேரின்பத்தையும் குறிப்பனவாகும்.

(3)

1. கனியினும். அப்பர், 5. 14 - 10.

" ஆனையாய்க். 8. திருவம்மாணை, 14.

" ஆணமில். நாலடியார், 374.

2920. ஆராலும் என்னை அமட்டவொண் ணாதினிச்

சூரார் பிரான்வந்தென் சிந்தை புகுந்தனன்

சூராடி யங்கே திரிவதல் வால்இனி

யாப்பாடுஞ் சாரா அறிவறிந் 'தேனன்றே.

(ப. இ.) பொறிபுலன் கரணம் ஆகிய இவை பெறும் உயிர்க் கிழவர் யாராலும் என்னை இனிமேலும் கட்டுறுத்த ஒண்ணாது. காரணம், சூரார் பிரானாகிய சிவபெருமானும் எனியேன் நாட்டத்தினுள் புகுந்து நிறைந்து நின்றருளினன்; அதனான் என்க. சிவனடியார் என்னும் சிறப்புநிலை உறப்பெற்று நூங்கா வாழ்வுற்று ஆங்குந் தூங்குகின்றேன். இனி என்ன நேரினும் சிவனை நினையாச் சிறப்பிலார் எவர் பாலும் சேர்வதில்லை. அங்ஙனம் சாராதிருக்கும் அறிவினைத் திருவருளால் ஒருவா வண்ணம் பெற்றனன். அதனால் இனி யார் பாடும் அணுகேன் என்றோதினர். அமட்டுதல் - கட்டுறுத்தல். சிந்தை - நடம்.

(4)

2921. பிரிந்தேன் பிரமன் பிணித்ததோர் பாசந்

தெரிந்தேன் சிவகதி செல்லு நிலையை

அறிந்தேன் வினையை அயில்மன 'வாளால்

முறிந்தேன் புரத்தினை முந்துகின் றேனே.

(ப. இ.) பண்டே புல்லிய மலநேய் நூங்குதற் பொருட்டுப் படைப் போனால் கூட்டிப் பிணிக்கப்பட்ட வினைமாயைகளைப் பாசம் என அருளால் தெரிந்தேன். அதனால் மும்மலப் பிணிப்பினின்றும் பிரிந்தேன். என்றும் பொன்றாச் சிவநிலையினை (2913) அவ் வருளாலே தெரிந்தேன். அந் நிலையினை எய்தும் நெறியினையு முணர்ந்தேன். திருவந்தெழுத்தை இடையறாது மருவும் = மனம் ஞான அயில்வாளாகத் திகழும். அதனால் வினைப் பிணிப்பினை அறுத்தேன். வினைப் பிணிப்பறவால் முப்புரமனைய இவ் வுடல் இடை முறிந்து இற்றொழியுமாறு செய்தேன். திருவடிப் பேற்றினை எய்துமாறு முந்துகின்றேன்.

(அ. சி.) முறிந்தேன் - கெடுத்தேன். புரத்தினை - உடம்பினை.

(5)

2922. ஒன்றுகண் டர்'உல குக்கொரு தெய்வமும்

ஒன்றுகண் டீர்வல குக்குடி ராவதும்

நன்றுகண் டீர்இனி நமச்சிவா ய்ப்பழந்

தின்றுகண் டேற்கிது தித்தித்த ுவாறன்றே.

1. மூள்வாய். அப்பர், 6. 27 - 9.

" நண் அனல். சிவஞானபோதம், 10. 2 - 4.

" கோணிலா. 8. அச்சப்பதிகம், 10.

" வாராண்ட, மூவுருவின. அப்பர், 6. 98 - 3, 6.

2. படைக்கல. அப்பர், 4. 81 - 8.

" ஆற்றுவார். திருக்குறள், 985.

3. சமயமே, பையஞ்சுடர்விடு. அப்பர், 4. 45 - 5. 4 - 10.

" உய்த்தவன், ஆலைப்." 6. 48 - 4. 52 - 2.

(ப. இ.) காரியவுலகம் பலவாயினும் காரணமாயை ஒன்றே. அப்பொருண் முதற் காரணத்தினின்றும் பல

காரியத்தையும் உண்டாக்கி உதவும் வினைமுதலாகிய நிமித்த காரணமும் ஒன்றே. அக் காரிய ஆக்கப்பாட்டைப் பெற்றுப் பயன் எய்துவதும் உண்பதும் பலவாம். ஆக்கப்பாட்டெய்துவதற்குத் துணை நிற்கும் துணைக்காரணமாகிய அறிவாற்றலும் ஒன்றே. அவ் வறிவாற்றலுக்குத் துணை அறிவில் ஆற்றலாம் கருவிகள் பல. இக் கருவிகளும் ஆக்கப்பாடுகளே. எனவே ஆக்குவோன் ஆக்க முதல் ஆக்கத்துணை ஆகிய காரணங்கள் ஒவ்வொன்றே. ஆக்கப்பாடுகளும் அவ் வாக்கப்பாட்டைப் பெற்றுப் பயன் தூய்க்கும் ஆக்கப்பாடும் ஆக்கமுதலும் இல்லாத ஆருயிர்களும் பல என்க. ஆக்குவோன், ஆக்க முதல், ஆக்கப்பாடு, ஆக்கத்துணை, ஆக்கக்கோள் எனப்பொருள் ஐந்தாம். இவை திருவைந்தெழுத்தால் பெறப்படுவனவுமாம். ஆக்குவோன் சிறப்பு, ஆக்கமுதல் ஆக்கப்பாடுகள் மறைப்பு, ஆக்கத்துணை வனப்பும், நடப்பும், ஆக்கக்கோள் யாப்பு. இம் முறையான் பல்வேறு உலகங்கட்கும் தெய்வம் ஒன்றே காண்மின். அது நடப்பென்னும் ஆதியாகும். எனவே உடம்பொடு புணர்த்தலென்னும் உத்தியால் மறைப்பும் ஈண்டே பெறப்படும். உலகையும் ஆருயிர்களையும் கட்டு நிலையில் நடத்தும் திருவருள் நடப்பு. ஒட்டு நிலையில் நடத்தும் திருவருள் வனப்பு இவ் விரண்டும் ஈண்டு உலகென ஒதப்பெற்றன. இவ் வுலகுக்கு உயிராவது சிறப்பு. ஆருயிரையும் அவ் ஆருயிர்க்குப் பேரின்பம் அருளும் பேருயிராம் சிவபெருமானையும் பழுக்கச் செய்வது வனப்பு. அப் பழத்தை யுண்டு என்றும் பொன்றாது இயைந்து நின்று இன்புறுவது யாப்பு. அதுவே 'நன்று கண்டீர் இனி நமச்சிவாயப் பழம்' என்று ஒதப்பெற்றதை நுகரும் உரிமையுடையது. இனி என்பது இனிப்பு என்பதன் முதலிலை இனிப்பையுடைய பழம் என்றாகும். திருவருளால் அதனைச் சார்ந்து அஃதூட்டத் தின்று கண்ட அடியேனுக்கு

அது தெவிட்டா இனிப்பாய் இன்பாய்த் திகழ்கின்றது. சிவபெருமான் நால்வேறு நிலையினனாய் நின்று உலகு உயிர்களை நடத்துகின்றான். அவை கடந்தநிலை, காரணநிலை, கடத்துநிலை, கலப்புநிலை என்பன. இவை முறையே சிறப்பு, நடப்பு, வளப்பு, மறைப்பு, யாப்பு என்பனவற்றைக் குறிப்பனவாம். கலப்பு நிலையின்கண் மறைப்பும் யாப்பும் அடங்கும். இவ் வுண்மையனைத்தும் அங்கை நெல்லிக்கனியென விளக்கும் மங்காச் சிவஞானசித்தியாரின் திருப்பாட்டு வருமாறு:

**"உலகினை யிறந்து நின்ற தரனுரு வென்ப தோரார்
உலகவ னுருவிற் றோன்றி யொடுங்கிடு மென்று மோரார்
உலகினுக் குயிரு மாகி யுலகுமாய் நின்ற தோரார்
உலகினில் ஒருவன் என்பர் உருவினை யுணரா ரெல்லாம்."**

(1. 2 - 21.)

இந் நிலை நான்கும் வருமாறு நினைவு கூர்க்: கடந்தகா ரண்ணம் கடத்தல் கலப்பாம், உலின்பம் வேறுடனாய் ஒன்று. கடந்தநிலை பேரின்பப் பெருவடினனாகிய சிவபெருமானைக் குறிக்கும் குறிப்பாகும். அஃது உலின்பம் எனக் குறிக்கப்பட்டது. இன்பவுடல் என மாறுக. அவன் ஐயஞ்சின் அப் புறத்தான் என்றும் ஓதப் பெறுவன். ஐயஞ்சாவன்: ஐயகையஞ்சு: அவை பூதம் 5 பொறி 5, எண்ணம், மனம், எழுச்சி, இறுப்பு, குணம் 5, ஊழி, ஊழ், உழைப்பு, உணர்வு உவப்பு (அராகம்) 5, அத்தன், அன்னை, அருளோன், ஆண்டான், ஆசான் 5. என்பன.

(6)

**2923. சந்திரன் பாம்பொடுஞ் சூடுஞ் சடாதரன்
வந்தென்னை யாண்ட மணிவிளக் கானவன்
அந்தமும் ஆதியும் இல்லா அரும்பொருள்
சிந்தையின் மேவித் தியக்கறுத் தானன்றே.**

(ப. இ.) ஆருயிர் நினைவாம் திங்களும், ஐம்புலன் நினைவாம் பாம்பும், திருவருள் வெளியாம் சடைக்கண்

அவற்றின் பிறப்புப் பகையை அகற்றி ஆருயிர் சிறப்புற ஐம்புலனும் துணையாக நிற்குமாறு பணித்தருளுபவன் சிவன். அக் குறிப்பே திங்களும் அரவும் சூடும் திருக்குறிப்பாகும். அத்தகைய திங்களும் பாம்பும் சூடும் திருச்சடையினைடையவன் சிவன். வலிய வந்து எளியேனை ஆட்கொண்டருளும் வரம்பிலா இயற்கைப் பெரும் பேரறிவுடைய மணி விளக்கானவன் சிவன். முடிவும் முதலுமில்லாத 'மாற்றம் மனம் கழிய நின்ற மறையோ' னானவன் சிவன். அத்தகைய அரும் பெரும் பொருளாகிய அவன் 'யாவார்க்கும் மேலாம் அளவிலாச் சூருடையான்' 'யாவார்க்கும் கழிபும் அடியேனை' ஆட்கொண்டு அடியேன் எண்ணத்தின்கண் வண்ணமுற வுற்றிருந்தருளினன். அதனால் அடியேன் யான் எனது என்னும் செருக்காகிய தியக்கை அறுத்தனன். திருவடி முயக்கை உறுதல் உற்றேன்.

2924. பண்டங்கள் ஈசன் நெடுமால் பிரமணைக்

கண்டங் கிருக்குங் கருத்தறி வாரில்லை

விண்டங்கே தோன்றி வெறுமன மாபிடில்

துண்டங் கிருந்ததோர் தூறது²வாகுமே.

(ப. இ.) சிவபெருமான் தொன்மைக்கண் படைப்பாதி ஐந்தொழிலைக் கூட்டொருவரை வேண்டாக் கொற்றவனாய் நின்று திருவருள் வழியாகத் திருவுள்ளத்தளவானே புரிந்தருள்வன். அக் காலத்து நெடுமால் பிரமணையும் வடுவிலா அவனே படைத்துக் காத்தருள்வன். ஊழிக்காலத்து அவர்களையும் ஒடுக்கி மூண்டும் படைத்தருள்வன். இவ் வண்மையினை அறிவார் அரியர். அங்கு விண்டுவாகிய மேகம்போற்றோன்றும் திருவடிப் பேரின்பப் பெரு வெள்ளத்தின்கண் உள்ளம் பதிதல் வேண்டும். அங்ஙனம் பதிதற்கு வேறு எதனையும் எண்ணாத திண்ணஞ் சேர் எண்ணம் வேண்டும். அதுவே வெறுமனம். அதுவே தூயவிருக்கை. அந் நிலை எய்தினால் அனைத்துலகினுக்கும் அப்பாலாய்ப் பொருள் தன்மையில் துண்டாக நிற்கும் சிவபெருமான் கலப்புத் தன்மையில் ஒன்றாய் உடனாய் ஒருங்கிருப்பன். அத்தகைய தூய வள்ளப் பள்ளியறை அவனுக்குத் தூறாகிய இருக்கையாகும்.

(அ. சி.) கண்டு - படைத்து. விண்டு - சிவானந்தம்.

1. தேனுங் 12. கூற்றுவ, 9.

" கந்தமலர்க். அப்பர், 6. 84 - 4.

" பேணத். 8. திருக்கோவையார், 215.

2. இலயித்த. சிவஞானபோதம், 1. 2 - 1.

" பெருங்கடன். அப்பர், 4. 113 - 4.

" உணர்ந்தார்க். 8. திருக்கோவையார், 9.

2925. அன்னையும் அத்தனும் அன்புற்ற தல்லது

அன்னையும் அத்தனு மாரறி வாரென்னை

அன்னையும் அத்தனும் யானும் உடனிருந்து

அன்னையும் அத்தனை யான்புறந்¹தேனன்றே.

(ப. இ.) ஈன்ற தாய் தந்தையரை அன்பு ஒன்றே காரணமாகக் கொண்டு அறிவதன்றி வேறு எதனைக் காரணமாகக் கொண்டு அறிய முடியும்? முடியாதென்பதாம். அக் குறிப்பு 'என்னை' என்பதனால் பெறப்படும். அன்னையாகிய திருவருளோடும், அத்தனாகிய பெரும் பொருளோடும் அடியேனும் உடனிருந்தேன். கூடியிருந்து அவர்கள் மாட்டு அளவிலாப் பேரன்பாம் பெருங்காதல் கொண்டமையால் அவர்களுக்கு அடிமையாய் நின்று அவர்தம் நிறைவிடங்கி அவர்களை உணர்வின்கண் உணர்ந்தேன். உணர்வே நொசிப்பாகிய சமாதியால் என்னுள் நூங்காவாறு மன்ன அமைத்தேன். இதுவே சமாதி என்னும் மயலுறுஞ் செயலறு நிலை; உயலுறுஞ் செயலுறும் நிலை.

(அ. சி.) அன்னை - திருவருள் சத்தி. அத்தன் - சிவன். யான் - உயிர்.

(9)

2926. கொண்ட சுழியுங் குலவரை யுச்சியும்

அண்டரும் அண்டத் தலைவரும் ஆதியும்

எண்டிசை யோரும்வந் தென்கைத் தலத்துளே

உண்டனர் நானினி உய்தொழிந் தேனன்றே.

(ப. இ.) எங்குமாய் நூக்கமற நிறைந்து நிற்கும் சிவபெருமான் 'தானே உலகாம்' தன்மையன். அவன் 'தமியேன்' உளம் புகுந்தருளினன். அதனால் 'இன்று யானே உலகென்பன்' என்பதற்கிணங்கக் கடல், சிறந்த பனிமலையுச்சி, அண்டர்கள், அண்டத் தலைவர்கள், ஆதியாகிய அரன், எண்புலக் காவலர் முதலாகிய அனைவரும் என் வயப்பட்டனர். என்னை யெனின்? சிவபெருமான் என் வயப்பட்டதால் என்க. வேந்தற்கு வயப்பட்டார் அனைவரும் வேந்தன் உரிமைக்கும் வயப்படுவதிதற் கொப்பாகும். இவ் வுண்மை "தொழும்பும் தேவர்தம் மால் தொழவிக்குந்தன் தொண்டரையே" என்னும் அப்பர் அருண்மொழியான் உணர்ச்சி. வயப்படவே அடியேனும் உய்தொழிந்தேன். உரிமை - மனைவி.

(அ. சி.) சுழி - கடல். அண்டத் தலைவர் - இந்திரர். ஆதியும் மாயையும் உண்டனர் - வசப்பட்டனர்.

(10)

1. அன்பினால். 8. கோயிற்றிருப்பதிகம், 2.

"செய்யாச். திருக்களிற்றுப்படியார், 59.

"அன்பேயென். " 55.

2. அரக்கொடு. சிவஞானபோதம், 2; 1 - 4.

"முழுத்தழல். அப்பர், 4. 113 - 5.

"பிணத்தினை. சிவஞானசித்தியார், 2.

2927. நமன்வரின் ஞானவாள் கொண்டே எறிவன்

சிவன்வரின் நானுடன் போவது திண்ணம்

பவம்வரும் வல்வினை பண்டே யறுத்தேன்

தவம்வருஞ் சிந்தைக்குத் தானெதி ¹ராரே.

(ப. இ.) பிறப்பு இறப்புக்கு உட்படும் ஆருயிர் சிவனை மறந்தவுயிர். அவ்வுயிர் சிவனை நினைப்பதற்கும்

பிறவாமைபிறிற்றைப் பதற்குமாக நமன்முன் செல்லும். இவ்வண்மை வரும் போற்றிப் பஹோடையடிகளான் உணர்க:

41."வானாடர் கோமுதலாய் வந்த பெரும்பதத்து

நானா விதத்தால் நலம்பெறுநாள் - தான்மாள

வெற்றிக் கடுந்தூதர் வேகத் துடன்வந்து

பற்றித்தம் வெங்குருவின் பாற்காட்ட - இற்றைக்கும்

இல்லையோ பாவி பிறவாமை என்றெடுத்து

நல்லதோர் இன்சொல் நடுவாகச் - சொல்லியிவர்

செய்திக்குத் தக்க செயலுறுத்து வரேன்று

வெய்துற் றுரைக்க விடைகொண்டு."

அத்தகைய நமன்றன் வெந்தூதுவர் சிவனைமறவா நமக்கு உறவாவர். மறந்து வருவரேல் அடியேன் சிவன்றன்

மீளாவடிமை என்று தாமே உணருமாறு அவன்றன் அடையாளமாகிய திருவைந்தெழுத்துப் படைக் கலத்தை

வெளிப்பட வழித்துவேன். இதுவே ஞானவாள். 'ஞானவாள் ஏந்துமையர்' என்பதும் இப்பொருட்டு.

சிவபெருமான்நன் தூதுவர் வருவராயின் அடியேன் வணங்கி உன்செல்வது மாறா உறுதியாகும். பிறப்பிற்கு

ஏதுவாகிய இருள்சேர் இருவினைகளையும் திருவருளால் பண்டே அறுப்பித்துள்ளேன். 'சிவத்தைப் பேணில்

தவத்திற்கு அழகு' என்பது செந்தமிழ் முதுமொழி அத்தகைய சிவத்தைப் பேணும் சிந்தையர்க்கு எதிராவர்

யாரே? ஒருவரும் இவர் என்பதாம். 'எதிராமே' என்னும் பாடத்திற்குத் தவம் வரும் சிந்தையர்க்குச்

சிவபெருமான் வெளியாவர் எனக் கூறுக.

(11)

2928. சித்தஞ் சிவமாய் மலமுன்றுஞ் செற்றவர்

சுத்தச் சிவமாவர் தோயார் மலபந்தங்

சுத்துஞ் சிலுகுங் கலகமுங் கைகாணார்

சுத்தம் பரவிந்து தானாமென் ²றெண்ணியே.

(ப. இ.) இடையறாது திருவைந்தெழுத்தையே கணிக்கும் நற்றவப் பேற்றால் கணிப்போர் நெஞ்சகம்

சிவனிருக்கையாய் சிவவடிவாய்த்

1. மூமனென்பான். அப்பர், 5. 97 - 18.

" கார்ப்பொள். " " 92. - 3.

" வரையார். " 6. 47 - 3.

" காவிரியின். " " 71 - 2.

2. நிற்க்குணனாய். சிவஞானபோதம், 9. 2 - 1.

" முத்திநெறி. 8. அச்சோப்பதிகம், 1.

திகழும். அச் சிவபுண்ணியப் பேற்றினர் மும்மலப் பிணிப்பும் அற்றவ ராவர். அத்தகையோர் இயல்பாகவே முக்குணமற்றவராய், மிக்க எண்குணம் உற்றவராய் உள்ள சிவபெருமான் அடியவராவர். சிவனடியாராதலே சிவனாதல். அது, "பெருமையால் தம்மையொப்பார் பேணலால் எம்மைப் பெற்றார்" என்னும் சேக்கிழார் திருமொழியால் உணரலாம். முக்குணம் மாயாகாரியம். எண்குணம் மாயாத திருவருட் காரியம். மலப்பசையாகிய வாசனைப் பிணிப்பிலும் தொடக்குறார். எனவே அவர்கள்பால் பிதற்றுவரையும், சிறு சண்டையும், பெரும் பெரும் பூசலும் உண்டாகா. சொல்லும் பொருளும் பரவிந்துவாகிய மாயாகாரிய மென்று விட்டொழிவர். பரவிந்து: நாதவிந்துக்களைப் பயக்கும் மாமாயை.

(12)

2929. நினைப்பும் மறப்பும் இலாதவர் நெஞ்சம்

வினைப்பற் றறுக்கும் விமலன் இருக்கும்

வினைப்பற் றறுக்கும் விமலனைத் தேடி

நினைக்கப் பெறிலவன் நூனிய ினாமே.

(ப. இ.) நினைப்பும் மறப்பும் சிவனைக் கலவாது வேறிருக்கும் நிலையில் நிலவ்வன. இவ்விரண்டும் இல்லாதவர் நெஞ்சம் வினைப் பற்றறுக்கும் விழுமிய நெஞ்சமாகும். படிக்கவேண்டுமென்னும் நினைப்பும் படித்தபின் மறப்பும் பாடம் கைவரப்பெறாத முற்றாநிலையின்கண் உண்டாம். பாடம் கைவந்தபின் அவை இரண்டும் உளவாகா. அதுபோல் இறைவன் திருவடிக்கலப்பு எய்தியபின் நினைப்பும் மறப்பும் தாமாகவே அகலும். கற்புறுநல்லார் சொல்லரும் கழுத்தில் மாண்கலமாம் திருத்தாலி (2868) பூட்டப்படுவதன் முன்பூட்ட வேண்டுமே என்னும் நினைப்பும் கால இடையூட்டால் அதன்கண் மறப்பும் உண்டாவன இயற்கையையாம். திருத்தாலி கழுத்தில் பூட்டப்பட்டதன்பின் அத் திருத்தாலி தாமாகவே அந்நல்லார் திகழ்வர். அதுபோன்றதே சிவபெருமானாகவே நின்றல். அந்நன்ம் நிற்பார்தம் வினைப்பற்றுத் தாமே அறுபடும்.

வினைப்பற்றறவே விமலன் மேலோங்கி விளங்குவன். வினைப்பற்றுக்கும் விமலனை நாடி இடையறாது ஒழுகப்பெறின் என்றும் ஒன்றுபோல் நின்று இயலும் இயல்பினனாவன்.

(13)

2930. சிவபெரு மானென்று நானழைத் தேத்தத்

தவபெரு மானென்று தான்வந்து நின்றான்

அவபெரு மானென்னை யாளுடை நாதன்

பவபெரு மாணைப் பணிந்துநின் றேனே.

(ப. இ.) திருவருட்டுணையால் சிறப்பும் வனப்பும் பெருமையும் இயல்பாகவே ஒருங்குடைய சிவபெருமானென்று அடியேன் காதலால் கசிந்துருகிக் கண்ணீர் மல்கநின்று மெல்லிய இனிய தமிழால் வல்லை அழைத்தேன். அழைத்தலும் அவன் தாழ்சடைப் பொலிந்த அருந்தவத் தோனாதலின் முழுநூறு பூசிய முனிவனாய்த் தவக்கோலத்துடன் தவப்

1. நின்னையெப். அப்பர், 4. 112 - 4.

2. சாம்ப. " 6. 5 - 4.

" சிவனெனும். " 4. 113 - 9.

பெருமானாக எழுந்தருளிவந்து காட்சி தந்தருளினன். அவமாகிய பற்று அற்ற பெருமானும் அவனே. அதனால் அவன் பற்றற்றான் என்று பரவப்படுகின்றனன். அவனே அடியேனை ஆளுடைய நாதன். உண்மைப் பெருமானாய் உலக முழுமுதல்வனாய் என்றும் பொன்றாதுநின்று நன்றருளும் நம்பனை 'நமசிவய' என நற்றமிழால் பற்பல்காலம் வாழ்த்திப் பணிந்து நின்றேன்.

(14)

2931. பணிந்துநின் றேன்பர மாதி பதியைத்

துணிந்துநின் றேன்இனி மற்றொன்றும் வேண்டேன்

அணிந்துநின் றேனுடல் ஆதிப் பிரானைத்

தணிந்துநின் றேன்சிவன் தன்மைகண் டேனே.

(ப. இ.) யாவர்க்கும் எவைக்கும் யாண்டும் மேலாகவும் முழுமுதற் காரணமாகவும் விளங்கும் சிவபெருமானைத் திருஅருளால் பணிந்து நின்றேன். 'பணிதல் எல்லார்க்கும் நன்றாம்' என்னும் பண்பினை மறவாது துணிந்து பணிந்து நின்றேன். அச் சிவபெருமான் புகலே மாறாப் புகலெனத் துணிந்து நின்றேன். அதனால் இனி மற்றொன்றும் வேண்டேன். உடலாகிய உள்ளத்தின்கண் அவனை அணியாக அணிந்து சேர்ந்து நின்றேன். ஆதிப்பிரான் அடியிணைக்கூழ்

அடங்கினமையால் எல்லா அல்லலும்போய் அமைதிபெற்று நின்றேன். சிவனே விழுமிய முழுமுதல் என்றும், இறப்புப் பிறப்பில்லா இறைவனென்றும், எட்டுவான் குணத்து எம்மான் என்றும், பிழைபொறுக்கும் விழைதகு பெரியோனென்றும், ஆருயிர்க்கு இறவா இன்பப் பெருவாழ்வாம் சிறப்பருளும் செம்பொருளென்றும், இயற்கை உண்மை அறிவு இன்பப் பண்ணவனென்றும், இயற்கை அன்பு அறிவு ஆற்றல்சேர் 'வினையினுங்கி விளங்கிய அறிவுசேர் முனைவன்' என்றும், ஒன்றாய் வேறாய் உடனாய் நிற்கும் என்றும், பொன்றா இனியன் என்றும், 'போக்கும் வரவும் புணர்வுமிலாப் புண்ணிய' எனென்றும், ஐந்தொழில் அருளால் புரியும் மைந்துசேர் மன்றவாணனென்றும், 'சிவனெனும் நாமம் தனக்கே உடைய செம்மேனி எம்மான்' என்றும், செம்பொருட்டுணிவினாந்தம் சூருடைநெஞ்சகம் அகலா ஏருடை ஏறோனென்றும், 'பொக்கமிலாதவர் நெஞ்சில் புக்குநிற்கும் பொன்னார் சடைப்புண்ணிய' முக்கணனென்றும், 'தென்னா டுடைய சிவனே போற்றி' எனவும் 'எந்நாட்டவர்க்கும் இறைவா போற்றி' எனவும் இயம்பப்படும் இயவுள் என்றும், 'கல்லார் நெஞ்சில் நில்லாக் கடவு'ளென்றும், இவை முதலாகிய பிறவும் பெம்மான் சிவன் தன்மைகளை விளக்கும் செந்தமிழ் மறைமொழிகளை அவனருளால் கண்டுகொண்டேன். "கண்டேன் அவர் திருப்பாதம் கண்டறியாதன கண்டேன்" என்னும் அப்பர் அருளிய செந்தமிழ்ச் செழுமறையும் காண்க.

(15)

2932. என்னெஞ்சம் ஈசன் இணையடி தாஞ்சேர்ந்து

முன்னஞ்செய் தேத்த முழுதும் பிறப்பறுந்

தன்னெஞ்சம் இல்லாத் தலைவன் தலைவிதி

பின்னஞ்செய் தென்னைப் பிணக்கறுத்² தானன்றே.

1. வேண்டேன். 8. உயிருண்ணிப் பத்து, 7.

" பூவினாக். அப்பர், 4. 411 - 2.

2. நன்னெஞ்சே. சம்பந்தர், 2. 40 - 3.

(ப. இ.) அடிமையாகிய என்னுடைய எளிய நெஞ்சம் சிவபெருமானின் அறிவு ஆற்றல்களாக விளங்கும் எங்கும்

பங்கமில் செறிவாகத்தங்கும் திருவள்ளுவநாயனார் அருளிச்செய்த பெருவாழ்வாம் திருக்குறளின் இணையடிகள் நேர்

இணையடிகளைப் புணையென அருளால் சேர்ந்தது. சேர்தல் - இடைவிடாது நினைத்தல். ஆதலால் அங்கனம்

நினைக்கும் குறிப்பாகிய முன்னஞ்செய்து 'பாடிப் பரவிப் பணிந்தது'. பணியவே பிறப்பு முழுவதும் அறுந்தது. முழுவதும்

அறுவது வழிப்பேறும் ஒழிந்து விழுப்பேறு ஒன்றே எய்துவது. வழிப்பேறு பதமுத்திகளும் அபரமுத்திகளும் விழுப்பேறு

இரண்டறக்கலந்து எங்குமிலாத திரண்ட இன்பத்தினை அன்புடன் நுகர்ந்து அழுந்தல். ஆருயிர்கள் தம்முனைப்போ

டுள்ளவரையும் அவர்தம் நெஞ்சம் சிவனெஞ்சமாகாது. அஃதாவது சிவனை இடைவிடாது நினைப்பதால் சிவன் மேலோங்கித்திகழும் நெஞ்சம் சிவனெஞ்சம். அஃது ஆகாது என்பதாம். சிவனெஞ்சம் ஆகாதெனவே அம்முனைப்புள்ள நெஞ்சத்தில் சிவன் விளங்காத தலைவனாக இருக்கின்றான். இது "துஞ்சங்கால் தோண்மேலராகி விழிக்குங்கால், நெஞ்சத்த ராவர் விரைந்து" (1218) என்னும் திருவள்ளுவப்பயனை மெய்ப்பிக்கின்றது. துஞ்சுதல்: சிவனை மறத்தல். விழித்தல்: அவனை நினைத்தல். தோண்மேலாதல்: பிறப்பினிற் செலுத்தல். நெஞ்சத்தராதல் சிறப்பினிற் செலுத்தல். மேலும் "நெஞ்சத்தார் காதலவராக வெய்துண்டல், அஞ்சுதும் வேபாக் கறிந்து" (1128) என்னும் செந்தமிழ்ப் பொதுமறைக்கண் மேல்நோக்காக நோக்கின் அன்பியற் பொருளும், நுணுகிநோக்கின் அருளியற் பொருளும், நுகர்ந்து நோக்கின் அடியியற் பொருளும் விளங்க அருளிய வற்றானும் உணரலாம். அன்பியல் - உலகியல். அருளியல் - வீட்டியல். அடியியல் - பேற்றியல். முதற்கண் அன்பியலாக நோக்கின் உடலுறவாங் காதலர் நெஞ்சத்தாராயுளர். அதனால் வெப்பமான பொருள்களை உண்ண நினைக்கவும். அஞ்சுகின்றேன்; அவர்தம்மைச் சுட்டுவிடுமெனக் கொள்ளலான். அருளியலாக நோக்கின் ஆருயிரிக் காதலானாகிய சிவபெருமான் நெஞ்சத்து என்றும் துஞ்சாது வஞ்சித்து நிற்கும் என் உள்ளங்கவர்களவன்: ஆதலால் தூய நினைவுகளாகிய வெப்பமானவற்றை நினைக்க அஞ்சுகின்றேன்; அவர்க்கு வெறுப்பினைத் தருமாகலான். அடியியலாக நோக்கின், என்னெஞ்சம் அவர்க்கு அடிமைப்பட்ட ஞானரே அவருடைமை எனப் புதுப்பிக்கப்பட்டது. எனவே அவர் நினைப்பித்தாலன்றி ஏதும் நினைக்கும் நினைப்பினேன் அல்லேன். இது 'மறக்குமாறிலாதவென்னை மறப்பித்துப், பிறக்குமாறு காட்டினாய்' என்னும் திருநெறிய தமிழால் விளங்கும். ஆதலால் ஏனையார் நன்னெறி நான்மையிற் புகாது புன்னெறிபுக்குப் பிறப்புக்கு வித்தாம் தூயன அவர் எண்ண அஞ்சுகின்றேன் அவர்க்கு வெறுப்பினைத் தருமாகலான். இப் பொருட்கு வெய்துண்டலென்பதை உண்ண எனத் திரிக்க. ஆயின் என்னெஞ்சம் அவர் தன்னெஞ்சமாயது. "நன்றே செய்வாய் பிழை செய்வாய் நானோ இதற்கு நாயகமே" என்றிருப்பதல்லால் ஏதுமிலேன். தலைவிதியாகிய ஊழ் என்ற வினை எனப்படும். அதுகாரணமாக நிகழ்வது ஏறு வினையாகும். அவற்றைத் தன்னடிநினைவால் முறையே உடலுழாய், பிறர் ஊழுக்கு உரமாய்க் கழித்தொழிப்பன். ஆதலால் பின்னஞ்செய்தலாகிய வேறுபடுத்தினன். படுத்தவே என்னைப் பிணக்கினின்றும் விடுவித்தனன் 'என்னைப் பிணக்கறுத்தான்' என்பதை 'என் பிணக்கு ஐ அறுத்தான்' எனக்கொண்டு என்னைச் சார்ந்த ஐவகை மலங்களையும் அறுத்தான் என்பதனை ஆய்ந்தாய்ந்துணர்ந்தின்புறாக.

(16)

2933. பிணக்கறுத் தான்பிணி மூப்பறுத் தெண்ணுங்

கணக்கறுத் தாண்டனன் காணந்தி என்னைப்

பிணக்கறுத் தென்னுடன் முன்வந்த துன்பம்

வணக்கலுற் றேன்சிவம் வந்தது ¹தானே.

(ப. இ.) அடியேனை நந்தியாகிய சிவபெருமான் உலகியற் பிணக்குகளினின்றும் விடுவித்தான்.

மூப்பினையகற்றினான். வாழ்நாட்கணக்கை எண்ணி ஆண்டு முடிந்தது மாண்டு மடியவேண்டு என்னும் உலகோர் சொல்லும் கணக்கினையும் அறுத்து ஆண்டுகொண்டான். அதனால் அடியேன் முன்வந்து தோன்றும் துன்பங்களை அகப்புறக்கலன்களாகிய எண்ணம், எழுச்சி, இறுப்பு என்னும் கருவிகளின் தன்மைகள் எனக் கண்டு கெடுத்தொழிந்தேன். ஒழியவே முழுமுதற் சிவபெருமான் வெளிப்பட்டுத் திருவருள்புரிந்தான்.

(17)

2934. சிவன்வந்து தேவர் குழாமுடன் கூடப்

பவ்வந் திடநின்ற பாசம் அறுத்திட்டு

அவனெந்தை யாண்டருள் ஆதிப் பெருமான்

அவன்வந்தென் னுள்ளே யகப்பட்ட ²வாறே.

(ப. இ.) விழுமிய முழுமுதற் சிவபெருமான் பேரருளால் நந்தி முதலிய தேவர் குழாத்துடன் எழுந்தருளி

வந்தான். வந்து அடியேனுக்குப் பிறப்பு இறப்புக்களைத் தந்து பேராப் பெரும் துன்பந்தரும் சிற்றறிவு சுட்டறிவுகளாகிய உயிர்மை, உடைமை என்னும் பசு பாசத் தன்மைகளை அறுத்தருளினன். அவனே அடியேனைப் பழுதின்றி எழுமையும் புரக்கும் எந்தையாவன். அடியேனை ஆண்டுகொண்டருளிய ஆதிப் பெருமானும் அவனே. அவன் தன்னருளால் அடியேன் உள்ளத்துள் வந்துற்றான்.

(18)

2935. கரும்புந் தேனும் கலந்ததோர் காயத்தில்

அரும்புந் கந்தமு மாகிய ஆனந்தம்

விரும்பியே உள்ளம் வெளியறக் கண்டபின்

கரும்புந் கைத்தது தேனும் ³புளித்ததே.

1. பிணக்கி. 8. திருக்கழுக்குன்றப் பதிகம், 1.

" ஓவநாளுணர். ஆரூர், 7. 48 - 3.

" எந்தை. புறநானூறு, 175.

2. குறைவிலா. 8. கோயிற்றிருப்பதிகம், 5.

" நெடதுபோ. 12. கண்ணப்பர், 106.

" செம்மை நலம். 8. அச்சோப் பதிகம், 9.

3. அண்டர் வாழ்வம். அப்பர், 5. 39 - 3.

" விடையம். " 4. 112 - 1.

" கொள்ளேன். 8. மெய்யுணர்தல். 2.

" வேம்பின். குறுந்தொகை, 196.

(ப. இ.) கரும்பாகிய உண்டலும் தேனாகிய உறங்கலும் மாறிமாறி வந்துகொண்டிருக்கும் சரக்குநிறை

காய்ப்பையாகிய இவ்வுடம்பகத்து முளையும் கிழங்கும்போன்று தோன்றுதலும் நிலைத்தலும் போன்றுள்ள நிலையிலாச் சிற்றின்பத்தினை உள்ளம் விரும்பி நுகர்ந்தது. அவ்வுள்ளம் அவ்வின்பங்கள் நிலையா என அருளால் வெளிப்படக் கண்டது. கண்டதும் கரும்பாகிய உண்டலினும் தேனாகிய உறங்கலினும் உள்ளம் செல்லவில்லை. உள்ளம் வலிய ஆண்டுகொண்ட வள்ளலிடமே ஓவாது செல்லுகின்றது.

(அ. சி.) கரும்பும் தேனும் - உண்டலும் உறங்கலும். அரும்பும் கந்தமும் - தோன்றுதலும் நிலைத்தலும்.

வெளியறக் கண்டபின் நன்றாய் அனுபவித்த பின். கரும். புளித்ததே - உண்டலும் உறங்கலும் ஒழிந்தன.

(19)

2936. உள்ள சரியாதி ஓட்டியே மீட்டென்பால்

வள்ளல் அருத்தியே வைத்த வளம்பாடிச்

செய்வன எல்லாஞ் சிவமாகக் காண்டலாற்

கைவள மின்றிக் கருக்கடந் தேனன்றே.

(ப. இ.) என்றும் உள்ளதாய் நின்று பயன் அருளுவதாய் உள்ள 'சூலம், நோன்பு, செறிவு, அறிவு' என்னும்

நன்னெறி நான்மையின் வாயிலாக (2615) அடியேனைப் பயிற்றுவித்து அவற்றினின்று மீட்டுவித்தருளினன். பின்பு வள்ளலாகிய சிவபெருமான் தன் திருவடியின்பத்தினை உண்பித்தருளினன். அவனருளால் அச்சிறப்பினைப் பாடிக்கொண்டிருக்கின்றேன். பாடுதல் என்பது படர்தலும் பாடலும் ஆடலும் ஆகிய முத்திற வினைகளும் நத்தும் அவனடக்கே ஆக்குவித்து அன்பின் விளைவாம் இன்பமொன்றே துய்த்துக்கொண்டிருத்தல். ஆண்டான் கருவியாகப்பூண்ட அடியேன் வாயிலாக ஈண்டு நிகழ்த்தப்பெறும் செயலெல்லாம் சிவச் செயலெனவும், காண்பனவெல்லாம் உள்ளுறையும் அவன் திருவருளெனவும் உணர்வின்கண் உணர்த்திக் கண்டுகொண்டிருக்கப் பணித்தருளினன். எஞ்சுவினையாகிய கைவளம் எரிசேர் வித்தென மாய்ந்தமையானும், ஏறுவினை 'உணக்கிலா வித்தென' ஓய்ந்தமை யானும், ஏற்றவினை உடலுழாய்த் தேய்ந்தமையானும் இன்னமோர் அன்னைவயிற்றில் புக்குப் பின்னைப் பேதுறுவிக்கும் கருநிலை கடந்து அருநிலையாம் சிவநிலை எய்தினேன்.

2937. மூண்டார் கமலத்துள் அங்கி மிகச்சென்று

தூண்டா விளக்கின் றகளிநெய் சோத்தலும்

பூண்டாள் ஒருத்தி புவனசூ டாமணி

மாண்டா னொருவன்கை வந்தது ²தானன்றே.

1. அயன் தலை. 8. திருப்பொற் சுண்ணம், 18.

" பாட. " ஆனந்தாதீதம், 100.

" குலம் பாடிக். " திருத்தெள்ளேணம், 20.

" பிணக்கிலாத. " திருக்கழுக்குன்றப் பதிகம், 1.

2. ஒளிக்கு. கொடிக்கவி, 1.

" மூண்டார். 8. திருக்கோவையார், 244.

(ப. இ.) புலன்வடிவாகச் செல்லும் உள்ளத்தாமரையினைத் திருவருளால் திருப்பிச் சிவபெருமான் திருவடிக்கண்

வைத்தல்வேண்டும். வைக்கவே அங்கியாகிய திருவடிமெய்யுணர்வு மேன்மேன் முறுகிவளரும். தூண்டாவிளக்கின்

தகளித்தன்மை தொன்மையே வாய்ந்த நன்மைக்குரிய ஆருபிரிவிடத்து நெய்யாகிய திருவடிப் பேரின்பத்தைத்

திருவருளால் சேர்த்தல்வேண்டும். சேர்க்கவே அவ் வள்ளமாகிய அமைதிமிக்க அருள்நிறை ஒருத்தி

ஏற்றுக்கொண்டனள். அவளே நல்லாள். அவளே படிபிலா முடிமணியனையாள். அந்நிலை அருளால் கைவந்துறவும்

அறியாமையைச் செய்யும் ஆணவவல்லிருளென்னும் கொடியோன் செயலற்று மாண்டு மடிந்து ஓடுங்கினன்.

(அ. சி.) மூண்டார் - இந்திரியப் போக்கினின்றும் மூண்டார். கமலம் - உள்ளக்கமலம் தூண்டாவிளக்கு - சூவன்.

தகளி - உள்ளம்.

2938. அன்புள் உருகி அழுவன் அரற்றுவன்

என்பும் உருவ இராப்பகல் ஏத்துவன்

என்பொன் மணியை இறைவனை ஈசனைத்

தீன்பன் கடிப்பன் திருத்துவன் ¹தானன்றே.

(ப. இ.) திருவருள் நினைவால் நூங்காதோங்கும் பேரன்பால் உள்ளருகி இன்பவேட்கைப் பெருக்க இயல்பாம்

இனிய அழுகையினைப் புரிவேன். அழுது குறைபிரந்து முறையிடுதலாகிய அரற்றுதலைச் செய்வேன். எலும்பும்

உருகுமாறு இரவும் பகலும் இடைவிடாது 'தொழுது தூமலர் தூவித் துதித்துநின்று அழுது காழுற்று அரற்றி' வணங்குவேன். என் உணர்வாகிய பொன்னின்கண் அருளால் அழுத்திய விலைவரம்பில்லா இயற்கைநிலைசேர் செம்மணியை, தென்னாட்டார்க்குரிய சிவனே. எந்நாட்டவர்க்கும் இறைவனாகலின் அத்தகைய இறைவனை, 'என்னொப்பில் என்னையும் ஆட்கொண்டருளிய' ஆண்டவனை அவன் திருவடியுணர்வால் காணப்பெறுவேன். காணப்பெறின் தின்பதாகிய ஊடுதலைப் புரிவேன். கடிப்பதாகிய உணர்தலை ஆற்றுவேன். திருத்துவதாகிய புணர்தலைப் பூணுவேன். தான் - அசை.

(22)

2939. மனம்தான் விரிந்து குவிந்தமா தவ்வம்

மனம்தான் விரிந்து குவிந்தது வாயு

மனம்தான் விரிந்து குவிந்தமன் னாவி

மனம்தான் விரிந்துரை மாண்டது 'வூடே

1. முன்னை. அப்பர், 5. 91 - 2.

" ஊடல். திருக்குறள், 1109.

" புலப் பேன்கொல். " 1267.

" ஞடுவேன். 8. திருவம்மாணை, 17.

" நாடி. அப்பர், 5. 63 - 8.

" ஆனந்த. 8. திருக்கோவையார், 307.

2. உரைமாண்ட. 8. திருத்தோணாக்கம், 14.

" (பாடம்) தவம், னுயிர், முத்தியே.

(ப. இ.) நன்னெறிநான்மை (2615) நற்றவத்தால் திருவருள் வழ்ச்சி எய்தப்பெறுவர். அந்நன்மை பெற்றவர் மனம்

திருவருளியிலில் விரியும். பின்பு திருவடியிலின்கண் வேட்கையுண்டாகும். வேட்கையுண்டாகவே அடியேனைப்

'போக்கருளார்' என்று முறைபிட நேரும். நேரவே திருவடிப் பெருவாழ்வின்கண் உள்ளம் குவிதலாகிய ஒடுங்குதலை

எய்தும். இவ் வுண்மை வரும் திருநெறிய தமிழான் உணர்க.

"தக்கிருந் தூரன்று தாளா லரக்கனை

உக்கிருந் தொல்க வுயர்வரைக் கழிட்டு

நக்கிருந் தூரன்று நல்லூர்ப் பெருமணம்

புக்கிருந் துரெமைப் போக்கரு ளுரே."

(3 - 125. 8)

"பாடிப் பலநாள் பபின்றதற்பின் மூவரடி
நாடினரே நம்மடிகள் நாயனருள்-கூடியதும்
வூடே விழைந்துள்ளார் வேண்ட இருந்தஅவர்
ஏடே முழுக்கனிவாம் இங்கு."

என்பதனையும் நினைவு கூர்க்.

அந் நிலையின்கண் உறைத்து நின்றார்க்கு இயல்பாகவே உரை மாண்டகலும். அதனால் உயிர்ப்பு ஒடுங்கும். முன் உயிர்ப்பின்கண் விரிந்தமனம் இப்பொழுது குவிந்து ஒடுங்கும் திருவடியின்பின்கண் நிலைபெற்ற ஆருயிரின் மனம் திருவருளியலில் விரிந்தநிலை நூங்கி திருவடியிலின்கண் ஒடுங்கும். உரைமாண்டதொன்றை உரைமாண்ட நிலையிலேயே எய்துதல் ஏற்புடைத்தாகும். உடைமாண்டதொன்று - மாற்றம் மனங்கழிய நிறை மறையேயான். உரைமாண்ட நிலை-மேன்மை ஞானமாகிய மோனநிலை.

(23)

21. தோத்திரம்

(புகழ்வு)

2940. மாயனை நாடி மனநெடுந் தேரேறிப்

போயின நாடறி யாதே புலம்புவர்

தேயமும் நாடுந் திரிந்தெங்கள் செல்வனைக்

காயமின் னாட்டிடைக் கண்டுகொண் டேனன்றே.

(ப. இ.) மாயை நிலைப்பதற்குத் தாரகமாகிய நிலைக்களமாக இருப்பவன் சிவபெருமான். அவன் அந் நிலையின்கண் மாயன் என்று

1. நாடி. அப்பர், 5. 1 - 10.

" தேடிக். " 4. 9 - 12.

" வெள்ளத் " 5. 98 - 3.

" விண்ணினார். " " 46 - 5.

" ஈசனூசனென். " " 93 - 3.

" விண்ணி. " " 46 - 5.

அழைக்கப்படும். ஆருயிர்கள் அவனை அடைய நாடி மனமாகிய நெடிய தேரேறி ஓடும். ஓடுவதென்பது எல்லையிலா எண்ணத்தை அல்லும் பகலும் ஓயாது எண்ணுதல். அவ் வெண்ணத்தினையே நாடு என நவின்றனர். அவ் வெண்ணத்தினுக்கோர் எல்லை காணாமையால் புலம்புறுவர். இதுவே 'போயின நாடறியாது புலம்புவார்' என்பதாம். தேயமும் நாடும் நேயமிக்கு ஓயாது ஓடிச்சென்று நாடுவர். அடியேனும் புகுவார் பின் புக்குப் பன்னாள் அலைந்தேன். பொன்னான இவ் வடம்பெனும் நாட்டின்கண் நல்லருளால் நாடிக் கண்டுகொண்டேன்.

(அ. சி.) மாயனை - மாயையோடு கூடிய சிவபிரானை. போயின நாடு - சங்கற்பத்தின் எல்லை.

காயமின்னாட்டிடை - உடம்பினுள்.

(1)

2941. மன்னு மலைபோல் மதவா ரணத்தின்மேல்

இன்னிசை பாட இருந்தவ யாரெனில்

முன்னியல் கால முதல்வனார் நாமத்தைப்

பன்னினர் என்றேமெய்ப் பாடறி ¹வரன்றே.

(ப. இ.) நிலைபெற்ற கைலாயமலை என்று சொல்லப்படும் அகப் புறக்கலனாம் அந்தக் கரணங்களுள், அம்

மலைபோல் காணப்படும் மதயானையாகிய உணர்வெழுச்சியில் தோன்றும் தூயமனத்தின்மேல் மெய்யடியார்கள் செந்தமிழ் இன்னிசை வந்தவர் பாட எழுந்தருளி இருந்தவர் யாரெனில் காலமெய்க்குக் காலமாக விளங்கும் காலகாலனாகிய விழுமிய முழுமுதற் சிவபெருமான் என்க. அவர்தம் திருப்பெயராம் செந்தமிழ்த் திருவைந்தெழுத்தைப் பலகால் எடுத்து ஓதினர் என்க. அவர்கள் யாரெனில் பெருமையே திருநூலகண்டப் பெருமானாகிய சுகண்டவருத்திரன், திருநந்திதேவர் முதலியோர் என்க.

(அ. சி.) மன்னுமலை - உடம்பு. மதவாரணம் - மனம். கால முதல்வனார் - தத்துவங்களைப் படைத்தவன். பாடு -

பெருமை.

(2)

2942. முத்தினின் முத்தை முகிழிள ஞாயிற்றை

எத்தனை வானோரும் ஏத்தும் இறைவனை

அத்தனைக் காணா தரற்றுகின் றேனையோர்

பித்தன் இவனென்று பேசுகின் ²றாரன்றே.

(ப. இ.) தென்றலும் தமிழும் என்றும் நின்று நிலவும் தென்கடல் பிறந்த வான்பெரும் முத்தினுள் சிறந்த முத்து ஆணிமுத்து எனப்படும். அம் முத்தினும் சிறந்தவன் சிவபெருமானாவன். ஆருயிர் உள்ளத்தினுள் பேரறிவுப் பேரொளிப்பிழம்பாய்த் தோன்றுபவனும் அவனே. அந் நிலையில் அவன் முகிழிள ஞாயிறெனப்படுவன். அவன் திருவடி

1. வித்தையோ. சிவஞானசித்தியார், 1. 3 - 16.

" நங்காயி. 8. திருச்சாழல், 11.

" ஆலந். ஆரூர், 7. 61 - 1.

2. கேட்டாயோ. 8. திருவம்மாளை, 6.

" அக்கு. அப்பர், 5. 97 - 14.

" ஆதி. 12. சம்பந்தர், 429.

இணையினை எல்லாத் தேவரும் வல்லவாறு தொழுவர். அத்தகைய சிவபெருமானை உண்மைநிலையில் - உணர்வுநிலையில் அருளால் கண்டு தன்னைக் காணாக்கண், கண்ணாடியைக் காணுங்கால் தன்னை அகக் கண்ணாடினிகத்துக் காணுமாறு போன்று காணப்பெற்றிலேனே என அல்லும் பகலும் ஒல்லும் வாயெல்லாம் ஓவாதரற்றினன். அதனைக் கண்ட பிறர் அடியேனைப் பித்தனென்று முடிவுசெய்து படியின்மிசைத் தூற்றுகின்றனர். கண் தன்னைக் காணுமாற்றைப் பின்வருமாறு நினைவு கூர்க்:

"கண்ணா டியைக்காணும் கண்ணே தனைக்காணும்

பெண்ணார்தாள் காணவுயிர் பேசங்கால்-கண்ணாடி

உள்தோன்றும் பல்பொருளும் ஓர்வாம் திருவடியின்

உள்தோன்றும் பல்லுயிரும் ஓர்.

(அ. சி.) முகிழ் - உள்ளத்தில் இருக்கின்ற.

(3)

2943. புகுந்துநின் றானெங்கள் புண்ணிய மூர்த்தி

புகுந்துநின் றானெங்கள் போதறி வாளன்

புகுந்துநின் றானடி யார்தங்கள் நெஞ்சம்

புகுந்துநின் றானையே போற்றுகின் ¹றேனே.

(ப. இ.) திருவருள் நினைவால் பொருவரும் பெண்ணொரு கூறனாம் பண்ணமர் புண்ணியன் அடியேன் நெஞ்சகத்துப் புகுந்து நின்றனன். அவனே அறவாழி அந்தணன். அடியேங்களுக்குச் செவ்வி வருவித்துத்

திருவடியுணர்வினைப் போதிக்கும் முற்றுணர்வினனும் அவனே. அத்தகைய போதறிவாளன் என்னுள்ளம் புகுந்துநின்றான். மெய்யடியார்கள்தம் திருவுள்ளத்தை 'நெஞ்சினைத் தூய்மை செய்து நினைக்குமா நினைப்பித்து'ப் புகுந்து நின்றவனும் அவனே. அத்தகைய பெரும்பொருட்கிளவியானை அவன் என்னகம் புகுந்தமையால் போற்றுகின்றேன். இது, பாடப் பயிற்றியான் பண்பதனைப் பாடலொக்கும், கூடச்செய் தான்தாள் கூறல், என்பதனையொக்கும்.

(அ. சி.) போதறிவாளன் - எல்லாம் அறிபவன்.

(4)

2944. பூதக்கண் ணாடிபிற் புகுந்திலன் போதுளன்

வேதக்கண் ணாடியில் வேறே வெளிப்படும்

நீதிக்கண் ணாடி நினைவார் மனத்துளன்

கூதக்கண் ணாடிபிற் கேட்டுநின் றேனன்றே.

(ப. இ.) பூதக் கண்ணாடி யென்பது முகத்துக் காணும் கட்பொறியாகும். அக்கண்ணுக்குப் புலனாம் வண்ணம்

அமைந்த நிலையென்

1. துஞ்சும். அப்பர், 5. 93 - 8.

"செங்க. " " 95 - 11.

"கூதராய்க். " 5. 33 - 7.

"கூதத்தை. சம்பந்தர், 2. 43 - 5.

2. பூம்படி. அப்பர், 4. 103 - 3.

அல்லன் சிவன். சிவன் காட்சிப் புலனாம் தோற்றம் அனைத்தும் அவன்றன் திருவருளுவே. இவ்வுரு அவனுக்குச் சார்புருவாகும். இஃது, "ஈசன் சாந்தும் எருக்கும் அணிந்தோர் கிழிபிடித்துப், பாய்சின மாவென ஏறுவர் சூறார்ப் பனைமடலே" என்னும் திருக்கோவைக் கிளவி தலைவன் கொள்ளும் சார்புருவையொக்கும். மேலும் ஆருயிர்கள் அருவாய் நின்றே சார்ந்த சிறப்புடலாகிய பருவுடலின் தன்மையால் ஆண் பெண் எனப்பெயர் பூண்பதும் இதற்கொப்பாகும். நுண்ணுடல் பிறப்புடல் ஆகும். பிறப்புடல் கைபோன்றது சிறப்புடல் கருவிபோன்றது. கை எல்லாத் தொழிலுக்குமாகும். கருவி குறித்த தொழிலுக்கு மட்டுமாகும். கையில் வேறுபாடில்லை. கருவியில் வேறுபாடு உண்டு இவ்வுண்மை 'பிறப்பொக்கும் எல்லா வுயிர்க்கும் சிறப்பொவ்வா, செய்தொழில் வேற்றுமையான்.' (972) என்னும் திருக்குறளான் உணர்க. பிறப்பு: திருவருளால் கொடுக்கப்படும் வினை முயற்சிக்கேதுவாம் கருவுறா நுண்ணுடல்.

(அ. சி.) பூதக்கண்ணாடி - தூலக்கண். போதுளன் - உள்ளத் தாமரையில் இருப்பவன். வேதக்கண்ணாடி - ஞானக்கண். நூதிக்கண்ணாடி - தத்துவஞானம். கஹக்கண்ணாடி - இசை.

(5)

2945. நாமமோ ராயிரம் ஓதுமின் நாதனை

ஏமமோ ராயிரத் துள்ளே இசைவீர்கள்

ஓமமோ ராயிரம் ஓதவல் லாரவா

காமமோ ராயிரம் கண்டொழிந் 'தாரன்றே.

(ப. இ.) 'நந்தி நாமம் நமசிவய' என்பது பொருள்மறை ஆதலின் அதனை அகம்புறம் தூயராய்க் கணித்தும் ஓதியும் சிவபெருமானை வழிபடுங்கள். அங்ஙனம் வழிபட்டால் ஏமமாகிய இன்பம் அளவின்றிப் பெருகும். ஈண்டு ஆயிரம் என்பது அளவின்மையாகும். அதுவும் நாம் உள்ளத்துள்ளே ஊற்றெடுத்து வெள்ளம்போன்று மேன்மேலும் பெருகும். அத்திருவைந்தெழுத்தால் சிவவேள்வியினையும் அளவின்றிப் புரியுங்கள். அங்ஙனம் புரிந்தோர் 'வேண்ட முழுவதும்' பெற்று வேட்கையடங்கினர்.

(அ. சி.) ஆயிரம் என்பது ஈண்டு அளவின்மை. ஏமம் - சுகம். ஓமம் - ஐம்பெரும் வேள்விகள். காமம் - சுகதுக்கங்களை அனுபவிக்கும் உடல்.

(6)

2946. நானா விதஞ்செய்து நாடுமின் நந்தியை

ஊனார் கமலத்தி னூடுசென் றப்புறம்

வானோர் உலகம் வழிப்பட மூண்டின்

தேனார வண்டு தெவிட்டலு 'மாகுமே.

(ப. இ.) செம்பொருட்டுணிவின் சிறப்பினை எய்துதல்வேண்டும். அதற்கு நன்னெறி (2615) நான்மையினை நாடொறும் விடாது நயனுறச்

1. பூவ. அப்பர், 5. 65 - 1.

" காமியம். " 22 - 8.

" அஞ்செழுத்தால். சிவஞானபோதம், 9.

2. சன்மார்த்தம். சிவஞானசித்தியார், 8. 2 - 8.

செய்தல்வேண்டும். நானெறி 'சூலம், நோன்பு, செறிவு, அறிவு.' இவை ஒவ்வொன்றும் நந்நான்காக விரியும் எனவே அவை பதினாறாகும். இவையே 'நானாவிதம்' என ஓதப்பட்டன. இவ்வகைத் திருத்தொண்டினை அருளால் நாடொறும்புரிந்து நந்தியை நாடுங்கள். உடம்பகத்துக் காணப்படும் மூலாதாரம் முதலாகச் சொல்லப்படும் ஆறு நிலைகளும் தனித்தனித் தாமரை வடிவாக இருப்பன என்ப. இத் தாமரைகளின் ஊடு முறையாக உயிர்ப்பின்வழிச் சென்று உணர்தல் வேண்டும். உணர்ந்தபின் அவ்வாதாரங்களினின்று இயைந்து இயக்கும் தெய்வங்கள் புலனாகும். இயைந்தியக்கும் தெய்வம் அதிட்டான தெய்வம். அவை, 'பிள்ளையார், அயன், அரி, அரன், ஆண்டாள், அருளோன்' என்ப. புலனாகியதும் அத் தெய்வங்கள் வழிபடுவார்க்கு வயப்பட்டருளும். இந்நிலையில் திருவடியின்பத் தெவிட்டாச். செழுந்தேனை ஆரப்பருகி அளவிடா இன்பத்தழுந்துதல் உண்டாம்.

(அ. சி.) நானாவிதம் - சரியையிற் சரியை முதல். ஊனார் கமலம்- ஆறு ஆதாரங்கள். வானோர் உலகம் - நிராதாரங்கள். தேன் - சிவானந்தம்.

(7)

2947. வந்துநின் றானடி யார்க்கு கரும்பொருள்

இந்திர னாதி இமையவர் வேண்டினுள்

சுந்தர மாதர் துழையென் றல்லது

அந்தர வானத்தின் அப்புற மாகுமே.

(ப. இ.) விழுமிய முழுமுதற் சிவபெருமானைக் கெழுமிய செந்தமிழ்த் திருமுறை மறையினால் வழிபடுவோர் சிவனடியாராவார். அவ் வழிபாட்டின் பெறுபேறாக எல்லா நிலைகட்கும் அப்பாலாகி நின்றினிதருளும் அவன் அரும்பொருள் எனப்படுவன். அவன் அகம்புறமாய் ஈரிடத்தும் முன்னேவந்து எதிர்நோன்றியருளினன். அருளவே 'செங்கணவன்பால் திசைமுகன்பால் தேவர்கள்பால். எங்கும் இலாததோர் இன்பம் நம்பாலதாக' என்பது போன்று பேரின்பம் பெருகுவதாயிற்று. இந்திரன் முதலாகச் சொல்லப்படும் தேவர்கள் விரும்பினும் ஆண்டெல்லாம் மாண்டு மடிவதும், மூண்டும் பிறப்பினைத்தருவதாமாய பெண்ணின்பமே உண்டாகும். கண்ணுதலோன் காட்டிக் காணும் திருவடியின்பம் அவ்விண்ணுலகில் கனவு காண்டற்கும் ஒண்ணாத தொன்றென்க: 'அண்டர் வாழ்வும் அமரர் இருக்கையும் கண்டு லுற்றிருக்கும் கருத்தொன்றிலோம்' எனவும், 'கொள்ளேன் புரந்தரன் மாலயன் வாழ்வு' எனவும் முறையே அருளான் எழுந்த மறையும் மறை முடிவும் மேலதனை வலியுறுத்தும் என்க.

(அ. சி.) சுந்தர மாதர் - அழகு பொருந்திய மாதர். துழனி - போகம். அந்தரவானம் - ஒளிஉலகம்.

(8)

2948. மண்ணிற் கலங்கிய நீர்போல் மனிதர்கள்

எண்ணிற் கலங்கி இறைவன் இவனென்னார்

உண்ணிற் குளத்தின் முகந்தொரு பால்வைத்துத்

தெண்ணிற் படுத்தச் சிவனவ னாகுமே.

1. தெள்ளத். அப்பர், 5. 91 - 10.

" மருளவா. " 4. 76 - 4.

(ப. இ.) விண்ணின்கண் நூருக்கு வெண்மையும் இன்சுவையும் தன்னியல்பான் உள்ளன. ஆனால் அந்நூர் மண்ணின்கண் வந்தபின், தான் சேர்ந்த மண்ணினுக்கேற்றவாறு வண்ணமும் சுவையும் எண்ணமின்றித் திரிந்து நண்ணுகின்றது. இதுவே சார்ந்ததன் வண்ணமாய் விளங்கும் இயல்பும் உரிமையும் உள்ள ஆருபிரகட்கு ஒப்பாகும். மண்ணிற்சார்ந்து எண்ணமின்றித் திரிந்த நூர்போல் மாக்களும் சார்ந்த இடத்துக்கு ஏற்றவாறு உள்ளத் திரிபுறுவர். அத் திரிபுணர்ச்சியினால் அறியாமையான் மூடப் பெறுவர். உண்மைத் தன்மைத் தெய்வம் இதுவென வுணரார். இறைவன் இவன் என மெய்மை யுணரார். எண்ணித்திற் கலங்குவார். நல்லார் அத் தண்ணூரை வூட்டிற்குக் கொண்டுவந்து தேற்றுவித்தினால் தெளித்து இன்சுவைத்தாய் விடாய் தணியப் பருகுவார். அதுபோல் 'முத்திநெறியாத மூர்க்கரொடு முயலும்' ஆருபிரகளைப் 'பத்திநெறி யறிவித்துப் பழவினைகள் பாறும் வண்ணம்' சித்தமலம் அறுவித்துச் சிவமாக்குவன்' செம்பொருட் செல்வன். அதனால் அவ்வுயிரும் கலக்கத்தினின்றும் நூங்கி நலக்க நலமருளும் சிவனாகும்.

(அ. சி.) கலங்கிய நூரின் தன்மை தெரியாததுபோல, எண்ணங்களால் கலக்குண்ட மனத்தையுடையார் சிவத்தின் தன்மையை அறியமாட்டார். சித்தத்தைக் கலங்கவிடாமல் தெளியவைத்தால் சிவம் வெளிப்படும் என்பது இம் மந்திரக் கருத்து.

(9)

2949. மெய்த்தவத் தானை விரும்பும் ஒருவர்க்குக்

கைத்தலஞ் சேர்தரு நெல்லிக் கனியொக்குஞ்

சுத்தனைத் தூய்நெறி யாய்நின்ற தேவர்கள்

அத்தனை நாடி அமைந்தொழிந் தேனன்றே.

(ப. இ.) நன்னெறிநான்மை (2615) நற்றவமாம் மெய்த்தவப் பயனருளும் மெய்ப்பொருளாம் ஒருவன் சிவபெருமான். அவன் திருவடிபிணையினைப் பத்திமேலூட்டினால் விழையும் மெய்யடியார்கட்கு 'தடக்கை நெல்லிக்கனி யெனக்காயினன்' என்பது போன்று அவன் 'கைத்தலஞ் சேர்நெல்லிக்கனி' யொத்து விளங்குவன். அவன் இயல்பாகவே பாசங்களினின்றும் நூங்கிய தூயோன். சிவவுலகத்தின்கண் நின்று வழி பாடாற்றித் தூநெறிக்கண் நிற்கும்

தேவர்களுக்குச் சிறந்த அத்தன். அத்தகையோனை நாடிநாளும் தொழுதேன். அதனால் என்செயல் மாண்டு அவன் வழிநின்று அடிமையாயினேன். நெல்லிக்கனியின் தன்மையை வருமாறு நினைவுகூர்க்: 'நெல்லிக் கனிவிடாய் நூக்குமுடன் நூப்பருகச், சொல்லொணா இன்சுவைத்தாம் சொல்.' இதுபோல் திருவடிப்பேற்றால் பிறவிப்பிணி உடன் நூங்குதலும், பேரின்பநுகர்வு என்றும் ஓங்குதலும் உண்டென்பது தெளிக. 'மெய்த்தவம்' எனினும் 'இறப்பில் தவம்' எனினும் ஒன்றே. தவப்பயன் என்றும் பொன்றாதிருப்பது மெய்த்தவம்.

(அ. சி.) மெய்த்தவத்தான் - சிவன். அமைந்து ஒழிந்தேன் - செயல் மாளப்பெற்றேன்.

(10)

1. செய்ய. அப்பர், 5. 72 - 2.

" பசித்துண்டு. சிவஞானபோதம், 8. 1 - 2.

2950. அமைந்தொழிந் தேன்அள வில்புகழ் ஞானஞ்

சமைந்தொழிந் தேன்தடு மாற்றமொன் றில்லை

புகைந்தெழும் பூதலம் புண்ணியன் நண்ணி

வகைந்து கொடுக்கின்ற வள்ளலு ¹மாமே.

(ப. இ.) திருவருள் நாட்டத்தால் அளவில்லாத புகழை உடைய திருவடியுணர்வின்சண் அமைந்து

அடங்கியுள்ளேன். அதனால் திரிபுணர்வாகிய தடுமாற்றம் ஏதும் இன்றி நன்னெறி நான்மையின்கண் (2615) ஒழுகிச்

செம்பொருட்டுணிவின்சண் ஆளாய்ச் சமைந்தொழிந்தேன். அதனால் அடியேற்குப் பிறப்பு இறப்புக்களாகிய

தடுமாற்றமின்று. 'காமம் வெகுளி மயக்கம்' ஆகிய மூன்றும் புகைந்து அகப்பகையாய் ஆருயிர்கள் மாட்டு எழுகின்றன.

அத்தகைய வுயிர்கள் நிறைந்துள்ள இந்நிலவுலகத்தின்கண் புண்ணியத் திருவருவினனாகிய சிவபெருமான்

சிவகுருவாக நண்ணியருளினன். அவன் முப்பொருளுண்மையினையும் அருஞ்சைவர் மெய் முப்பத்தாறினையும் திட்டமுற

வகைப்படுத்தி உணர்த்தியருளினன். அப்பெருமான் இயல்பாகவே ஆருயிர்க்கு வேண்டுவன நல்கும் யாண்டும்

உயர்வொப்பில்லா ஒருபெரும் வள்ளலாவன்.

(அ. சி.) தடுமாற்றம் - மயக்க உணர்ச்சி, புகைந்து எழுபூதலம் - காமாதிகளால் பதைப்புண்டு திரிகின்ற

மக்களை. புண்ணியன் - சிவன். வகைந்து - தத்துவ உபதேசம் செய்து உண்மை காட்டி.

(11)

2951. வள்ளற் றலைவனை வானநன் னாடனை

வெள்ளப் புனர்சடை வேத முதல்வனைக்

கள்ளப் பெருமக்கள் காண்டர்கோ லோஎன்று

உள்ளத்தி னுள்ளே ஒளித்திருந்²தாளுமே.

(ப. இ.) வள்ளல் தலைவனாக யாண்டும் விளங்குவன் சிவபெருமான். அவனே சிவ வுலக முதல்வன். சமசுகள் என்று சொல்லப்படும். நடப்பாற்றலின் உருவகமாம் வெள்ளப் புனல்மகளைத் திருச்சடையில் வைத்துள்ளான். அங்ஙனம் வைத்தருளியது ஆருயிர்களின் அகங்காரமாகிய முனைப்பெழுச்சியை அகற்றுதற் பொருட்டேயாம். இக் குறிப்புத் 'தரணியெல்லாம், பிலமுகத்தே புகப்பாய்ந்து பெருங்கேடாஞ் சாழலோ' என்னும் செந்தமிழ்த் திருமுறை முடிவினால் விளங்கும். (இதன் பொருள்: ஆருயிர் ஆதியாகிய நடப்பாற்றலின் வழிப்பா விட்டால் ஆணவ முனைப்பால் மூண்டும் பிறப்பாகிய கருநிலை என்று சொல்லப்படும் பில முகத்தே பாய்ந்து பெருங்கே டெய்தும் என்பதாம்.) அவன் வாலறிவனாதலின் அவனே மறைமுதல்வனாவன். அவன்

1. வெள்ளி. 12. திருநாவுக்கரசர், 379.

" எண்ணுகேன். அப்பர், 6. 99 - 1.

2. விள்ளத். அப்பர். 4. 76 - 7.

" வெள்ளநீர்ச். " 4. 75 - 9.

" நெக்கு. " 5. 90 - 9.

" மலைமகளை. 8. திருச்சாழல், 7.

" பாசம். " திருவெம்பாவை, 2.

அடியேன் உள்ளத்துள் மறைந்து நின்றருளினன். செவ்வி வருதலும் 'தம் முதல் குருவுமாய்த் தவத்தினில் உணர்த்தல்' தமிழ்த்தகவாதலால் வெளிப்பட்டு வந்து தலையளி புரிந்தருளினன். அவன் அவ்வாறு மறைந்து நிற்பதற்குக் காரணம் பிறப்பு இறப்பில் மூண்டும் மூண்டும் உட்படுவார் கள்ளப் பெருமக்கள் ஆவர். சொல்லுறுதி யின்மையும் சொல்வழி வாராமையும் உடையாரைக் கள்ளரென்பது உலகியல் வழக்கு. இது மேலதனை வலியுறுத்தும். அத்தகைய கள்ளர்கள் காண்டார்களோ என்று ஒளித்து நிற்பன் ஒளிக்கெலாம் ஒளிகொடுத்து உலப்பின்றி ஒளிரும் ஒண்மையோனாகிய சிவபெருமான். இக் குறிப்பு 'விண்ணோர்கள் ஏத்துதற்குக் கூசு மலர்ப்பாதம்' என்னும் செந்தமிழ்த் திருமுறை முடிவான் உணர்க.

(12)

2952. ஆளும் மலர்ப்பதந் தந்த கடவுளை

நாளும் வழிபட்டு நன்மையுள் நின்றவர்

கோளும் வினையும் அறுக்குங் குரிசிலின்

வாளு மனத்தோடும் வைத்தொழிந் தேனன்றே.

(ப. இ.) மெய்யடியார்களையும் வையத்தாரையும் திருவுள்ளத் திருக்குறிப்பான் நோக்கி ஆண்டருள்பவன் சிவபெருமான். அத்தகைய கடவுள் திருவடித் தாமரையைத் தந்தருள்வன்: அவனை அகனமர்ந்த அன்பினராய் முகனமர்ந்த மொழியினராய் நற்றமிழ் மறையால் நாளும் வழிபடுதல் வேண்டும். அங்ஙனம் வழிபடுவோர் நன்மையுள் நின்றவராவர். அவர்தம் தூப் பண்பையும், தூத் தொழிலையும் அகற்றி யருளும் குரிசிலாகிய அண்ணல் சிவபெருமானே. அவன் வாளாகிய கண்ணினுள்ளும் மனமாகிய கருத்தினுள்ளும் வாளாது வந்தருள்வன். அங்ஙனம் வந்தருளுமாறு உறுதியுடன் ஓவாதுளத்தமைத்துவைத் தடங்கினன். இனிக் கோளும் வினையும் என்பதற்கு நாளும் கோளும் எனவும், பகைவரான் வரும் வினை எனவுங்கொண்டு வழிபாட்டு மெய்யடியார்க் கடியாரையும் அவை துன்புறுத்தா என்றலும் ஒன்று. இவ் வுண்மை வரும் ஆளுடைய அடிகள் திருநெறிய தமிழானும் உணர்க:

"காளமேகந் நிறக்கால னோடந்தகன் கருடனும்

நீளமாய்நின் றெய்த காமனும் பட்டன நினைவறின்

நாளநாதன் மமர்கின்ற நாகேச்சர நண்ணுவார்

கோளும்நாளும் தூயவேனு நன்காங் குறிக்கொண்மினோ."

(2. 119 - 6.)

(அ. சி.) நன்மையுள் - சன்மார்க்கத்தில். கோளும் வினையும் - தூக் குணத்தையும், தூத்தொழிலையும்.

குருசில் - சிவன். வாளும் மனத்தோடும் - கண்ணையும் மனத்தையும்.

(13)

2953. விரும்பில் அவனடி வர சுவர்க்கம்

பொருந்தில் அவனடி புண்ணிய லோகந்

திருந்தில் அவனடி தூத்தமு மாகும்

வருந்தி யவனடி வாழ்த்தவல் லார்க்கே.¹

1. அண்ணல். 12 - திருமலைச் சிறப்பு. 2.

(ப. இ.) நன்னெறி நான்மை நற்றவத்தின் வழி நின்று வாய்த் தொண்டும் கைத்தொண்டும் வருந்தி வழாது புரியும் திருந்து சூடியார் விரும்பில் சிவபெருமான் திருவடியே மறமாணுலகமுமாகும். அடியார் உள்ளம் பொருந்தில் அவன் திருவடியே புண்ணியப்பேற்றின் பொருவிலாவலகமுமாகும். அவனருளால் உள்ளம் உரை உடல் மூன்றும் கள்ளமின்றித்

திருந்துமே யானால் அவர்க்கு அச் சிவபெருமான் திருவடியே தூர்த்தமுமாகும். சிவனடியார் வேண்டுவன எல்லாம் சிவபெருமான் திருவடிக் கழை பெறுவர். வேறு வேறு உலகங்களில் வேறு வேறு காலங்களில் பெறுவன அனைத்தும் ஒருவர் சிவபெருமான் திருவடிக்கழை ஒருகாலத்து ஒருங்கு பெறுவர். விரும்பில் என்பதற்கு விரும்புதலில்லாத என்றலும் ஒன்று. மறமாணுலகம்: வரசுவர்க்கம்.

(அ. சி.) திருந்தில் - சன்மார்க்கத்தில் நின்றால்.

(14)

2954. வானக மூடறுத் தானில் வலகினில்

தானக மில்லாத் தனியாகும் போதகன்

கானக வாழைக் கனிநுகர்ந் துள்ளுறும்

பானகச் சோதியைப் பற்றிநின் றேனன்றே.

(ப. இ.) சிவபெருமான் தன்மெய்யடியார்க்குத் தன் எண்பெருங் குணங்களைப் பதிவித்தருள உன்னுவன்.

உன்னலும் ஆருயிர்க்கு உற்சார்பால் ஏற்படும் முக்குணமும் அக்கணமே நூங்கும். அதுவே இவ் வலகில் வானகம் ஊடறுத்தல் எனக் கூறினர். கானக வாழையாகிய திருநெறிய திருத்தமிழின் செவ்விய பண்ணினை அன்புடன் பாடி அவனடிக்கழை அழுந்தி நிற்பார்க்குத் திருவடியின்பம் எளிதின் வந்துறும். அவன் இயல்பாகவே பாசங்களினின்றும் நூங்கிய பண்பினனாதலின் அவன் தனிப்பெரும் உண்மை யறிவின்ப வடிவினனாவன். அவன் திருவடி இன்பத்தேனினைப் பானகமாகப் பருகாநின்றேன். அவன் அருளறிவுப் பேரொளிப் பொருளாவன். அப் பொருளினை அருளால்பற்றி எங்கு மிலாததோர் ஈறில் இன்பம் லுறுபெற எய்தினேன். அதனையே பற்றி நின்றேன். கானக வாழை என்பதற்குக் குறிஞ்சி நிலத்து வாழை என்றலும் ஒன்று. இஃது உலகினைப்பற்றாது உடையானைப் பற்றுகின்ற உள்ளத்தூறும் தெள்ளத் தெளிந்த சிவனார் திருவடியின்பத்தேன் பற்றி நின்றேன்.

(அ. சி.) வானகம் - முக்குணம். தானகம் - அகம்பாவம். கானகம்... உள்ளுறும் - இசைக்கு வயப்பட்டு

உள்ளத்தில் தோன்றும். பானகச் சோதி - ஆனந்த சொரூபனாகிய சிவன்.

(15)

2955. விதியது மேலை யமரர் உறையும்

பதியது பாப்புனர் கங்கையும் உண்டு

துதியது தொல்வினைப் பற்றறு விக்கும்

பதியது வவ்விட்ட தந்தமு மாமே.

(ப. இ.) தேவர், மூவர், மற்று யாவர்க்கும் அவரவர்தம் வினைக்கூடாகத் தன் திருவாணைவழி விதியமைக்கும் விதிப் பொருளாகவுள்ள விழுமியோன் சிவன். தூமாயைக் கண்ணுள்ளார் உறையும் சிவவுலகமாக

1. கந்தமலர்க். அப்பர், 6. 84 - 4.

வுள்ளவனும் அவனே. அவன் வளர்ச்சடைமேல் பாய்ந்தோடும் பெருவெள்ளம் மிக்க கங்கையும் உண்டு. அனைவரும் புகழும் பொன்றாப் பொருள் சேர் புகழுக்கு என்றும் உரிய முதல்வனும் அவனே. அவனைப் போற்றும் செந்தமிழ்ப் பாமாலைகளே அவன் விழையும் சிறந்த படிமக்கலமாகும். அவன் அப் பாமாலைகளை ஏற்றருளிப் பண்டைப் பழவினைப் பற்றை அறுத்தருளினன். பழவினைப் பற்றறுக்கும் பான்மையால் அவன் பதியாகிய இறைவனாவன். 'சிவநாம' என்னும் திருவைந்தெழுத்தில் காணப்படும் 'வ'கரமாகிய வனப்பாற்றல் திருவருளை நமக்கருள்பவனுமவனே. அவனை அனைத்திற்கும் அந்தமுமாவன். படிமக் கலத்துண்மை வரும் அப்பர் திருமுறையான் உணர்க்:

"பூம்படி மக்கலம் பொறபடி மக்கல மென்றிவற்றால்
ஆம்படி மக்கல மாகிலும் ஆரூ ரினிதமர்ந்தார்
தாம்படி மக்கலம்வேண்டுவ ரேல் தமிழ் மாலைகளால்
நாம்படி மக்கலம் செய்து தொழுது மடநெஞ்சமே."

(4. 103 - 3.)

(அ. சி.) விதி - பிரமனுக்குப் பிரமனானவன். பதி - ஒளி உலகங்கள். துதியது - தோத்திரத்திற்கு உரியது. வவ்விட்டது - அருளைத் தருவது. அந்தமும் ஆம் - முடிவானதும் ஆம்.

(16)

2956. மேலது வானவர் கழிது மாதவர்

தானிடர் மானிடர் கழிது மாதனங்

கானது கூவிள மாலை கமழ்சடை

ஆனது செய்யுமெம் ஆருபிரி தானன்றே.

(ப. இ.) எத்தகைய வானவர்க்கும் மேலாய் அவர்களால் நத்தப் படும் அத்தனாய் விளங்குபவன் சிவன். மாதவஞ் சேர் மாதவர் மனத்தகத்தானும் அவனே. நன்னெறி நான்மை (2615) நற்றவஞ்சேர் மானிடர்தம் பிறவி இடரை நீக்கி அவர்தம் தூயவுள்ளமே கோயிலாகக் கொண்டருள்பவன் சிவன். வாராத செல்வமும் செல்வாய செல்வமுமாகத் திகழ்பவனும் அவனே. இதனையே எய்ப்பில் வைப்பென இயம்புவார். மணமிக்க கூவிளமாகிய வில்வமாலை அச் சிவபெருமானுடைய திருச்சடைக்கண் கமழாநிற்கும். அடியேன் ஆருபிரிக்கு உயிராய் எழுந்தருளி ஆவன செய்யும் தாவில்

தனி முதல்வனும் அவனே. ஐந்தொழிற் றலைவனும் அவனே. 'மாதனங்கானது' என்பதனை அனங்கு மாது ஆனது என மாறி உண்மை அறிவின்ப வடிவினது என்றலும் ஒன்று.

(அ. சி.) மேலது வானவர்-தேவர்களுக்கு மேலானவர். கழிது மாதவர் - தவசிகள் உள்ளத்தவர். தானிடர் மானிடர் கழிது - தான் ஆட்கொண்ட அடியார் உள்ளத்தவர். மா தனம் - பெரிய வைப்பு. கானது கூவிளம் - காட்டில் உள்ள வில்வம். செய்யும் - ஐந்தொழில் நடத்தும். உயிர் - உயிர்போன்ற சிவன் அல்லது உயிரில் இருக்கும் சிவன்.

(17)

2957. சூழும் கருங்கடல் நஞ்சுண்ட கண்டனை

ஏழும் இரண்டிலும் ஈசன் பிறப்பி

ஆழும் சுனையும் அடவியும் அங்குளன்

வாழும் எழுத்தைந்து மன்னனு மாகுமே.

(ப. இ.) ஆணவ வல்லிருள் சூழ்ந்துள்ள தன் முனைப்பாகிய கருங்கடற்கண் சிவனை மறத்தலாகிய தவாப் பெருங்குற்றப் பெருநஞ்சு தோன்றிற்று. அதனைக் கண்டஞ்சிய மாலுள்ளிட்ட தேவர்கள் சிவபெருமான்பால் முறையிட்டனர். சிவபெருமான் மன்னித்தருளாகிய உண்டலைப் புரிந்தருளினன். உண்டதுமட்டுமன்றிக் கண்டத்தும் நிறுத்தருளினன். மாப்பெருங் குற்றம் மன்னிக்கப்பட்டமையால் அக் குற்றம் இடாப்பாடாகிய கண்டத்துப்பட்டது. அதுவே நஞ்சு கண்டத்து நிற்பதென்பதாகும். அத்தகைய நஞ்சுண்ட கண்டன். அவனே பதினான்கு உலகங்களுக்கும் பதியாவன். அவனே பிறவாயாக்கைப் பெரியோன். அவன் வற்றிருந்து அருளும் திருமலை திருக்கயிலைத் திருமலை. அங்கு என்றும் நின்று நிலவந் திருவருள்போல் நூறவறியா ஆழமான சுனையும், மந்தியுமறியா மரன்பயில் காடும் உள்ளன. அதன்கண் உள்ளவன் சிவபெருமான். அவன் என்றும் நிலைபெற்றுள்ள செந்தமிழ்த் திருமறைத் திருவைந்தெழுத்தால் நன்று பெறப்படும் வேந்தனுமாவன். அதனாலேயே 'நந்தி நாமம் நமசிவய' (959) என்ற அருள் நூல்கள் நவில்வவாயின.

(அ. சி.) ஏழுமிரண்டிலும் - பதினான்கு உலகங்களிலும். யாழும் அங்குளன்-யாழ்ப்பாணங்களும் சுனைகளும் காடுகளும் நிறைந்த கயிலையில். எழுத்தைந்து - நமசிவாய.

(18)

2958. உலகம தொத்துமண் ணொத்துயர் காற்றை

அல்கதிர் அங்கியொத் தாதிப் பிரானும்

நிலவிய மாழுகில் நூரொத்து மூண்டச்

செலவொத் தமர்திகைத் தேவாபி ரானே.

(ப. இ.) யாண்டும் செறிந்து வேண்டுவார்க்கு வேண்டுவ வேண்டி யாங்கூயும் பெரு வள்ளல் சிவபெருமான்.

அவன் ஒன்றாம் கலப்புத் தன்மையால் உலகத்துயிராய், மண்ணாய், உயர் காற்றாய், விளங்கா நின்ற கதிர்களையுடைய ஞாயிறு திங்கள் (த^ச) என்னும் ஒளிப் பொருள்களாய், யாவற்றுக்கும் இடங்கொடுத்து நிற்கும் மாகம் ஆகிய விசம்பாய், மழை நூராய்த் திகழும் எண்பேருருவத்தனாய் விளங்குகின்றனன். இப் பொருள்களுடன் உடனாந் தன்மையில் இயைந்தியக்கி அவற்றைத் தொழிற்படுத்தியருள்கின்றனன். பொருள் தன்மையால் அவனே அனைத்திற்கும் முழுமுதல்வனாவன். எண்புலக் காவலர்க்கும் அவனே முதல்வன். அதனால் அவனே தேவர்பிரானாவன். (மா+கம்) மா என்பது மாகம் என்பதன் கடைக்குறை. அன்றி மாமுகில் என முகிலுக்கு அடையாக்கி, விசம்பை இனம்பற்றிக் கூறலும் ஒன்று.

(அ. சி.) திகைத்தேவர் - திக்ப்பாலகர்.

(19)

2959. பரிசுறிந் தங்குளன் அங்கி அருக்கன்

பரிசுறிந் தங்குளன் மாருதத் தீசன்

பரிசுறிந் தங்குளன் மாமதி ஞானப்

பரிசுறிந் தன்னிலம் பாரிக்கு மாறே.

(ப. இ.) தூயின் தன்மையினையும் ஞாயிற்றின் தன்மையினையும் அறிந்தாக்கி யருள்பவன் சிவன். அதுபோல் காற்றினும் உள்ளான்.

அதுபோல் திங்களின்கண்ணும் உளன். பேரறிவின்கண்ணும் உளன். அல்லாகிய ஆணவச் சார்பால் மாசடர்ந்த நிலம் அல்+நிலம் - அன்னிலம் எனப்பட்டது. அத்தகைய நிலத்தைக் காத்தருள்பவனும் சிவனே.

(அ. சி.) பரிசுறிந்து - நன்மை அறிந்து. அன்னிலம் - மயக்கமுடைய உலகினரை. பாரிக்குமாறு - காத்து அருளும்படி.

(20)

2960. அந்தங் கடந்தும் அதுவது வாய்நிற்கும்

பந்த வலகினிற் கீழோர் 'பெரும்பொருள்

தந்த வலகெங்குந் தானே பராபரன்

வந்து படைக்கின்ற மாண்பது வாசுமே.

(ப. இ.) எல்லாப்பொருண் முடிவாகிய அந்தங்கடந்து நிற்கும் விழுமிய விழுப் பொருள் சிவபெருமான். அவன் அந்தங்கடந்து நின்று கலப்பால் அது வதுவாய் நிற்பன். பிணிப்பற்றுத் துணிவின்றி வருந்தும் இவ்வலகினில்

திருவருளால் பிணிப்பற்றுத் திருவடிக்கு மூளா ஆளாயினார் அடியாராவர். அவர், திருவடிக்கூழ் நூங்கா நினைவினராய் இருப்பதால் கழீபார் எனப்படுவர். அவர்க்கு என்றும் வேண்டுவ பிரிவின்றி நின்று நிரப்பும் பெரும்பொருள் சிவன். அவன்றன் திருவருட்டிருக் குறிப்பால் ஆயது இவ் வலகம். இவ் வலகெங்கும் நிறைந்திருக்கும் பெரும்பொருளும் அவனே. அவன், தானே சிவகுருவாக எழுந்தருளி வந்து அவ்வப்போது நன்னெறி நான்மை நல்லியல்சேர் நல்லாரை ஆட்கொண்டருள்வன். இவையனைத்தும் அவன்றன் திருவருள் மாண்பாகும்.

(அ. சி.) அந்தங்கடந்து - முடிவிறந்து. கழீபார் பெரும் பொருள் - தனக்கு அடியார் ஆனோருடைய வைப்பு.

தந்த - தான் படைத்த. வந்து படைக்கின்ற - தான் குருவாய் வந்து நன்னெறியை அருளுகின்ற.

(21)

2961. முத்தண்ட வரண்ட மேமுடி யாயினும்

அத்தன் உருவம் உலகே மெனப்படும்

அத்தன்பா தாளம் அளவுள்ள சேவடி

மத்தர் அதனை மகிழ்ந்துண ராரன்றே.

(ப. இ.) வழிப்பேற்றின் நிலைக்களமாகிய முத்தியண்டம் பெருமை மிக்க அண்டமாகும். அதுவே அவன்றன் திருமுடியாகும். ஆயினும் அச் சிவபெருமானின் திருவருவம் ஏழுலகமுமாகும். அதுபற்றியே 'உலகமே உருவமாக' (1694) எனத் தமிழ்ப்பொருள் நூலும் ஓதுவதாயிற்று. அவன் திருவடி பாதாளம் ஏழினுக்கும் அப்பாற்பட்டது. உன்மத்தமாகவுள்ளார் அறிவும் செயலும் திரிபுற்று நெறியல்லா நெறிச் சென்றுமூலம் நூர். இத்தகைய தெளிவில்லாதவர் மேலோதியவற்றை விரும்பி உணரார் என்க.

(அ. சி.) முத்தண்ட வரண்டம் - சிவலோகம். மத்தர் - தெளிவு இல்லாதவர்.

(22)

1. எட்டாந். அப்பர், 4. 84 - 1.

2. பாதாளம். 8. திருவெம்பாவை, 11.

2962. ஆதிப் பிரான்நம் பிரானவ் வகலிடச்

சோதிப் பிரான்கடர் மூன்றொளி யாய்நிற்கும்

ஆதிப் பிரான்அண்டத் தப்புறங் கழுவன்

ஆதிப் பிரான்நடு வாகிநின் றானன்றே.

(ப. இ.) அனைத்திற்கும் காரணமாவள்ள ஆதிப்பிரானும் சிவனே. அவனே நம் பெருமானாவான். அவனே விரிந்த வெவ்வேறுலகம் அனைத்தினுக்கும் பேரொளிப் பிழம்பாகவுள்ளான். ஞாயிறு, திங்கள், து என்களும் முச்சுருக்கும் உள்ளொளியாக நின்று ஒளி யருள்பவனும் அவனே. ஆதியாகிய நடப்பாற்றலை யுடையவனும் அவனே. அவனே கழீமேல் அண்டங்கள் அனைத்திற்கும் அப்பாலுள்ளவன். அவன் 'சிவசிவ' என்னும் ஒப்பில் பெருமறையுள் நடுவாகி நிற்பது போலவும், ஆருயிர்களின் நெஞ்சுக்கு நிற்பது போலவும், தில்லைப் பொன்னம்பலத்து நிற்பது போலவும் எங்கும் நடுவாகி நின்றருள்கின்றனன். இனி நடுவுநிலை குன்றாது நின்றருள்கின்றனன் என்பதும் ஒன்று.

(அ. சி.) சுடர் மூன்று - இரவி, மதி, து. அண்டத்தப்பறம் - இப்பூமி சுற்றிவரும் அண்டத்துக்கு அப்பாற்பட்ட. நாம் பார்க்கும் சூரியனும் சூரியனைச் சுற்றி ஓடுகின்ற கிரகங்களும் சேர்ந்தது ஒரு அண்டம். இப்படி பல அண்டங்கள் இவ்வண்டத்துக்கு மேலும் கீழும் பக்கங்களிலும் உள்ளன.

(23)

2963. அண்டங் கடந்துயர்ந் தோங்கும் பெருமையன்

பிண்டங் கடந்த பிறவிச் சிறுமையன்

தொண்டர் நடந்த கனைகழல் காண்டொறுந்

தொண்டர்கள் தூய்நெறி தூங்கிநின் றானன்றே.

(ப. இ.) அண்டங்கள் அனைத்தையும் கடந்து அப்பாலாய் உயர்ந்தோங்கும் பெருமையுடையவன் சிவன். இயல்பாகவே பாசங்களினின்றும் நூங்கிப் பிறப்புக்கு உட்படாத நுண்மையனும் அவனே. மேலும் மால் முதலான தெய்வங்கள் பிறந்திறந்துழலும் பெற்றியன். அச்சிறுதெய்வங்களை மயக்கத்தால் தொழும் அவர்கள், தம் கடவுளர் பிறப்பினாலேயே பேராப் பெருமையுடையவரென்கின்றனர். இவ்வுண்மை "உல்கமந்துழலுமக் கடவுளர்க் கல்லதை. பிறவியின் துயர்நினக் கறிவரிதாகலின் அருளாதொழிந்தனை போலும் கருணையிற் பொலிந்த கண்ணுதலேயோ" என்பதனாற் பெறப்படும். அத்தகைய பிறவி எடுக்கும் பிணிப்பு இல்லாதவன் சிவனாகலின் நகைச்சுவை தோன்ற பிறப்பில்லாச் சிறுமையன் என்றனர். தொண்டர் அருளால் நடந்து கண்ட ஆண்மைக் கழலணிந்த ஆண்டவன் சிவன். அவ்வொலிக்கும் கழலிணையைக் கொண்டாறும் தொண்டர் அளவிடா இன்பம் எய்துவர். அத்தொண்டர்க்குத் தூநெறியாக நிற்பவனும் அவனே. அத் தூநெறிக்கண் தங்கி அருள்பவனும் தானே.

(அ. சி.) பின் சிறுமையன் - பிறப்பற்றவன். தூங்கி - பொருந்தி.

(24)

1. தொண்டர்க்குத். அப்பர், 6, 79 - 1.

" கருந்தாது. குமரகுருபரர், திருவாரூர்-நான்- 17.

2964. உலவுசெய் நோக்கம் பெருங்கடல் சூழ

நிலமுழு தெல்லா நிறைந்தனன் ஈசன்

பலமுழு தெல்லாம் படைத்தனன் முன்னே

புலமுழு பொன்னிற மாகிநின் றானே.

(ப. இ.) எங்கணும் இடைவிடாது சென்று மூள்வதாகிய உலாவுதலைச் செய்வது சிவபெருமானின்,

திருவருட்கண்கள். அக்கண்களையுடைய சிவபெருமான் பெருநூர்க்கடலாற் சூழப்பட்ட நிலவுலக முழுவதும் நூக்கமற எங்கணும் நிறைந்த நின்றனன். அவனே முதன்மைசேர் ஆண்டான். வேண்டும் பயனுடைப் பொருள்கள் முழுவதையும் படைத்தருளியவனும் அவனே. மெய்படியார்களைக் காத்தருளும்படி பொன்மேனியுடன் பொலிந்திலங்குபவனும் அவனே.

(அ. சி.) உலவு செய் - எல்லா இடத்தையும் கடைக்கணிப்பதின். பலம் - பயனுள்ளவை. புலம் - உலகத்தில்.

பொன்னிறமாகி - ஞான குருவாகி.

(25)

2965. பராபர னாகிப்பல் லுழிகள் தோறும்

பராபர னாயில் வகலிடந் தாங்கித்

தராபர னாய்நின்ற தன்மை யுணராள்

நிராபர னாகி நிறைந்துநின் றானே.²

(ப. இ.) பேருலகனைத்தும் ஒருங்கு முடியுங்காலம் ஓர் ஊழி என்ப. அத்தகைய பல்லுழிகளைப் புரிந்து நிற்கும்

பராபரன் சிவபெருமான். அவனே முழுமுதல்வனாய் இவ்வுலகங்களைத் தாங்கிக் காத்தருள்பவன் ஆவன். அவனே தாங்கி நிற்பதுடன் தலைவனுமாகி நிற்கின்றனன். திருவருளால் தனக்கோர் பற்றுக்கோடின்றிச் சிவபெருமானையே பற்றி அவனைத் தாங்கும் ஆண்மை மிக்கது ஆனேறு. அவ்வானேற்றை ஊர்ந்து வருபவனும் சிவனே. அவன் எங்கணும் நூக்கமற நிறைந்து நின்றருளினன்.

(அ. சி.) பராபரன் - கடவுள். தராபரன் - உலகில் தலைவன். நிராபரன் - நிர் + ஆ + பரன் ஆண்மையுள்ள

இடபத்தை உடையவன்.

(26)

2966. போற்றும் பெருந்தெய்வந் தானே பிறரில்லை

ஊற்றமும் ஓசையும் ஓசை யொடுக்கமும்

வேற்றுடல் தானென் றதுபெருந் தெய்வமாய்

காற்றது ஈசன் கலந்துநின் ிறானன்றே.

(ப. இ.) மண்ணவர் விண்ணவர் மற்றுமுள்ளார் அனைவர்களாலும் போற்றப்படும் அன்பறிவாற்றல்சேர் இன்பப் பெரும் பொருள் சிவபெருமான். அவனே கலப்புத் தன்மையால் அனைத்தையும் ஊற்றமாகத் தாங்குகின்றவன் ஆவன். ஓசை தோன்றுமிடமாகிய நாதமெய்யின்

1. பொன்னார். ஆரூர், 7. 24 - 1.
2. பரப்பிரமம். சிவஞான சித்தியார், 12. 3 - 5.
3. ஓசை. அப்பர். 6. 38 - 1.

நிலைக்களனும் அவனே. அஃதொடுங்கும் ஒடுக்கச் சிவனும் அவனே. தனக்கு வேறாக ஏதும் இன்மையால் வேற்றுடல்களென்று கூறப்படுவதனைத்தும் அவனே யாகும். படிப்போர் பள்ளிக்கூடத்தையும், குடியிருப்போர் வாடகை வீட்டையும், ஊர்ந்து செல்வோர் கூலி ஊர்தியையும் தம்முடைய என்று பேசுந் தன்மை இதற்கொப்பாகும். உண்மையான் நோக்கினால் இவ்வுடைமைகளுக்கூரிய உடையார் வேறென்பது புலனாகும். அதுபோல் எல்லாப் பொருளுக்கும் உடையவன் சிவனே. அவனே பெருந்தெய்வம். எல்லாவற்றையும் இயைந்தியக்கும் காற்றுப் போல் தோற்றமின்றித் தொழிலால் தோன்றுபவனும் அவனே. அவனே ஈசன் எனப்படுவன். அவன் விண்போல் எங்கணும் கலந்து நின்றருளினன். சிவபெருமான் விண்போல் இடங்கொடுத்தும், காற்றுப் போன்றியைந்தியக்கியும், தூப்போல் ஒளிகொடுத்தும், நீர்போல் துப்பருளியும், நிலம்போல் நலமுறத் தாங்கியும் நின்றருள்கின்றனன். துப்பு - உணவு.

(அ. சி.) ஊற்றமும்- ஆதாரமும். ஓசை - நாதம். வேற்றுடல் - உயிர்க்கு வேறாகிய உடலும். காற்றது - காற்றுப்போல.

(27)

2967. திகையனைத் துஞ்சிவ னேயவ னாகின்

மிகையனைத் துஞ்சொல்ல வேண்டா மனிதரே

புகையனைத் தும்பறம் அங்கியிற் கூடு

முகையனைத் தும்ளங்கள் ஆதிப் பிரானன்றே.

(ப. இ.) உற்றுணரும் நற்றிறமில்லா மனிதரே! எல்லாத் திசைகளிலும் சிவபெருமான் நஃக்கமற நிறைந்து நின்றருள்கின்றனன். அங்ஙனமிருப்பவும் அவனுக்குப் புறம்பாக ஓரிடத்து ஓரிறைவன் உண்டெனக் கூறுவது உண்மைக்கு மாறாகும். எப்பெயரிட்டு எவ்வுருவமைத்து எங்ஙனங் கூறி வழிபடினும் அவையனைத்தும் சிவபெருமானையே சாரும். நஃரனைத்தும் ஒன்றாய், மின்சாரம் அனைத்தும் ஒன்றாயிருப்பினும் வெளிப்பட்டுப் பயன்தரும் காலமும் இடமும் கோலமும்

பெயரும் வெவ்வேறாதவின் வேறுபடுத்தி வழங்குகின்றோம். அங்ஙனம் வழங்கற் பெயரான் வேறுபடனும் பொருள் ஒன்றேயாம் உண்மை இதற்கொப்பாகும். மேலோங்கிக் காணப்படும் புகையெல்லாம் துயின்சுண் ஒடுங்கி நின்று தோன்றுவனவே. அதுபோல் வெளித்தோன்றும் உலகப் பொருள்கள் அனைத்தும் எங்க ஆதிப்பிரானாகிய சிவபெருமானின்கண் ஒடுங்கி நின்று தோன்றும் முகை-தோற்றம்.

(அ. சி.) திகை-திக்குகள். புகை முகையனைத்தும் - புகை மண்டிய வேள்வித்தூயில் சேரும் பொருள்கள் எல்லாம்.

(28)

2968. கலையொரு மூன்றுங் கடந்தப்பால் நின்ற

தலைவனை நாடுமின் தத்துவ நாதன்

விலையில்லை விண்ணவ ரோடும் உரைப்பன்

நரையில்லை யுள்ளுறு முள்ளவன் ¹தானே.

(ப. இ.) இடப்பால் நாடி, வலப்பால் நாடி, நடுநாடி ஆகிய முக்கலைகளையும் கடந்து அப்பால் நின்றருள்கின்றவன் சிவபெருமான். அவனே

1. உலகெலா. சிவஞானசித்தியார், 2.

" ஈறில். அப்பர், 5. 97 - 5.

அனைத்துலகினுக்கும் அனைத்துயிர்கட்கும் அரும்பெற்ற றலைவனாவன். அவனை அகனமர்ந்த அன்பினராய்ப் படர்ந்து பரவிப் பணிந்து நினைமின்கள். படர்ந்து - நினைந்து. அவனே மெய்க்கடவுள். தத்துவம் - மெய். பிறப்பு ஆணவமலத்தேய்வின் பொருட்டு நல்கியருளப்பட்ட பெருங்கொடை. அப் பிறப்பின் விலையே வினையாகும். விலையில்லை எனவே வினையில்லை. வினையின் விளைவாம் பிறப்பும் இல்லை என்பது தாமே போதரும். விண்ணவரனைவர்களாலும் 'ஊற லாயரு ளா' யென்று உரைக்கப்பட்டு ஓவாது வழிபடப்பெறும் பெரும் பொருளும் சிவனே. நரை - வெண்மையாகிய வெள்ளறிவெனப்படும் அறியாமையில்லை. இந்நிலைக்கண் உம்மைவிட்டு என்றும் பிரிப்பின்றி நிற்கும் சிவபெருமான் உமக்குள் வேறறநின்று வெளிப்பட்டருள்வன். வேறறநிற்றல் - ஏகமாய் நின்றல் மூன்று கலையென்பதற்குத் தந்திரம், மந்திரம், செவியறிவுறுஉ எனலும் ஒன்று.

(அ. சி.) கலை ஒரு மூன்றும் - இடகலை, பிங்கலை, சுழுமுனை. விலை இல்லை - பிறக்கும் வினை இல்லை. உரைப்பன் - துதிக்கப்படுவான். நரையில்லை - சிறப்பில்லை.

(29)

2969. படிகால் பிரமன்செய் பாசம் அறுத்து

நெடியான் குறுமைசெய் நேசம் அறுத்துச்

செடியார் தவத்தினிற் செய்தொழில் நூக்கி

அடியேனை உய்யவைத் தன்புகொண் டானே.

(ப. இ.) படைப்போன் ஆருயிர்களைப் பூமிக்கண் பிறக்குமாறு படைத்தற்றொழிலைப் புரிவதற்கு அவ்வுயிர்கள் செய்யும் இருவினையே காரணமாகும். அவ்வினை எஞ்சுவினை எனப்படும். அதுவே ஈண்டுப் பாசம் எனக் குறிக்கப்பட்டது. அப் பாசத்தை அறுத்தருளியவன் சிவன். நெடியானாகிய காப்போன் செய்யும் இழிவு குறுமை எனப்படும். அதற்குரிய வாயில் நேசம். அதுவே ஏறுவினை எனப்படும். அவ் ஏறு வினையையும் சிவபெருமானே (2932) அறுத்தருளினன். நன்னெறிநான்மை (2615) நற்றவப் பேரொளி செடி எனப்படும். அத்தகைய பெருந்தவத்தால் ஊழ் வினையுந்த உஞற்றுத் தொழிலினையும் ஒழித்தருளினன். இவ்வாற்றால் அடியேன் அன்பினைக் கைக்கொண்டருளி உய்யவைத்தான். சிவமாகச் செய்தருளித் திருவடிப்பேரின்பில் திளைப்பித்தருளினன்.

(அ. சி.) படிகால் - பிறக்குமாறு. பாசம் - சஞ்சிதம். நெடியான் - மால். குறுமை செய் - இழிவைச் செய்வதற்கு ஏதுவாகிய. நேசம் - ஆகாமியம். செடியார் தவம் - கடுந்தவம். செய்தொழில் - பிராரத்துவத்தின் வன்மையை.

(30)

2970. ஈசனென் றெட்டுத் திசையும் இயங்கின

ஓசையி னின்றெழு சத்தம் உலப்பிவி

தேசமொன் றாங்கே செழுங்கண்டம் ஒன்பதும்

வாச மலர்போல் மருவிநின் றானன்றே.

1. கல்லாத. 8. கண்டபத்து, 4.

" உள்ளதே. சிவஞானபோதம், 2. 2 - 1.

(ப. இ.) எண்பாற் புலத்தினும் சிவபெருமானின் திருவடிவமே விளங்கி ஒளிதருவதாயிற்று. முப்பத்தாறாம் மெய்யாம் ஓசையினின்று எழும் சத்தமாகிய எழுத்துக்கள் என்றும் உள்ளன. அதுபோல் விழுமிய முழுமுதல்வனாம் சிவபெருமானும் என்றும் பொன்றா இயல்பினன். தேசம் ஒன்றாகக் கண்டமாகிய பிரிவு ஒன்பது என்ப. யாண்டும் அச் சிவபெருமான் 'உற்ற ஆக்கையின் உறுபொருள் நறுமலர் எழுதரு நாற்றம் போற், பற்ற லாவதோர் நிலைபிலாப் பரம்பொருள்' (8. அதிசயப்பத்து, 9) என்னும் செந்தமிழ் மறைமுடிபினுக்கு ஏற்ப மலர்மணம் போன்று மன்னிநின்றருள்வன்.

(அ. சி.) ஈசன் இயங்கின-எல்லாத் திக்குகளிலும் சிவமே விளங்கின. ஓசையில்.....சத்தம்-நாத தத்துவத்தினின்றும் எழும் அக்கரங்கள் போல. உலப்பிலி - கெடுதல் இல்லாதவன். தேசம்-உலகம். செழுங்கண்டம் ஒன்பதும் - திருமுலர் காலத்தில் இப் பூமி அண்டம் ஒன்பது கண்டங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. இப்போது 5 கண்டங்களாக இருக்கிறது.

(31)

2971. இல்லனு மல்லன் உளனல்லன் எம்பிறை

கல்லது நெஞ்சம் பிளந்திடுங் காட்சியன்

தொல்வையன் தூயன் துளக்கிலன் தூய்மணி

சொல்லருஞ் சோதி தொடர்ந்துநின் 'றானன்றே.

(ப. இ.) விழுமிய முழுமுதற் சிவபெருமான் பழுதில் திருவடிபுணர்வு கைவந்த நாயன்மாட்பால் அவர்தம் உணர்வுக்கு உணர்வாய் நின்று தன் இயற்கை உண்மையறிவின்ப வடிவினை உணர்த்தியருள்வன். அதனால் அவன் அவர்கட்கு இல்லாதவனும் அல்லன். உணர்வினில் உள்ளவனாகவே என்றும் காணப்படுவன். அத்தகைய தவப்பேறு ஒரு சிறிதும் கிட்டாத அறியாமை மிக்க புல்லறிவினர்க்கு முனைப்பு முன்னிற்கும். அந்நிலையில் கல்லாதார்க்கு வரிவடிவம் புலனாதல் இல்லாமை போன்று அவர்தம் உணர்வுக் காட்சிக்குச் சிவபெருமானும் புலனாகான். அதனால் அவன் அவர்கட்கு உள்ளவனும் அல்லன். அவன் நம் நெஞ்சகத்துக் காணப்படும் 'காராரும் ஆணவக் காட்டைக் களைந்து அறக்கண்டு அகங்கார மென்னும், கல்லைப் பிளந்தருள்வன்' மேலும் அவன் 'கல்லைப் பிசைந்து கனியாக்கும் வல்லானு'மாவன். அம்முறையின் எளியேன் நெஞ்சினை உருகுவித்தருளினன். அதன்மேல் அவனே உணர்வினுக்குணர்வாக வெளிப்படும் காட்சியனுமாவன். காட்சியன்-உணருருவாவோன். அவன் தொன்மையிலேயுள்ள நன்மையன். இயல்பாகவே பாசங்களினின்றும் நூங்கிய தூயோனும் அவனே. என்றும் ஒன்றுபோல் நிற்கும் திரிபிலாத் தன்மையனும் அவனே. அவனே மாசிலாச் செம்மணி. சொல்லுதற்கரிய அருட்பேரொளி. அவன் நம்மையெல்லாம் அன்றுதொட்டு இன்றுகாறும் தொடர்ந்து நின்றருளும் தடங்கடலந்தணன் ஆவன்.

(அ. சி.) இல்லனுமல்லன் - ஞானிகளுக்குத் தெரியவன் ஆனதால் இல்லாதவனுமல்லன். உளனல்லன் - அஞ்ஞானிகட்குத் தெரியாதவன்

1. கல்லா. 8. திருவம்மாணை, 5.

" ஆட்டுவித்தால். அப்பர், 6. 95 - 3.

ஆனதால் உள்ளவனும் அல்லன். கல்லது நெஞ்சம் - கல்போன்ற வலிய நெஞ்சத்தாரையும். பிளந்திடும் - உருகச்செய்யும்.
காட்சியான் - உருவமுடையவன்.

(32)

2972. உள்ளத் தொடுங்கும் புறத்துளும் நானெனும்

கள்ளத் தலைவன் கமழ்சடை நந்தியும்

வள்ளற் பெருமை வழக்கஞ்செய் வார்கள்தம்

அள்ளற் கடலை அறுத்துநின் 'றானன்றே.

(ப. இ.) சிவபெருமான் 'நும்பின் எம்மை நுழையப் பணியே' என்னும் நற்றவநிலை பெற்றிலாதார்க்கு அவர்தம் உள்ளத்து அடங்கிப் புலனாகாதிருப்பன். இஃது 'அருக்கன் நேர் நிற்பினும் அல்லிருளே காணார்க்கு, இருட்கண்ணே பாசத்தார்க்கு ஈசன்' என்னும் பொருள் நூல் அருள்மொழியினை யொக்கும். புறத்தேயும் அவ்வுயிர்கள் நான் என முனைத்திடுமாறு 'அவையே தானேயாய்' நிற்பன். அவன் 'கரவாடும் வன்நெஞ்சார்க்க அரியான். கரவாட்பால் விரவாடும் பெருமான்' ஆதலால் 'கள்ளத் தலைவன்' என அழைக்கப்படுவன். அவன் நறுமணம் கமழும் கொன்றை மாலையணிந்த பின்னுதலமைந்த திருச்சடையினையுடையவன். நந்தியென்னும் திருப்பெயரினையுடையவன். அவனே 'பொன்னும் மெய்ப் பொருளும் தருவானாகிய' பெருவள்ளல். அவனை நூங்காநினைவுடன் அவன் திருவருட்பாங்காய் ஒழுகவல்லார்க்கு வழுவிலா வாய்மைப் பெருமானாவன். அவர்தம் 'அவாவெனும் தவாப் பிறப்பினும் வித்து' முளைத்தற்குத் தக்கதாகிய அள்ளலாம் சேறுசேர் பிறவிப் பெருங்கடலை ஒருங்கறுத்தருளினன். விரவாடும் பெருமான்: விரவியாடும் பெருமான்.

(அ. சி.) வழக்கம் செய்வார்கள்தம் - சிந்திக்கின்றவர்களுடைய அள்ளல் கடல் - துன்பக்கடல்.

(33)

2973. மாறெதிர் வானவர் தானவர் நாடொறுங்

கூறுதல் செய்து குரைகழல் நாடுவர்

ஊறுவர் உள்ளத் தகத்தும் புறத்துளும்

வேறுசெய் தாங்கே விளக்கொளி யாகுமே.

(ப. இ.) இன்ப வேட்கையராகிய வானவரும் பொருள் வேட்கையராகிய தானவரும் என்றும் தம்முண் மாறுபட்டு ஒருவரோடொருவர் மாறாப் போரிடுவர். அப் போரின்கண் வெற்றியுற்றார் திளைப்பர். தோல்வியுற்றார் இளைப்பர். இளைத்தவர் மூண்டும் வென்று திளைத்தற் பொருட்டுச் சிவபெருமான் திருவடியிணையினை நாளும் வழிபடுவர். இவ்வுண்மை, 'வாழ்த்துவதும் வானவர்கள் தாம் வாழ்வான், மனம் நிற்பால் தாழ்த்துவதும் தாமுயர்ந்து தம்மையெல்லாம்

தொழுவேண்டி' என்னும் செந்தமிழ் மறைமுடிவான உணரலாம். இவ்விரு திறத்தாரும் ஒழிந்த அறநெறிப் பேற்றினராகிய மனிதர் உள்ளங்கனிந்து ஊற்றெடுத்து வாழ்த்தி வணங்குவர். அவர் உள்ளத்தகத்தும் புறத்தும் சிவபெருமான் வெளிப்பட்டருள்வன். அவ்வெளிப் பாட்டால் அவை சிறந்தனவாகத்

1. தனியனேன். 8. திருச்சதகம், 27.

தோன்றும். இது 'புகழ்ந்த கோமயத்து நூரால் பூமியைப் பொலிய நூவித் திகழ்ந்த வான்கதையும் போக்கிச் சிறப்புடையத் தூபம் ஏற்றி' விளங்குந் திருமனையின் சிறப்பினை யொக்கும். சிவபெருமான் தூண்டாமணி விளக்காய் அவர்தம் உள்ளத்துப் பூண்டு நின்றருள்வன்.

(அ. சி.) மாறெதிர் வானவர் தானவர் - மாறுபட்டுள தேவர்களும் அசுரர்களும் கூறுதல். செய்து - துதித்து. ஊறுவர் - இன்பப் பெருக்குடையவர். வேறுசெய்து - ஊன் உயிர் வேறுபாடு செய்து; "ஊன் உயிர் வேறு செய்தான் நொடித்தான் மலை உத்தமனே." சுந்தரர்.

(34)

2974. விண்ணிலும் வந்த வெளியிலன் மேனியன்

கண்ணிலும் வந்த புலனல்லன் காட்சியன்

பண்ணினில் வந்த பயனல்லன் பான்மையன்

எண்ணிலா னந்தமும் எங்கள் பிரானன்றே.

(ப. இ.) சிவபெருமான் 'உலகமே உருவமாகக்' கொண்டு இடைவெளி ஒருசிறிதுமின்றி எங்கணும் நிறைந்துள்ள திருமேனியையுடையவன். 'கண்முதற் புலனாற் காட்சிக்கும்' அப்பாற்பட்டவன். ஆனால் அவன் திருவடியுணர்வால் கண்டு மூண்டுவாராவழி பூண்டு பேரின்பம் எய்தும் பெருங் காட்சிக்குப் புலனாம் தன்மையும் உள்ளவன். காட்சி - அறிவு. நம் உள்ளப் பண்பால் கொள்ளத்தகும் பான்மைப் பயனுடையவனல்லன். உணர்வினுக்கு உணர்வாய் உண்ணின்று எண்ணில்லாத பேரின்பப் பெருவாழ்வைத் துய்ப்பிக்கும் பான்மைப் பண்ணவன். அவனே நம்முடைய பெருமானாவன்.

(35)

2975. உத்தமன் எங்கும் உகக்கும் பெருங்கடல்

நித்திலச் சோதியின் நிலக் கருமையன்

எத்தனை காலமும் எண்ணுவர் ஈசனைச்

சித்தர் அமரர்கள் தோந்தறி ¹யாரன்றே

(ப. இ.) 'சார்ந்தாரைக் காக்கும்' தலைமைப்பாடுடைய தனி முதல்வன் சிவபெருமான். யாண்டும் எல்லாரும் வேண்டி உசுக்கும் பேரின்பப் பெருங்கடலும் அவனே. தெண்ணீர் வண்ணமுத்தின் தண்ணளிசேர் பேரொளியுடையவன் சிவன். திருநூலகண்டப் பெருமை சேர் கருமையனும் அவனே. அவன் திருவடியிணையினை அவன் திருவருளால் தொழுதலே அமைவுடைத்து. அங்ஙனமின்றித் தம்முனைப்பால் சித்தரும் அமரரும் எத்தனை காலமும் எண்ணாநிற்பர். அங்ஙனம் எண்ணினும் அச் சிவபெருமானாகிய ஈசனை உள்ளவாறு ஆய்ந்தறியார். அவன் "சோதித்தார் காணாமை நின்றாய் போற்றி" என்னும் சொல்லரும் திருமுறைப் பண்பின் தொடர்பினன். அதனால் அவனை அவன் திருவடியுணர்வாலேயே காணுதல்வேண்டும்.

(அ. சி.) பெருங்கடல் - ஆனந்தக்கடல் போன்றவன். நூலக்கருமையன் - நூலமிடற்றன்.

(36)

1. உத்தம. 8. திருச்சதகம், 3.

"கேழல. அப்பர், 4. 108 - 9.

2976. நிறம்பல எவ்வண்ணம் அவ்வண்ணம் ஈசன்

அறம்பல எவ்வண்ணம் அவ்வண்ணம் இன்பம்

மறம்பல எவ்வண்ணம் அவ்வண்ணம் பாவம்

புறம்பல காணினும் போற்றுகி லாரே.

(ப. இ.) முழுமுதற் சிவபெருமானின் திருநிறம் மெய்யடியார்கள் எவ்வண்ணம் நினைக்கின்றார்களோ அவ்வண்ணம் காணப்படும். அவன் எல்லாங் கடந்தவன் ஆதலினாலும் அவன் எல்லாங் கொள்பவன் ஆதலினாலும் அடியவர் நினைத்தவண்ணத்தை அப்படியே கொண்டருள்கின்றான். அவன் 'அறவாழி அந்தண'னாதலின் அவன் புரிந்தருளும் அறப்பாங்காம் தலையளியும் பலவாகும். தலையளி - கருணை. மெய்யடியார்களின் தலையன்பு எவ்வண்ணமாக விளங்குகின்றதோ அவ்வண்ணமாகும் அவன் புரிந்தருளும் இன்பம். மேலும் அவன் புரிந்தருளும் மறத்தலையளி நெறியல்லா நெறிச் சென்று வெறியராய், பறிதலையராய், கிறியராய்க் கொடுமை பல செய்து வடுவுடன் மாண்டழிந்த கொடியோர் பாவம் எவ்வண்ணம் அவ் வண்ணமாகும். இவையனைத்தும் வெளிப்படுமாறு உலகிடைப் புறத்தே நூல் வழக்காகவும் உலக வழக்காகவும் காட்டியருள்கின்றான். அங்ஙனமிருந்தும் நற்றவஞ்சேர் பொறியிலார் போற்றாதகலுகின்றனர். பொறி - புண்ணியம்; நல்லாழ்.

(அ. சி.) நிறம்பல - சிவத்தின் ஒளி பலவாம். எவ்.....ஈசன் - அன்பரது மனஒளி எவ்வண்ணம் அவ்வண்ணம் ஈசன்;

"தன்னைக்கண்ட எவ்வண்ணம் எவ்வண்ணம்

அவ்வண்ணமாகிய ஈசனுக்கே."

சேரமான் பெருமான்.

அறம்பல-அறக்கருணை பல. எவ்....இன்பம் - அடியாரது அன்பு எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணம். மறம் பல - மறக்கருணை பல. எவ் பாவம் - கொடியரது பாவம் எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணம் புறம்பல காணினும் போற்றகிலார் - இம்மாதிரி உலகில் கண்டாலும் மக்கள் வழிப்படுவதில்லை.

(37)

2977. இங்குநின் றானங்கு நின்றனன் எங்குளன்

பொங்கிநின் றான்புவ னாபதி புண்ணியன்

கங்குல்தின் றான்கதிர் மாமதி ஞாயிறு

எங்குநின் றான்மழை போலிறை²தானன்றே.

(ப. இ.) விழுமிய முழுமுதற் சிவபெருமான் என்றும் எங்கணும் நூக்கமின்றி நின்றருள்கின்றனன். அதனால் அவனை இங்கு நின்றான் அங்கு நின்றான் என்றோ, இவ் வலகத்துள்ளான் அவ் வலகத்துள்ளான் என்றோ சுட்டிக்கூற வொண்ணாது. அன்றியும் எங்குளன் என வினவவும்

1. ஞமனென். அப்பர், 5.67 - 18.

"பொன் வண்ண. 11. சேரமான், பொன், 1.

"ஆவே. நாலடியார், 118.

"பஞ்சின். 12. தடுத்தாட்கொண்ட, 159.

2. வானத்தான். 11. காரைக்காலம்மையார், அற்புதம், 6.

"சிந்தனைபோய். தாயுமானவர், 43. பராபர - 137.

ஒண்ணாது. என்னை, அவன் இல்லாதவிடம் இருந்தாலன்றோ, வினவுதலுண்டாகும் என்க. அவன் மெய்யன்பர்தம் அகக்கண்ணிற்கும் புறக்கண்ணிற்கும் பொங்கி விளங்கி அருள்கின்றனன். அவனே உலக முழுமுதல்வன். அவனே புண்ணிய வடிவின். அவன் இரவின் கண்ணும் நின்றருள்கின்றனன். இது "நள்ளிருளில் நடடம் பயின்றாடும் நாதன்" என்பதனால் விளங்கும். நிலவுக்கதிர் சேர் திங்களாகவும் நின்றருள்கின்றனன். வெம்மைக் கதிர் சேர் செம்மை ஞாயிறாகவும் நின்றருள்கின்றனன். எங்கும் மழைபோல் பேரருள் பொழியும் பெரும் பொருளாகவும் நின்றருள்கின்றனன். அவனே எல்லாம் வல்ல இறைவனாவன்.

(அ. சி.) புவனாபதி - உலகநாயகன். கங்குல் - இரவு. மழைபோல் - மேகம்போல்.

(38)

2978. உணர்வது வாயுமே யுத்தம் மாயும்

உணர்வது நுண்ணறி வெம்பெரு மாணைப்

புணர்வது வாயும் புல்லிய தாயும்

உணர்வுடல் அண்டமு மாகிநின் றானே.

(ப. இ.) சிவபெருமான் ஆருயிர்க்கு அறிவை விளக்குந் தன்மையில் அவ் வுயிர்களின் அறிவிற்கு அறிவாய் நிற்கின்றனன். ஆதலின் உணர்வதுவாயும் என்றனர். மேலும் இயற்கை யுணர்வு, முற்றுணர்வு முதலியன உடையனாதலின் சார்ந்தாரைக் காக்கும் தலைவனும் ஆகின்றனன். பொருள்களைத் திரிபின்றி புணர்வது நுண்ணறிவாகும். எம்பெருமான் எல்லாவற்றுடனும் வேற்றுமையின்றிப் புணர்ந்து நிற்கின்றனன். அங்ஙனம் பின்னற்புணர்ப்பாய்ப் புணர்ந்து நிற்பினும் அவன்றன் அருட்கண்ணால் மட்டுமே அவனை உணர்தல் முடியும். ஆருயிர்களின் கண்ணாலும் கருத்தாலும் அறிய வொண்ணா நுண்மையன். இவ்வுண்மை 'நூலுணர்வு உணரா நுண்ணியோன் காண்க'. என்னும் செந்தமிழ் மறைமுடிவினால் உணரப்படும். உணர்வு உடல் உலகம் அண்டம் எல்லாமாய் நிறைந்து நின்று அருள்பவனும் அவனே.

(அ. சி.) உணர்வதுவாய்-அறிவாய் நுண்ணறிவு - மெய்ப்பொருள் காணும் ஆராய்ச்சி அறிவு. புணர்வதுவாய் - எல்லாவற்றோடும் கூடியதாய். புல்லியதாய் - அறிதற்கு நுண்ணியதாய்.

(39)

2979. தன்வலி யாலுல கேழுந் தரித்தவன்

தன்வலி யாலே அணுவினுந் தானொய்யன்

தன்வலி யான்மலை எட்டினுந் தான்சாரான்

தன்வலி யாலே தடங்கட லாகுமே.

(ப. இ.) சிவபெருமான் தன்னுடைய முடிவிலாற்றலால் எழுவகை உலகங்களையும் தாங்குகின்றனன். தன் ஆற்றலாலேயே 'அணுவோர் அண்டமாம் சிறுமை கொள்' நுண்ணியனும் அவனே. 'அண்டமோர் அணுவாம் பெருமை கொள்' பரியனும் அவனே. தன் ஆற்றலாலேயே எண் பெரும் மலையும் ஒருங்கு கூடினும் ஒப்பாகப் பெருமையுமுடையன். அவன்றன் பேராற்றலுக்கு அளப்பருங் கடலும் ஒப்பாகா என்க.

(40)

1. அண்டமோ. 9. கருவூர்த்தேவர், 1.

2980. ஏனோர் பெருமைய னாகிலும் எம்மிறை

ஊனே சிறுமையுள் உட்கலந் தங்குளன்

வானோர் அறியும் அளவல்லன் மாதேவன்

தானே யறியந் தவத்தின் ¹அளவன்றே.

(ப. இ.) சிவன் மண்ணவர் விண்ணவர் மற்றும்முள்ளவர் எல்லாரினும் மேம்பட்ட பெருமையை உடையவன்.

ஆயினும் மெய்யன்பார்தம் ஊனார் சிறுமை உடலுட் கலந்து அங்கு நின்றருள்கின்றனன். அவனே எம் இறையாகிய சிவன்.

உட்கலந்து - உள் கலந்து; உள்ளம் கலந்து என விரிந்து உள்ளமாகிய ஆருயிர்களுடன் கலந்து எனப் பொருள்படும். அவன்

காப்போனுள்ளிட்ட எத்தகைய வானவராலும் அளந்தறிய வொண்ணா அளப்பருங் காட்சியன். அவனே எல்லாத்

தெய்வங்கட்கும் அவர் தம் தவத்துக்கு ஈடாக அருளாற்றல் நல்கும் திருவாணையன். அதனால் அவனே மாதேவன்.

நன்னெறி நான்மை நற்றவத்தின் அளவாகத் தன்னைத்தானே ஆருயிர்கட்கு அறியப்படுத்தும் தண்ணளியோன்.

மாதேவன் - பெரும்பொருட்டெய்வம்.

(அ. சி.) ஏனோர் - எத்தன்மை உடையவரினும். ஊனே சிறுமையுள் - அற்ப சரூரத்திலும். உட்கலந்து -

ஆன்மாவோடு கூடி.

(41)

2981. பிண்டாலம் வித்தில் எழுந்த பெருமுனைக்

குண்டாலங் காய்த்துக் குதிரை பழுத்தது

உண்டனர் உண்டார் உணர்விலா மூடர்கள்

பிண்டத்துட் பட்டுப் பிணங்குகின் ²றார்களே.

(ப. இ.) ஆருயிர்களின் உடம்பு ஆலமரத்திற்கு ஒப்பாகும். அம்மரத்தை அதன்கட் டோன்றிய விழுது

மதலையாய்த் தாங்குவது போன்று மக்களும் பெற்றோரைத் தாங்குகின்றனரல்லவா? அதனால் அஃதோர் அரிய

ஒப்பாகும். அத்தகைய உடம்பாகிய ஆலவிதையினின்று ஒரு பெரு முனை எழுந்தது. அதுவே உள்ளத் துறவாகிய

உறுதியென்னும் வைராக்கியமாகும். அம் முனை வளர்ந்து மரமாகி அதனினின்று உருள்வடிவாகிய நிறை பேரின்பமாம்

ஆலங்காய் காய்த்தது. அக் காய் சிவனுக்காவாகிய மாங்கனியாகப் பழுத்தது. குதிரை - மா. திருவருளால் அச்

சிவப்பெருங்கனியினை உணர்வின்கண் நுகர்ந்தவர் உண்டவராவார். அவர்களே திருவடிணர்வு கைவந்த

பெருந்தவத்தோர்; அவ் வணர்வு பெறும் நற்றவப் பேறு இல்லார் முழு மூடர்களாவார். அவர்கள் பிண்டமாகிய உடம்பிற்

புகுந்து பிறப்பு இறப்புகளுக்கு உட்பட்டு நிற்காப் பெருந்துன்பிற் றாங்குவார். அவர்கள் நன்னெறிக்கு வாராது

புன்னெறிப்பட்டு மாறுபடுகின்றனர்.

(அ. சி.) பிண்டாலம் வித்து - ஆலமரத்துக்கு ஒப்பாகிய உடம்பில் பெருமுளை - சித்த வைராக்கியம். குண்டாலம் - ஆனந்தம்.

(42)

1. யாதே. அப்பர், 5. 50 - 6.

" ஊனி. " 5. 47 - 3.

2. உழப்பின், 11. பட்டினத்தார், திருவிடைம மும், 10.

" படியில். 12. வெள்ளாணைச் சருக்கம், 2.

22. சர்வ வியாபி

(பெரு நிறைவி)

2982. ஏயுஞ் சிவபோக மூதன்றி யோரொளி

ஆயும் அறிவையும் ஆயா உபாதியால்

ஏய பரிய புரியுந் தனதெய்துஞ்

சாயுந் தனது வியாபகந் தானன்றே.

(ப. இ.) நன்னெறி நான்மை நற்றவப்பேற்றால் சிவக்களிப்பாகிய சிவபோகம் பொருந்தும். அதுவல்லாமலும் திருவருட் பேரொளியால் ஆயும் அறிவு உண்டாகும். நிலைப்பதும் நிலையாததுமாகிய பொருள்களின் வேறுபாடுகளை அறியும் அறிவே ஆயும் அறிவெனப்பட்டது. இவற்றை உள்ளவாறு ஆராய்வொட்டாது தடைசெய்து நிற்கும் அறியாமையால் பொருள்களில் பசை யென்னும் பரிவுண்டாகும். பசை - வாசனா மலம். அதனால் பருவுடல் உண்டாகும். பரியபுரி - பருவுடல். அவ் வுடம்பையும் அருந்தவப் பேற்றால் தன் வயமாக்கும் தன்மையுண்டாகும். சிவபெருமானின் அகல் நிறைவுள் ஆருயிர்கள் அமை நிறைவாக அடங்கியிருக்கும். அதனால் அவ் வுயிர்களின் முனைப்புச் சாய்ந்து கெடும். நிறைவு - வியாபகம். அவை மூன்றுவகைப்படும். 1. அகல் நிறைவு. 2. அமை நிறைவு. 3. அடங்கு நிறைவு. இவற்றை முறையே வியாபகம், வியாப்பியம், வியாத்தி எனவும் வழங்குப.

(அ. சி.) ஏயும் சிவபோகம் - சிவானந்தம் உண்டாம். ஆயும் அறிவு - ஆராய்ச்சி அறிவு. ஆயாவுபாதி - அவிச்சை. பரியபுரி - பூரித்துள்ள உடம்பு. தனதெய்தும் - தன் வசமாக அடையும். சாயும் - கெடும்.

(1)

2983. நானறிந் தப்பொருள் நாடவிட மில்லை

வானறிந் தங்கே வழியுற விம்மிடும்

ஊனறிந் துள்ளே ஊர்க்கின்ற ஒண்சுடர்

தானறிந் தெங்குந் தலைப்பட 1லாகுமே.

(ப. இ.) அடியேனுடைய சுட்டறிவினாலேனும் சிற்றறிவினாலேனும் அச் சிவபெருமானை, நாடியறிவதற்குரிய இடமில்லை. வானாகிய திருவடியுணர்வு கை வந்த மேலோர் அவனருளாலே அவன்தான் வணங்கும் பேரன்பு வாய்ந்த சூர்மிகு நாயன்மாராவார். அவர்வழியே சென்று நாமும் தொழுதல் வேண்டும். அப்பொழுது அச் சிவபெருமான் விளங்கி வெளிப்படுவன். வான்: ஆகுபெயர், நாயன்மார். விம்மிடும் - விளங்கி வெளிப்படும். அருளால் ஊர் அறிந்து ஊயுமாறு நின்று ஒளிரும் ஒண்சுடர் அச் சிவன். அவ் வண்மை கைவரப் பெற்றால் 'தமியேன் ஊம் புகுதல் யானே யுலகென்பன் இன்று' என்பதற்கிணங்க அவ் வுயிர் எங்கனும் செறிவாய் நிற்கும். பாலுட் கரந்த தேனும், சோறுட் கரந்த நெய்யும் முறையே அப் பால் முழுவதிலும் நிறைந்தும், அச் சோறு முழுவதிலும் நிறைந்தும் விளங்குவன இதற்கு ஒப்பாகும்.

1. ஞானத். அப்பர், 5. 91 - 3.

" அரக்கொடு. சிவஞானபோதம், 2. 1 - 4.

(அ. சி.) வான் - மேலோர். வழியுற - ஞானயோக வழியேசெல்ல. விம்மிடும் - பூரணம் ஆவார்.

ஊனறிந்து - உயிர்ச்சாட்சியாகி.

(2)

2984. கடலிடை வாழ்கின்ற கவ்வை யுலகத்து

உலிடை வாழ்வுகொண் டுள்ளொளி நாடி

உலிடை வைகின்ற உள்ளூறு தேவனைக்

கடலின் மலிதிரை காணலு 'மாமே.

(ப. இ.) ஆருயிர்கள் கடலிடைக் காணும் கலத்து நாப்பண் வாழ்வார் படும் பெரும் துன்பம் போன்று துன்புடனே வாழ்கின்றன. இதுவே உலக வியல்பின் உண்மை. இவ் வுலகில் உடம்பிடை வாழும் ஆருயிர்கள் தம் அறிவு வடிவத் தன்மையை ஆராய்தல் வேண்டும். அங்ஙனம் ஆராயின் அருளால் உயிருக்கு உயிராய் விளங்கும் இயற்கைப் பேரறிவுத் தெய்வமாகிய சிவபெருமானைக் காணுதல் அமையும் அக்காட்சி கடலின் கண்ணுள்ள நீர் தன்பால் தோன்றும் பேரலையைக் காண்பதனோடொக்கும். இதனால் நூரே நூரைக் காண்கின்றதாம் என மயங்கிப் பொருள் ஒன்றென மாறுபடக் கூறுவாருமுளர். அது பொருந்தாது. ஈண்டுக் கடல் என்பது நூருக்கு இடங்கொடுத்து விரவி நிற்கும் வெளி. இது சிவபெருமானுக்கு ஒருபுடையொப்பாகும். நீர் ஆருயிர்க்கு ஒப்பாகும் நீரின்கண் அலை யெழுந்து தோன்றுமாறு துணை புரியும் காற்று திருவருளுக்கு ஒப்பாகும். அலை ஆருயிர்களின் புடை பெயர்ச்சிக்கு ஒப்பாகும். இந்நான்கு பொருளும் கெடாது. ஒரு பொருளுமாகாது, பின்னிப் புணர்ந்து வேறற நிற்கும் நிலையிற்றான் இக்காட்சி புலனாகின்றது. இதனைத் தெளியவுணர்வரேல் மயங்காரென்க.

(அ. சி.) கவ்வை - துன்பம். உள்ளொளி - ஆன்ம சித்தொளி உள்ளூறு தேவன் - சிவன். கடலின்

மலிதிரை - ஓயாமல் வரும் கடல் அலைபோல எப்போதும் தவறாமல்.

(3)

2985. பெருஞ்சுடர் மூன்றிலும் உள்ளொளி யாகித்

தெரிந்துட லாய்நிற்குந் தேவர் பிரானும்

இருஞ்சுடர் விட்டிட டிகவிட மெல்லாம்

பரிந்துடன் போகின்ற பல்கோரை 'யாமே.

(ப. இ.) ஞாயிறு திங்கள் து என்று சொல்லப்படும் பெருஞ்சுடர் மூன்றும் சிவபெருமானுக்குரிய எண்பெரும் வடிவங்களைச் சார்ந்தனவாகும். ஏனைய ஐந்தும் முறையே நிலம், நீர், காற்று, விசம்பு, ஆருயிர்கள் என்று சொல்லப்படும். சிவபெருமான் அம் முச்சுடர்களையும் வடிவாகக் கொண்டிருப்பது போன்று அவற்றை ஒளிர்ச் செய்து அவற்றிற்கு உள்ளொளியாக நிற்பவனும் ஆகின்றான். அவனே தேவர் பிரானுமாவன். உலகிடை எங்கணும் எக்காலத்தும், பிறப்பால், சிறப்பால், பேசும் மொழியால், குறிக்கோளால் ஒருவரோடொருவர் மாறுபடு

1. ஆளென்ப. 11. பட்டினத்துப். கோயில் நான்மணி, 24.

" காண்பானும். வினாவெண்பா, 11.

" நட்புநார், நாடடியார், 12.

2. நோக்காதே. அப்பார், 6. 11 - 5.

கின்றனர். அவரிடையே சிவபெருமான் கலந்து நின்றருள்கின்றனன். ஆயினும் மெய்யன்பர்கட்கு அவர்தம் அழியா அன்பிற்கிணங்கி அவரவர் பால் மிக எளிமையனாய் எழுந்தருள்கின்றனன். அவன் பல்வேறு வகையாகக் காணப்படும் சிறிய கோரைப் புற்போன்ற மிக நுண்ணியனாய்க் கலந்தருள்கின்றனன்.

(அ. சி.) தெரிந்து உடலாய் நிற்கும் - அம் முச்சுடரையும் ஆராய்ந்து உரை உடம்பாகக்கொண்டு இருக்கின்ற. இகலிடம் எல்லாம் - மாறுபாடுடைய தேசங்கள் முற்றும். பரிந்து உன்போகின்ற - அன்பரை விரும்பி அவரோடு போகின்ற பல் கோரை - புல்லியன்; சிறுவன்.

(4)

2986. உறுதியி னுள்வந்த வள்வினைப் பட்டும்

இறுதியின் வீழ்ந்தார் இரணம தாகுள்

சிறுதியின் உள்ளொளி திப்பிய மூர்த்தி

பெறுதியின் மேலோர் பெருஞ்சுட 'ராமே.

(ப. இ.) ஆருயிர்க்கிழவர்கள் உடம்பின்மாட்டுக் கொண்டுள்ள அளவிறந்த பற்றினால் இருவினைக் குட்பட்டு உழல்வர். அவ் இருவினையும் மிக நுண்மையவாய் வந்து கூடும். கூடவே பொறுக்கலாற்றாத் துன்பம் எய்துவர். அத் துன்பத்தைப் போக்கும் புகலிடம் நாடிவிரைகுவர். அப் புகலிடம் வேறு எங்கும் இலாமையால் சிவன்பால் வந்து சார்வர். அச் சிவபெருமான் தன்னை அடைந்தார் வினை தூர்க்கும் தலைமைப் பண்பாடுடையன். அதனால், வந்தடைந்தார் வினையை

வாட்டி யகற்றுவன். ஈண்டுவினை என்பது எஞ்சுவினையாகும். அதுவே எரி சேர்ந்த வித்துப் போன்றிற்றுமாதும். அதுவே மன்னிக்கப்படுவதுமாகும். சிவர் தப்பாக எண்ணுகின்றனர், பாவம் செய்யச் செய்ய மன்னிப்பன் பரமன் என. பரமனையடைந்தார் மூண்டும் பாவஞ் செய்வரேல் யாண்டும் மன்னிப்பு எய்தார். 'இதுவே பின்னை மறத்தல் பிழை' என்பதாகும். மேலும் 'செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு' என்னும் செந்தமிழ்ப் பொதுமறையின் செம்பொருளும் இதுவேயாம். சார்ந்தார் சிவப்பணிக்கண் சாரார் இருவினையை, நோந்தார்க்காம் எஞ்சகலல் நேர் என்பதே வாய்மையாகும். அவரைப் பொன்போற் பொலியச் செய்வன். சிறுதியாகிய ஒடுங்கிய உள்ளத்தின்கண் உள்ளொளியாக விளங்குவன். அவனே உயர்வற உயர்ந்த ஒரு பெரும் ஒண்மைக் கடவுள். 'அன்பறாது என்னெஞ்ச அவர்க்கு' எனவும், 'வீடும் வேண்டா விறலின் விளங்கினார்' எனவும் காதலர் தன்மை கட்டுரைப்பதற்கிணங்க வேறு எதன்கண்ணும் பெறுமாறுள்ள சிறு வேட்கையும் இல்லாதார் மேலோராவர். அவரே நாயன்மாராவர். அவர்க்குச் சிவபெருமான் உணர்வினுள் உணர்வாய் ஒளிரும் பெருஞ்சுடராவன்.

(அ. சி.) உறுதியினுள் - தேக அபிமானத்தால் உள்வினைப்பட்டு - இருவினையின் வசமாய். வீழ்ந்தார் - தன்னை விரும்பி வந்தடைந்தவர்க்கு இரணமதாகும் - பொன்போல் உதவுவன். இறுதியினுள் - ஒடுங்கிய

1. முன்னம். அப்பர், 4. 1 - 4.

" தன்னைச். " 4. 106 - 1.

" சார்ந்தாரைக். சிவஞானபோதம், 10. 2 - 2.

" தன்னை. " 12. 4 - 3.

சித்தத்தில். ஒளி - விளங்கும். பெறுதி இல் மேலோர் - விருப்பு வெறுப்பு இல்லாத தவசிகளுக்கு.

(5)

2987. பற்றினுள் னேபர மாய பரஞ்சுடர்

முற்றினு முற்றி முளைக்கின்ற மூன்றொளி

நெற்றியி னுள்ளே நினைவாய் நிலைதரு

மற்றவ னாய்நின்ற மாதவன தானன்றே.¹

(ப. இ.) 'பற்றுக் பற்றற்றான் பற்றினை' என்பதனால் பற்றப்படும் பொருள்கள் பலவற்றுள்ளும் மாறாததும், சிறந்ததும், வேறாகாததும், கூறாகாததும் ஆகிய மெய்ப்பொருள் சிவபெருமான் ஒருவனே. அவனையே பற்றுதல்வேண்டும். அவன் யாண்டும் நூக்கமற நிறைந்து விளங்கியருள்கின்ற அன்பறிவு ஆற்றலாகிய மூன்றொளி. அவன் ஆருபிர்களின் புருவநடுவின்கண் அவ் வுயிர்களுக்கு நினைப்பிக்கும் நினைவாய் நிலைத்தருள்வன். அவன்

'உள்குவார் உள்ளத்துள்ளே அவ் வருவாய் நிற்கின்ற அருளுடையவன்' ஆதலின் அத்தகைய வடிவுசேர்

பெருந்தவத்தோனும் அவனே. மாதவன் - மாதோடு கூடிய தவன் என்றலும் ஒன்று.

(அ. சி.) பற்றினுள் - பற்றப்படும் பொருள்களுள். பரமாய - மேலாய. முற்றினுமுற்றி - எங்கும் நிறைந்து.

மூன்றொளி - இரவி, மதி, த°. நெற்றியினுள்ளே - ஆஞ்செயில். நினைவாய் - கருதியவண்ணமாய். மற்று அவனாய் - அக்கருதியவன் வடிவமாய்.

(6)

2988. தேவனு மாகுந் திசைதிசை பத்துளும்

ஏவனு மாம்பிரி நூருல கேழையும்

ஆவனு மாமமர்ந் தெங்கு முலகினும்

நாவனு மாகி நவிறுகின் றானன்றே.

(ப. இ.) சிவபெருமான் பதின் புலமாகிய பத்துத் திசையுள்ளும் தானே விழுமிய முழுமுதற் கடவுளாய்

விளங்குவன். அவன் எல்லாரினும் மேம்பட்ட 'வினையின் நூங்கி விளங்கிய அறிவின் முனைவனும்' ஆவன். விரி நூர் வியனுலகம் ஏழினும் நிறைந்து நிற்குமவனும் ஆவன். அவன் எங்கணும் விரும்பி இயைந்தியக்கும் இயவுளுமாவன். அவன் எல்லாவுலகிடை வாழும் உயிர்கள் அனைத்திற்கும் நாவில் நின்று நவிறுகிக்கும் நன்மொழியுமாவன். எனவே எல்லா நிகழ்வுகளும் சிவபெருமானின் திருவருள் நிகழ்வின் ஏரினாலேயே ஆகும். அச் சிவபெருமான் நாயன்மார் நாவின்நின்று அவர்களும் உலகமும் உய்தற்பொருட்டுத் தன்னைப் பாடுவித்தருள்கின்றனன். இது சிவபெருமான் உடனாய் நின்று செய்து போதரும் காட்டும் உதவியாகும். நம்பியாரூருக்குப் பித்தனென்று பாடுகவென்று பணித்தருளியதும், 'தில்லை வாழந்தனார்த மடியார்க்கு மடியேன்' என்று பாடப் பணித்தருளியதும்,

1. துஞ்சும். அப்பர், 5. 93 - 8.

2. மலையினார். சம்பந்தர், 1. 76 - 1.

" பத்திமையாற். அப்பர், 6. 54 - 3.

" நாயேனைத். 8. திருக்கோத்தம்பி, 12..

" விண்ணின்று. திருக்குறள், 13.

சேக்கிழாரடிகளுக்கு 'உலகெலாம்' என அடியெடுத்துக் கொடுத்தருளியதும் 'காட்டிக் காண்டல்' கடனாதலின் காணும் உதவியாகும். அம் மட்டுமன்றி முழுவதும் தானே கண்டது 'மதிமலி புரிசை' எனத் தொடங்கும் திருமுகப் பாசுரமாகும். இத்

திருப்பாசரம் திகழும் பதினொராம் திருமுறையும், சிவஞானபோதப் பதினொராம் நூற்பாவும் முறையே இலக்கிய இலக்கண முறையாய்த் திகழ்வன காண்க.,

(அ. சி.) ஏவனும் ஆம்-எம் மேம்பாடு உடையவனும் ஆம். ஆவனும்-வியாபித்திருப்பவனும். நாவனும்-நாக்கு வல்லவனும் ஆகி.

(7)

2989. நோக்குங் கருடன் நொடியே முலகையும்

காக்கு மவனித் தலைவனு மங்குள

நூக்கும் வினையென் நிமலன் பிறப்பிலி

போக்கும் வரவும் புணரவல் லானன்றே.

(ப. இ.) விண்ணிடை மிகச் சேய்மையினின்றும் மண்ணிடை மிக நுண்ணிய பொருளையும் குறிக்கொண்டு நோக்கி எண்ணியவாறு நண்ணிக்கைக் கொள்ளும் திண்மைப் பண்பு கருடன் பாலுளது. அதனால் சிவபெருமானைக் கருடனை ஒத்தவன் என்று ஒதினர். அச் சிவபெருமான் நொடிப்பொழுதினுள் ஏழுலக முதலிய அனைத்துலகங்களையும் காக்கும் முழுமுதல்வனாவன். ஆங்காங்குள்ள மெய்யடியார்களது வினைகளை நூக்கியருள்வன். அவன் இயல்பாகவே பாசங்களினின்று நூங்கியவன்; அதனால் நின்மலன் எனப்படுவன். அழியாப் பொருள்களினின்று அகல்வதே அமைவுடைத்து. அவற்றை அகற்றுவது அமையாது. ஆதலின் நூக்குவதென்று ஓதாது நூங்கியதென ஒதுகின்றனர். 'ஏலா இயற்கையினில் நூங்கல் எவர்க்குமாம், ஏலா அவை நூக்கல் இங்கு' என்பதனை நினைவு கூர்க. அவன் 'பிறவா யாக்கைப் பெரியோ'னாதலின் பிறப்பிலி. போக்கும் வரவும் புணர்வும் இன்றிப் புணரவல்லான். உடலின் உறுப்பு உறுப்பியாகிய உடலோடும், பாலுண் குழவி ஈன்ற மாலுண் தாயோடும் போக்கும் வரவும் புணர்வுமிலாப் புணர்ப்பாய் அமைவன இதற்கு ஒப்பாகும். கருடன் உவம ஆகுபெயராசச் சிவனைக் குறித்தது.

(அ. சி.) நோக்குங் கருடன்-எப்பொருளையும் எளிதில் காணும் கருடன் ஒத்தவன். அங்குள - எவ்விடத்தும் உள்ள அடியார்களது.

(8)

2990. செழுஞ்சடை யன்செம்பொ னையொக்கு மேனி

ஒழிந்தன வாயும் ஒருங்குடன் கூடுங்

கழிந்திலன் எங்கும் பிறப்பிலன் ஈசன்

ஒழிந்தில கேமுல கொத்துநின் றானே.

(ப. இ.) முழுமுதற் சிவபெருமான் செழுமைவாய்ந்த பின்னல்வாரச்சடையன். அவன் செம்பொனையொக்கும் திருமேனியன். அவன் ஆக்கப்பாடாகிய காரிய நிலை ஏதும் எய்தாதவன். அந்நாடமிருந்தும்

1. பொன்னார். ஆரூர், 7. 24 - 1.

" பொன்னொத்த மேனிய. அப்பர், 4. 81 - 9.

முழுமுதற் சார்புத் தன்மையினால் சாரப்படும் காரியப்பாடுகள் அனைத்துடனும் ஒருங்குடன் கூடி உறையும் ஒப்பில்லாதவன். அவன் யாண்டும் எவற்றையும் விட்டு நூங்கும் நிலைமையனல்லன். பிறப்பிலன். எல்லாவற்றையும் இறைந்தியக்கி ஆளும் ஆண்டானுமாவன். தன்பொருட்டு ஒன்றும் வேண்டாது ஆருபிர்களின் பொருட்டே அனைத்தும் வேண்டி அவற்றுடன் கலந்து விளங்கிநிற்கும் அம்மானும் அவனே. இவ்வாறே ஏழுலகங்களுடனும் கலந்துநின்றருள்பவன் சிவன்.

(அ. சி.) ஒழிந்தனனாயும் - ஒன்றும் ஆகாதவனாயிருந்தும். ஒருங்குடன் கூடும் - எல்லாவற்றோடும் கூடியிருப்பன். கழிந்திலன்-நூங்கான். ஒழிந்திலகு - தனக்கெனப் பொருள் இன்றி விளங்கும்.

(9)

2991. புலமையின் நாற்றமில் புண்ணியன் எந்தை

நலமையின் ஞான வழக்கமு மாகும்

விலமையில் வைத்தள வேதியர் கூறும்

பலமையில் எங்கும் பரந்துநின் றானே.

(ப. இ.) சிவபெருமான் இயற்கையுணர்வும் முற்றுணர்வும் ஒருங்குடையவன். அதனால் செயற்கைப் புலமையின் நாற்றமும் இல்லாதவன். அவன் புண்ணியவடிவின். அவனே எந்தையாவன். நன்மைப் பாடமைந்த மெய்யுணர்வு வடிவின். ஆருபிர்களை விட்டுநூங்காப் பெரு வழக்குள்ளவனும் அவனே. வேதியர் தாங்கற்ற வேதங்களைக் கூறிவிற்கின்றனர். அதனால் அச் சிவபெருமான் அவர்கள்பால் பாலின் நெய் போல் மறைந்து பரந்துநிற்கின்றான்.

(அ. சி.) புலமை.....புண்ணியன் - செயற்கை அறிவு சிறிதும் இல்லாத புண்ணியன். நலமை.....பலமையில் - நன்மையைத் தாராத ஞானாப்பியாசத்தைக் காசு கொடுப்பவருக்கு விற்கும் ஆரிய வேதத்தை ஓதும் வேதியர் கூறும் பல பொருள்களில் ஒன்றிலும் சேராதவன்.

(10)

2992. விண்ணவ னாயுல கேழுக்கு மேலுளன்

மண்ணவ னாய்வலஞ் சூழ்கடல் ஏழுக்குந்

தண்ணை வாயது தன்மையின் நிற்பதோர்

கண்ணை வாகிக் கலந்துநின் றானன்றே.

(ப. இ.) சிவபெருமான் தூய விண்ணின்கண் உறைவனாய் ஏழுலகங்களுக்கும் அப்பாலுள்ளான்.

மண்ணுலகத்துள் உறைவனாய் கடல் ஏழுக்கும் இப்பாலுள்ளான். அவன் 'அறவாழியந்தணன்' ஆதலின் மிக்க தண்ணையைய உடையவன். தண்ணை - திருவருட்குளிர்ச்சி. இதுவே அவனுக்குரிய என்றும் பொன்றாவியற்கைத் தன்மையாகும். அவனே ஆருயிர்க்குக் கண்போன்ற நனிமிகு பெருமையை உடையவன். அவன் அனைத்துயிருடனும் அனைத்துலகுடனும் பிரிப்பின்றிக் கலந்து நிற்கும் பேரருட் பெருமையன்.

(அ. சி.) கண்ணைவனாகி - பெருமையுடையவனாய்.

(11)

1. வேத. அப்பர், 5. 99 - 4.

2. ஊனவனை. " 6. 69 - 9.

2993. நின்றனன் மாலொடு நான்முகன் தானாகி

நின்றனன் தான்நிலங் கழொடு மேலென

நின்றனன் தான்நெடு மால்வரை ஏழ்கடல்

நின்றனன் தானே வளங்கனி யாயன்றே.

(ப. இ.) சிவபெருமான் மாலொடு நான்முகன் தானாகவும் நின்றனன். அஃதாவது அவர்களுடன் விரவி

அவர்களைக்கொண்டு காப்புப் படைப்பு ஆகிய தொழில்களைப் புரிவிக்குங்கால் நிற்பது மேலும் பேரழிக்குப்பின் தானே நேரில் படைத்தலும் காத்தலும் புரிந்தருள்வனாதலின் அப்பொழுது நேரே அவ்வப் பெயர்களுடன் விளங்குவன். அவன் எங்கனும் பரம்பியிருக்குந் தன்மையில் நிலத்தின்மேலும், கழும், நிலத்திலும் நிறைந்துநிற்கின்றனன். மேலும் பெருமையாய், ஏழுகடலாய் நின்றவனும் அவனே. அவன் மெய்யடியார்தம் உணர்வுள்ளது வளமிக்க சிவமாம் மாணிக்கத் துங்கனியாய் விளங்கி இன்புற்றிருந்தனன்.

(அ. சி.) வளங்கனி - அன்பர்க்கு வளப்பம் பொருந்திய மாங்கனி ஒத்து.

(12)

2994. புவனா பதிமிகு புண்ணியன் எந்தை

அவனே உலகில் அடர்பெரும் பாகன்

அவனே அரும்பல சுவனு மாகும்

அவனே இறையென மாலுற்ற 1வாறே.

(ப. இ.) சிவபெருமான் இருநூற்று இருபத்துநான்கெனும் எண்ணுட்பட்ட புவனங்கள் முற்றிற்கும் ஒரே ஒப்பில்லாத முழுமுதல் தலைவன். அவன் புண்ணியந் திரண்டு நண்ணிய புண்ணிய வடிவினன். எம்மனோர்க்கு ஆர் உயிர்த் தந்தையாவன். அவனே உயிர்க்குயிராய் அண்ணித்துநின்று அவ்வுயிர்களைத் திருவடிப் பெருமை எய்துமாறு இடையறாது இயக்கும் பாக இயவுளும் ஆவன். அவனே ஆருயிர்கள் அனைத்துடனும் நேர்நிற்றலால் அவ்வுயிர்களுமாவன். இஃது உயிர் உடலாயிருப்பது போன்றதோர் ஒப்பாகும். அவனையே இறையென்று அருளால் உணர்ந்த தெருளாளர் மாலுற்று நூங்காநினைவினராய் ஒங்கும் இன்பம் எய்தினர். பாகஇயவுள்: செவ்விரைச் செய்யும் சிவபெருமான் மால் - பெருங்காதல்.

(அ. சி.) அவனே.....சுவனும் ஆம்-பூமியிலுள்ள உயிர் வருக்கங்களை நடத்துபவன். மால் - விருப்பம்.

(13)

2995. உண்ணின் றொளிரும் உலவாப் பிராணனும்

விண்ணின் றியங்கும் விரிகதிர்ச் செல்வனும்

மண்ணின் றியங்கும் வாயுவு மாய்நிற்கும்

கண்ணின் றிலங்கும் கருத்தவன் 2தானன்றே.

1. சிவனரு. சிவஞானசித்தியார், 1. 3 - 11.

2. விண்ணானாய். அப்பர், 6. 12 - 5.

" வாயானை. " " 19 - 8.

(ப. இ.) ஆருயிரின் உள்ளத்துள் நின்று ஓவாது இயங்கும் கேடில் உயிர்ப்பும் அவன் அருள் துணையால் இயங்குகின்றது. அதனால் அவ் வுயிர்ப்பும் சிவனே எனப்படும். வானத்தியங்கும் விரிந்த கதிர்களையுடைய பகலவனும் அவனே. பகலவன் - ஞாயிறு. மண்ணிலகினின்று ஒலித்தசைத்துத் திரட்டும் காற்றும் அவனே. ஆருயிர்களின் நெஞ்சகத்து நின்றியக்கும் கருத்தாகின்றவனும் அவனே.

(அ. சி.) கண்ணின்று - அன்பர் உள்ளத்தின்கண் இருந்து. கருத்தவன் - கருதும் பொருளவன்.

(14)

2996. எண்ணும் எழுத்தும் இனஞ்செயல் அவ்வழிப்

பண்ணுந் திறனும் படைத்த பரமனைக்

கண்ணிற் கவரும் கருத்தில் அதுவிது

உண்ணின் றுருக்கியோர் ஆயமு¹மாகுமே.

(ப. இ.) விழுமிய முழுமுதற் சிவபெருமானை இடையறாது எண்ணி ஈடேறுவதற்குரிய செந்தமிழ்த் திருமறை (2550) திருவைந்தெழுத்தாகும். அதனை ஓதுதற்குரிய திருவெண்ணூறணிதல் சிவமணி பூணுதல் சிவனடியாரையும் திருக்கோவிலையும் சிவனெனவே வழிபடுதல் முதலிய இனச் செயல்களுடன் கணித்தல்வேண்டும். அவற்றின் தொடர்பாய் திருமுறைத் திருப்பாட்டுக்களைப் பண்ணொடும் திறனொடும் பாடுதல் வேண்டும். அவ்வைந்தெழுத்தாய் இமையம், பண்ணாய்த் திறனாய்த் திகழ்பவனும் அவனே. அவற்றைப் படைத்தருளிய பரமனும் அவனே. அவனை அவனருளால் உணர்வின்கண் உணருங்கள். உணர்ந்தால் அது இது எனச் சுட்டறிவால் தோன்றும் வேறுபாட்டை நூக்கியருள்வன். உள்நின்று உருக்கி அன்பைப் பெருக்குவிப்பன். அதன் வாயிலாகத் திருவடிப் பேரின்பமாகிய ஊதியத்தை ஈந்தருள்வன்.

(அ. சி.) எண்ணும் - கணிக்கும். எழுத்தும் - ஐந்தெழுத்தும். இனம் செயல் - முறைப்படி கணித்தல் அவ்வழிப் பண்ணும் திறனும் - அம்மாதிரி சாதனம் செய்யும் முறையும். கண்ணிற் கவரும் - அறிவினால் அறியுங்கள். கருத்தில். . . . ஆமே - அறிந்தால் சித்தத்தில் விகற்பத்தை நூக்கி ஒப்பற்ற ஊதியம் ஆவான்.

(15)

2997. இருக்கின்ற எண்டிசை அண்டம்பா தாளம்

உருக்கொண்டு தன்னடு வோங்கவிய வண்ணங்

கருக்கொண்டு எங்குங் கலந்திருந் தானே

திருக்கொன்றை வைத்த செழுஞ்சடை யானே.

(ப. இ.) யாண்டும் காரியமாய் நிலைபெற்றிருக்கின்ற எண்புலத் தோடும், அவ்வப் புலங்களில் காணப்படும் பல்வேறு அண்டங்களோடும், பாதாளத்தோடும் கலப்பால் 'உலகமே உருவமாகத்' திருவுருக்கொண்டுள்ளான். அவையனைத்தும் நெறிமுறையான் இயங்குதற் பொருட்டுத் தன்னிடத்து ஓங்கத் தான் நடுவாய்க்காரணமாய் நின்றுள்ளான். இம்முறையான் செம்மையுற எங்கணும் கலந்துள்ளான். அவனே திருக்கொன்றை மாலையினைப் பின்னல் திருச்சடைக்கண் சூடியருளிய சிவபெருமானாவன்.

1. கண்ணவன்காண். அப்பர், 6. 52 - 1.

(அ. சி.) உருக்கொடு - தோன்றி. தன்னடுவோங்க - தன்னிடத்து ஓங்க. இவ்வண்ணம் கருக்கொண்டு - இவ்வகையாய் ஏதுவினால்.

(16)

2998. பலவுடன் சென்றஅப் பாழ்முழு தீசன்

செலவறி வாரில்லை சேயன் அணியன்

அலைவிலன் சங்கரன் ஆதிஎம் ஆதி

பலவில தாய்நிற்கும் பான்மைவல் லானே.

(ப. இ.) இயங்குதிணையும் நிலைத்திணையுமாகவுள்ள அளவில்லாத பல பொருள்களுடன் கூடியது அழகிணையுடைய இந்நிலவுலகம். இவ்வுலக முழுவதும் கலப்புத் தன்மையால் ஒன்றாய்ப் பிரிப்பின்றி விரவி நிற்கும் முழுமுதற் பரம்பொருள் சிவபெருமான் ஒருவனே. அவனே ஈசன். அவன் இவ்வுலகுடன் இயைந்து இவ்வுலகை நடத்தும் இயல்பின் மெய்மைத் தன்மையை உள்ளவாறுணர்வாரில்லை. அவன் அன்பாக்கு மிகவும் அணியனாகவுள்ளான். அல்லாதார்க்கு மிகவும் சேயனாகவுள்ளான். அணிமை - கிட்டம் சேய்மை - எட்டம். அவன் எவ்வகை மாறுபாடும் இல்லாதவன். எல்லாவுயிர்க்கும் யாண்டும் இன்பஞ் செய்தலின் அவன் திருப்பெயர் சங்கரன். அவன் ஆதியாகிய நடப்பாற்றலோடு கூடியவன். எம்முடைய அன்பறிவாற்றல் யாண்டும் செம்மையாக நிகழ்வதற்கு என்றும் காரணமாகவுள்ளவனும் அவனே. அவன் ஒன்றாய் வேறாய் உடனாக என்றுரைக்கப்படும் பலவாகக் கலப்புற்றிருப்பினும் அவன் ஒத்தாரும் மிக்காரும் இல்லாத ஒரு முதல்வனையாவன். மேலும் பலவாய்க் காணப்படும் பான்மையனும் அல்லன். அவன் எவ்வகையா நோக்கினும் 'ஒன்றே குலமும், ஒருவனே தேவனும்' (2066) என்னும் செந்தமிழ்த் திருமறையின் வண்ணம் ஒழுக்குவதே சாலச் சிறந்ததாகும் 'ஆதி' இரண்டினுள் முன்னது நடப்பாற்றல்; பின்னது காரணம்.

(அ. சி.) பரிவுடன் - இயங்குவன நிற்பன முதலிய பல பொருள்களுடன். செலவு - ஆணை. அலைவிலன் - மாறாதவன். பல இலவாய் - பல என்பது இல்லாதா நிறைந்து.

(17)

2999. அதுவறி வானவன் ஆதிப் புராணன்

எதுவறி யாவகை நின்றவன் ஈசன்

பொதுவது வான புவனங்கள் எட்டும்

இதுவறி வான்நந்தி எங்கள் 'பிரானே.

(ப. இ.) ஆருயிர்களின் அறிவை விளக்கி அவற்றின் அறிவினுக்கு அறிவாக நிற்பவன் சிவன். இது மோர் பாலுடன்கூடி அப் பாலினைத் தயிராக்குவது போன்றாகும். ஆசிரியன் அறிவு மாணாக்கன் அறிவுடன் கூடி மாணாக்கன் அறிவை விளக்குவதும், ஞாயிற்றின் ஒளி கண்ணொளியுடன் கூடி கண்ணை விளக்குவதும் இதற்கு ஒப்பாவன. எல்லாவற்றினுக்கும்

1. மறையினால். சிவஞானசித்தியார், அவையடக்கம்.

" பத்திமையாற். அப்பர், 6. 54 - 3.

" கந்தமலர்க். " " 84 - 4.

" மணமுலா. சம்பந்தர், 1. 76 - 6.

காரணமான ஆதியாற்றலையுடைய பழையோன். எவ்வகை அளவைகளானும் அறியவொண்ணா நிலைமையில் என்றும் பொன்றாது இயற்கையாக நின்றோன். அவனே அருளாட்சிச் செல்வன். அவனே ஆருயிர் அனைத்திற்கும் பொதுவுடைமையாகப் புகலப்படும் பேருலகங்களாகிய புனங்களுக்கணும் நிறைந்துநிற்கும் பொருவில் பெரும் பொருள். எட்டும் - நிறைந்துநிற்கும். என்னுடன் முப்பாலாயிருந்து 'என்னைப் படைத்துத் தன்னை நன்றாகத் தமிழ்செய்யுமாறு' பாடுவித்த (152, 148) இத் தனிப்பெரும் செந்தமிழ்த் திருவாகமம் என்னும் இத் 'திருமந்திர மாலையினை' அறிபவன் அச் சிவபெருமானே. அவனே திருநந்தி. அவனே எங்கள் ஆருயிர் இன்றமிழ்ப்பெருமான். இத் திருப்பாட்டுக் கேட்பித்தல் அருளுகின்றது. முப்பால்: ஒன்றாய், வேறாய், உடனாய் நிற்கும் மூன்று நிலை.,

(அ. சி.) அதுவறிவானவன் - அச் சுவர்களின் அறிவுருவானவன். ஆதிப் புராணன் - தலைமையுடைய பழையோன். எது அறியா வகை - எப் பிரமாணத்தாலும் அறியாவகை. பொதுவதுவான - பொதுவான. புனங்கள் - உலகங்களில். எட்டும் - வியாபித்தவன். இது அறிவான் - யான் கூறும் இதனை அறிபவன்.

(18)

3000. நூரும் நிலனும் விகம்பங்கி மாருதந்

தூரும் உடம்புறு சோதியு மாயுளன்

பேரும் பராபரன் பிஞ்சுகன் எம்மிறை

ஊருஞ் சகலன் உலப்பிலி தானன்றே.

(ப. இ.) விழுமிய முழுமுதற் சிவபெருமான் நூரும் நிலனும் விகம்பும் தூயும் காற்றுமாய் விரவி

விளங்குகின்றான். அவன் எங்கணும் தூருபோன்று வெளிப்பட்டுத் தோன்றும் காரணமுமாய் நிற்கும் மெய்ப்பொருள் மேலோன். வேர் மறைந்த காரணம். மரமாகிய காரியத்தைத் தாங்கிநிற்கும் காரணங்கள் இரண்டுள. அவற்றுள் ஒன்று வெளிப்படாக் காரணம் அதுவேர். மற்றொன்று வெளிப்படுகாரணம், அது தூர். அதுபோல் ஆருயிர்க்கு வெளிப்படுகாரணம் ஈன்றார். வெளிப்படாக் காரணம் ஆன்ற சிவபெருமான். இவற்றை ஒருபுடையொப்பாக முறையே பொருண்முதற் காரணம் வினைமுதற் காரணம் எனவுங் கூறலாம். உடம்பகத்து அறிவொளியாய் விளங்கும் ஆருயிர்களுடன் தனிப்பெருந் தலையளியாற் கலந்து அவ்வயிர்களாகவே நிற்பவனும் அவனே. எல்லாவற்றுடனும் இவர்தந்தூரும் எழில்சேர் விழுமியானும் அவனே. என்றும் பொன்றா உலப்பிலா ஒருவனும் அவனே. பெரும்பூதங்களின்

முறைவைப்பு ஒருபுடை யொப்பாக 'நமசிவய' என்னும் நற்றமிழ்த் திருவைந்தெழுத்துத் திருமந்திரத் திருக்குறிப்பாகும்.

"நாட்டும் 'நமசிவய' நன்னீர்மண் விண்துகால், கூட்டும் 'சிவயசிவ' கூர்ந்து" (2550) என்பதனை இதனுடன்

நினைவுகூர்ந்து இன்புறுக.

(அ. சி.) தூரும் உடம்பு - பஞ்சபூத காரியமாயுள்ள உடம்பு. உறும் சோதி - சுவனில் உறும் சோதி. ஊறும் சகலன் -
எவற்றிலும் வியாபித்தவன். உலப்பிலி - நித்தியன்.

வாழ்த்து

வாழ்கவே வாழ்களன் நந்தி திருவடி

வாழ்கவே வாழ்க மலமறுத் தான்பதம்

வாழ்கவே வாழ்கமெய்குஞ் ஞானத் தவன்தாள்

வாழ்கவே வாழ்க மலமிலான் 1பாதமே.

(ப. இ.) சிவகுருவே சிவனாதலின் வாழ்கவே வாழ்க என் நந்தி திருவடி என்று ஓதியருளினார். அவன்

செய்தருளிய சிறப்புத் திருவருவருள் மலமறுத்தலே. அதனால் மலமறுத்தான் பதம் வாழ்க என்றனர்.

மலமறுத்து நலமுற மன்னுவித்தது திருவடியுணர்வு. அதனால் மெய்குஞ்ஞானத்தவன்தாள் வாழ்க என்றனர்.

அவன் இயல்பாகவே பாசங்களினின்று நுங்கியவனாதலின் மலமிலான் பாதம் வாழ்க என்று ஓதியருளினார்.

திருவடி, பதம், தாள், பாதம் நான்கும் ஒருபுடையொப்பாக நன்னெறிநான்மை நற்றவப்பேற்றினைக் குறிக்கும்.

இதனை, 'சூலமடி நோன்புபதம் தாள்செறிவு பாதமே, ஏலுமறி வாமால் இசை' என நினைவுகூர்க. இதன்கண்

காணப்படும் வாழ்த்து எட்டினாலும் சிவபெருமானின் வான்குணம் எட்டும் குறிப்பாகக் குறிக்கப்படும் தனித்

தமிழ் மாண்பின் இனித்த மாறா வனப்போர்க். இதனை, 'வாழ்த்தெட்டால் வள்ளல் சிவபெருமான்

எண்குணமும், வாழ்த்து தமிழ் தாடலைவாழ் மாண்பு' என நினைவுகூர்க.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஒன்பதாம் தந்திரம் முற்றும்.

தமிழ் மூவாபிர மூலமும்,

ஆசிரியர், ப. இராமநாதபிள்ளையவர்கள் விளக்கவுரையும்,

ஆசிரியர், அ. சிதம்பரனார் அவர்கள் குறிப்புரையும்

முற்றுப்பெற்றன.

1. வாழ்க. சம்பந்தர், 3. 54 - 1.

"கொடிநிலை. தொல். பொருள் - 88.

"வாழ்த்தியல்." "421.